CHIAR ÎNAINTE DE FERICIRE

corola

www.cartepedia.ro

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

***Juste** avant le bonheur*
Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2013
„Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication
Nicolae Iorga, a bénéficié du soutien de l'Ambassade de France en Roumanie."

© 2024 Editura Act și Politon pentru prezenta versiune românească.

Traducător: **Teodora Olenici**
Redactor: **Mona Apa**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**
Editor: **Mona Apa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEDIG, AGNÈS
Chiar înainte de fericire/ Agnès Ledig; trad.: Teodora Olenici. – Ed. a 2-a. - București: ACT și Politon, 2024
ISBN 978-630-303-305-1
I. Olenici, Teodora (trad.)
821.133.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

www.cartepedia.ro

AGNÈS LEDIG

CHIAR ÎNAINTE DE FERICIRE

Ediția a doua

Traducere din limba franceză:
Teodora Olenici

ap!
act și politon

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

„Cei pe care i-am iubit şi pe care i-am pierdut nu vor mai fi niciodată acolo unde erau, dar ei sunt mereu acolo unde suntem noi.”

– Alexandre Dumas

Lui Nathanaël,

care este pretutindeni unde sunt şi eu…

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

CUPRINS

Un prenume pe un ecuson 11
Gata de plecare 23
Borcanul cu dulceață 46
Câțiva puiuți în călătorie 48
Îmblânzirea 86
Tărâmul copilăriei 105
Cu vârful degetelor 114
Ceapa 125
Lecția de geografie 145
Plecarea 153
În câteva secunde 158
Când miracolul e pe cale să se întâmple 161
Dulceața pielii sale 166
Jucărioara preferată a lui Lulu 169
Elevatorul 176
Aparatul de cafea 183
Propria ei madlenă proustiană 185
Stejarul răsucit 188
Fleacuri urgente 190
Un proverb 193
Ridurile fine din jurul ochilor 197
Rezumatul 201
Așteptarea 206
Firicelul de zahăr 207
Liftul 214
O zi fără 218
Pe urmele propriului destin 226
Lăsați-mă 230
În brațele ei 234

www.cartepedia.ro

Niște valuri mici și amărâte 237
Doar cât să-ți iei rămas-bun 242
Printre flori și printre nori 245
Vai, cât de mult sufăr! 249
Viața nu e un lung fluviu liniștit 255
În caz de forță majoră 259
Dă-i o șansă barajului 261
Crăciun fericit 269
O căciuliță pentru Popi 271
Fetița și secretul cel mare 273
Gâdilături 279
Oprirea scurgerilor 283
Pe zăpadă 287
Masculi care nu domină 292
Reeducarea 295
Peștera Uitării 297
El te așteaptă 300
Liftul (2) 302
O furtună primăvăratică 309
Vârfuri care erau, de fapt, dealuri 318
Coalescență 323
Mulțumiri 335

www.cartepedia.ro

Coalescenţă : s.f. din lat. *coalescere*, „a creşte cu”

1. BIOL. Concreştere, sudare a două organe învecinate.
2. CHIM. Contopire a picăturilor dintr-o emulsie sau a granulelor dintr-o suspensie în picături sau particule mai mari.
3. LINGV. Contracţie a două sau mai multe elemente fonice într-unul singur.

Dicţionar explicativ

Aici :

4. Apropiere care are loc între persoane sensibile şi aflate în suferinţă, al căror contact duce la o reconstrucţie trainică a fiecărui element, prin întregul pe care îl alcătuiesc.

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Un prenume pe un ecuson

Julie a văzut multe la viaţa ei.

Ar fi putut să se opună, să riște, să-şi piardă locul de muncă, dar să-şi păstreze demnitatea.

Care demnitate?

Femeia asta mărunţică nu mai ştie de mult ce înseamnă demnitatea. Atunci când trebuie să supravieţuim, ne luăm adio de la toate marile speranţe pe care ni le-am făcut atunci când eram doar nişte copii. Şi îndurăm, acceptăm, ne supunem fără să scoatem o vorbă.

Şi în plus, ea are nevoie de acest loc de muncă. Are mare nevoie. Iar nemericul ăsta de Chasson o ştie prea bine. E un director fără scrupule, în stare să dea afară o casieră din cauza unei greşeli de zece euro ! Darămite când e vorba de cincizeci! Cu toate astea, Julie ştie cine i-a furat cei cincizeci de euro atunci când era cu spatele. Însă eşti prost văzut dacă-ţi pârăşti colegii. Eşti foarte prost văzut. Şi te mai alegi şi cu o reputaţie de care e aproape imposibil să scapi! Aşa că ea preferă să evite toate astea.

„Domnişoară Lemaire, dacă vreau, aş putea să vă dau afară imediat. Totuşi, eu ştiu care este situaţia dumneavoastră, ştiu că nu puteţi să restituiţi banii. V-aş putea ruga să găsiţi o modalitate de a îndrepta greşelile de la casa de marcat, să nu vă îndoiţi de asta! Ştiţi la ce mă refer, da? Dacă nu, întrebaţi-le pe unele dintre colegele dumneavoastră, ele au

www.cartepedia.ro

înțeles ce au de făcut”, i-a spus el pe un ton aspru, fixând-o cu privirea, fără nicio remușcare și cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Nemernicul!

Cu toate astea, se prezintă bine. E ginerele ideal. E înalt, zvelt, zâmbitor, cu bărbia colțuroasă și cărunt la tâmple. Merge mereu ținând o mână la spate ca să inspire încredere, ca să-i îmbărbăteze pe ceilalți. Are mereu câte o vorbă bună pentru angajații pe care trece să-i salute în fiecare luni dimineață. Are o soție elegantă și copii politicoși. E genul de om care a început de jos și care a avansat în carieră cu sudoarea frunții, impunând respect și admirație. Iată una dintre fețele monedei. Apoi, când întorci moneda și pe cealaltă parte, vezi lupul, prădătorul, bărbatul care vrea să aibă femeile la picioarele lui doar pentru a-și dovedi că el este cel mai puternic.

Câteva minute mai târziu, Julie străbate cu pași repezi holul lung care separă biroul directorului de galeria comercială. Pauza ei aproape că s-a terminat. Ar fi preferat să și-o petreacă făcând altceva în loc să fie convocată astfel. Își șterge cu furie o lacrimă răzleață de pe obraz, cu dosul mânecii. E un semn regretabil de slăbiciune pe care trebuie să-l alunge imediat.

Pentru că Julie a trecut prin multe.

Se numără printre cei față de care soarta este necruțătoare.

Se mai întâmplă…

Paul Moissac stă în fața raionului cu pizza congelată, neștiind ce să aleagă. Alegerea baxului de bere pe care-l ține în mână nu i-a dat bătăi de cap, dar acum e altceva! Ar putea fi chiar prima oară când pune piciorul într-un

www.cartepedia.ro

supermarket. Cel puțin, e prima oară când face asta de unul singur.

Soția lui l-a părăsit acum o lună. Înainte să plece, dintr-un ultim elan de generozitate, care probabil i-a dat sentimentul înălțător că și-a făcut datoria, a umplut frigiderul cu mâncare. Era femeia perfectă în toată splendoarea ei – până în cele mai mici detalii – și căreia nimeni nu avea să-i reproșeze faptul că a plecat pe neașteptate și în mod definitiv.

Însă astăzi, Paul nu mai are de ales. Inițial poate fi benefic să slăbești un kilogram pe săptămână, dar după ce treci de un anumit prag, se dovedește a fi riscant. Și când se gândește la ideea de a fi singur la o masă într-un restaurant, se simte atât de deprimat încât îi piere pofta de mâncare. Poate că la cincizeci și unu de ani, e timpul să știi cum să te descurci într-un magazin alimentar. În cele din urmă, alege cea mai scumpă pizza. Ar fi culmea să mănânce orice găsește, pe motiv că soția lui l-a părăsit după treizeci de ani împreună.

Când are de ales, cumpără întotdeauna cele mai scumpe lucruri, convins fiind că aceea e o garanție a calității. Străbătând raionul de „legume-fructe" își amintește de una dintre frazele preferate ale soției sale, pe care o spunea din automatism, la fel ca pe toate celelalte. *„Cinci fructe și legume pe zi."* O strecura între *„O să mori din cauza fumatului"* și *„Alcoolul dăunează sănătății tale".*

Cât de obositoare mai era!

Cu toate astea, strânge câteva mere într-o pungă de plastic și se îndreaptă către casele de marcat. Își ține în mână cele trei produse, așteptând să prindă un pic de loc liber ca să le pună pe banda rulantă. Înaintea lui, o femeie

www.cartepedia.ro

enormă tocmai ce și-a golit un coș întreg plin cu porcării. Uite pe cineva care nu s-ar fi înțeles deloc cu soția lui.

Își dă repede seama că nu a ales cea mai bună casă de marcat astfel încât să poată părăsi cât mai repede acest bârlog al consumerismului, dar casiera e drăguță. E nesuferită, dar drăguță. Acesta e privilegiul frumuseții: compensează pentru un caracter urât. Întotdeauna. Femeilor frumoase li se iartă totul, chiar înainte de a spune ceva. Cea din fața lui abia dacă se uită la clientă atunci când îi înmânează restul, și între timp își șterge de pe obraz o lacrimă venită din senin. Nu, nu îi tremură bărbia, nu are o respirație sacadată și nici nu îi lucesc ochii – chipul ei are o expresie de nepăsare, cu excepția unei lacrimi care și-a permis să-și facă apariția.

I-a venit rândul lui Paul.

— Bună ziua, Julie!

— Ne cunoaștem? întreabă ea, ridicând privirea, mirată.

— Nu, dar așa scrie pe ecusonul dumneavoastră. Altfel, de ce mai aveți un ecuson cu numele dumneavoastră scris pe el?

— Pentru a fi pârâte la casa centrală atunci când facem un calcul greșit și când avem o eroare de trei cenți. Rareori se întâmplă să ne salute cineva.

— Am câteva defecte, dar nu sunt un turnător.

— Nu ați cântărit merele, spune ea pe un ton neutru și indiferent.

— Trebuia?

— Păi da!

— Și ce fac acum?

— Ori mergeți să le cântăriți, ori renunțați la mere.

— Merg, mă duc repede, răspunde Paul, luând punga. Dar de ce ține morțiș să cumpere merele?!

www.cartepedia.ro

— Nu vă grăbiți, asta nu-mi schimbă viața cu nimic! comentează tânăra în șoaptă, pe când el dispăruse deja de la coadă.

Clienții din spatele lui încep să se impacienteze. Julie profită de pauză ca să-și întindă spatele, care o doare de mai bine de o săptămână.

Bărbatul revine gâfâind și pune merele cântărite în fața tinerei.

— Atunci când ați cântărit, ați tastat codul pentru struguri în loc de mere!

— Serios?

— Struguri Golden. Scrie pe etichetă. Iar aici aveți mere Golden.

— E așa de important?

— Veți plăti mai mult. Puteți să mergeți din nou dacă vreți.

Larma care începe să se intensifice la coadă îl descurajează.

— Nu contează, le iau așa. Poate că merele vor fi mai bune! spune el zâmbindu-i.

Julie schițează un zâmbet ușor. A trecut foarte mult timp de când un bărbat nu a mai fost drăguț cu ea. E bine că măcar o dată se întâmplă asta! Și totuși, la douăzeci de ani, Julie deja nu mai este obișnuită să primească astfel de atenții. S-a obișnuit ca lipsa grijilor și demnitatea ei să fie ceva la care nu mai speră.

— E o seară de meci? întreabă ea, întinzându-i bonul.

— Nu, de ce?

— Întrebam si eu așa. Berea, pizza…

— E o seară de burlac!

— Nu se exclud reciproc.

www.cartepedia.ro

Julie nu catadicseşte să-i răspundă clientei următoare care încearcă să o ia de martor, indignată că nu se poate să nu fii la curent cu faptul că fructele şi legumele se cântăresc. E genul de „bla-bla" pe care tânăra nici măcar nu îl mai aude. Deja s-a săturat de mult de ZBLM. Zâmbet – Bună ziua – La revedere – Mulţumesc. Face asta doar atunci când ştie că este supravegheată. Cel puţin, incidentul cu merele i-a permis să ridice piciorul de pe acceleraţie pentru câteva minute şi să bea din sticla ei cu apă aromată, ca să mai scape de gustul amar pe care i-l lasă acest loc de muncă.

Degeaba.

A profitat de această ocazie şi pentru a se gândi la Lulu, iubirea vieţii ei. E singura imagine care poate stăvili valul de emoţie pe cale să izbucnească din spatele pleoapelor.

Jérôme stă aşezat pe canapeaua lui, cu spatele drept. Priveşte în gol. Zilele lui de muncă sunt din ce în ce mai obositoare. Nu mai suportă bătăturile de pe picioarele bunicuţelor ursuze, sclifosiţii care nu vor să deschidă gura pentru ca el să poată verifica dacă secreţiile gălbui sunt un semn de angină, femeile la premenopauză, care vorbesc despre bufeurile lor ca despre un flagel de neînvins. Ce să mai zici despre asiguraţii social care vin buluc să ceară adeverinţe pentru şomaj pentru că s-au îmbolnăvit de lenevită cronică?

În schimb, el munceşte ca un nebun de zece ani – până la epuizare – ca să-şi termine cu bine studiile de medicină şi să ia în primire pacienţii de la ţară care, în câteva luni, au trecut de la un sentiment de neîncredere faţă de un nou-venit, la pretenţia ca el să le fie dedicat în totalitate.

A fost nevoie să se întâmple nenorocirea ca să deschidă ochii asupra propriei vieţi. Şi simte că, în lipsa unei pauze,

www.cartepedia.ro

ar putea avea loc o altă catastrofă. Nici măcar tăria din paharul pe care îl bea în fiecare seară nu-l mai ajută să facă faţă. Uită confuz întâmplările, adoarme ca dus, se trezeşte la două dimineaţa şi se sucește de pe o parte pe alta până în zori. Şi, când sună alarma, se trezeşte dintr-un somn dureros, agitat, cu un sentiment insuportabil de singurătate.

Singura persoană care-l poate înţelege cât de cât este tatăl său, chiar dacă nici pentru el nu este o perioadă tocmai bună. O să-l sune mâine ca să afle dacă este liberă căsuţa din Bretania în această perioadă. Poate că valurile line şi regulate îl vor ajuta să-şi regăsească liniştea în mijlocul freamătului.

Micuţul s-a instalat în sufragerie. Dădaca lui îl urmăreşte cu coada ochiului în timp ce pregăteşte cina. A scos toate animalele din plastic din cutia cu jucării şi le-a aşezat în cerc. Elefantul gri miniatural stă lângă un câine alb, imens, iar cele trei gâşte sechestrate pe peticul de iarbă probabil că se întreabă cum de au ajuns lângă un dinozaur mov, nu cu mult mai mare ca ele.

Copilul le vorbeşte ca unor prieteni adevăraţi, le ia pe fiecare în parte şi le duce să bea apă din floarea albastră aflată în colţul covorului multicolor din bumbac. Petrecând timp în lumea lui populată de animale, el se detaşează de toată presiunea emoţională căreia a trebuit să-i facă faţă la şcoală, pe parcursul zilei. Uită de băiatul mai mare care i-a şterpelit a doua prăjitură când educatoarea era întoarsă cu spatele, de vesta pe care şi-a găsit-o pe jos, sub cuier, călcată în picioare şi murdară, de desenul peste care s-a răsturnat vasul cu apă în care erau înmuiate penelurile. Educatoarea i-a promis că o să poată face altul. Însă el pe

www.cartepedia.ro

acesta voia să-l ofere mamei lui când va veni diseară acasă, de la muncă.

Animalele din plastic sunt mai înțelegătoare…

www.cartepedia.ro

De doi ani sunt casieră și asta e prima oară când un client îmi zice bună ziua spunându-mi pe nume. Se întâmplă atât de rar să întâlnești oameni amabili. De obicei, abia dacă se uită la mine, consideră că nu merit să fie politicoși cu mine, atunci când se-mbulzesc pentru că nu mă mișc destul de repede. Sunt cei care, prin felul în care se uită la mine, mă fac să înțeleg că sunt doar o casieră, sunt și cei care, sub pretext că clientul este rege, cred că totul le este permis, chiar și remarcile deplasate sau sexiste. Mai sunt și cei care continuă să vorbească la telefoanele lor mobile ca și când aș fi doar o mașinărie, așteptând ca prețul să se afișeze pe ecranul casei de marcat, și care pleacă fără să-mi arunce măcar o privire.

Însă am învățat să mă apăr. Unele colege încasează în tăcere; în schimb, eu răspund, oamenii nu-și dau seama. N-au decât să vină în locul meu. N-ar rezista nici două zile în vacarmul ăsta, în curent, încercând să mânuiască articolele grele pe care trebuie să le tragi până în fața scannerului rupându-ți spinarea și îndurând zgomotul repetat produs de bipul răsunător. Și nu mai vorbesc de nemernicul ăsta de Chasson, care se poartă cu noi de parcă am fi niște vite.

Într-o bună zi o să-l fac să plătească. Și va regreta.

www.cartepedia.ro

Când Lulu va fi mare, când nu va mai avea nevoie de mine, nu mă voi mai lăsa călcată în picioare. Și în sfârșit voi fi liberă. O să am ocazia să mă răzbun pe toți ticăloșii de pe pământ care tratează femeile cu brutalitate, care consideră că sunt stăpânii lor și că le au la degetul lor mic. Cine se cred să gândească în felul ăsta?

Însă tipul de astăzi avea în privirea lui acel ceva care îl făcea să pară sincer și drăguț. Ar trebui totuși să fiu prevăzătoare. Am fost trasă pe sfoară de mai multe ori. Deși poate părea ciudat, am simțit că el este diferit.

În primul rând, este în vârstă. Nu e cum sunt cocoșii ăștia tinerei care, pe motiv că sunt în floarea vârstei și un pic simpatici, cred că pot sări pe tot ce mișcă.

În plus, era pierdut, ca și cum ar fi venit de pe o altă planetă, cu punga lui cu mere, greșit etichetată.

Uneori mi-ar plăcea să plec tocmai acolo, pe o altă planetă. Una care să nu fi cunoscut ororile umanității ce ne pun direct la zid și care fac să sufere trei sferturi dintre noi…

Uneori în viață, ai sentimentul că întâlnești oameni care fac parte din același univers ca tine… Oameni care vin din afara omenirii, care sunt diferiți de ceilalți și cu care ești pe aceeași lungime de undă sau care trăiesc în aceeași iluzie ca tine.

Așa m-am simțit eu astăzi…

Și asta ajută.

www.cartepedia.ro

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU…

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Gata de plecare

— Bună, Julie, îi spune bărbatul după ce şi-a aşezat cumpărăturile pe banda rulantă.

— Bună ziua, domnule. Astăzi aţi cântărit tot? întreabă ea, fără a avea intenţia de a-şi bate joc de el.

— Fac progrese... Şi dumneavostră? Sunteţi mai bine acum?

— Mai bine?

— Nu eraţi un pic supărată data trecută?

— Nu! răspunde ea pe un ton sec.

— Deci aveaţi un fir de praf în ochi?

— Exact! Trebuie să plătiţi sacoşa termoizolantă; o mai luaţi?

— Da! Prinde bine să ai una, nu credeţi?

— Dumneavostră ştiţi mai bine. În total face patruzeci şi şapte de euro şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

— Poftim, spune bărbatul întinzând o bancnotă de cincizeci, păstraţi restul.

— Sub nicio formă. Nu avem voie să primim bacşişuri.

— Aşadar, dacă vreau să vă invit să ieşim să bem ceva, va trebui să aştept să terminaţi serviciul?

— Nu ştiu dacă va fi posibil.

— Vă temeţi că o să vă iasă vorbe?

— Aproape că mi-aţi putea fi bunic!

— Haideţi să nu exagerăm, o să mă simt jignit!

www.cartepedia.ro

— Mi-aţi putea fi cel puţin tată…

— Un tată nu are dreptul să bea un pahar cu fiica lui?

— Nu sunt fiica dumneavoastră.

— Nimeni nu ştie asta, putem să ne prefacem că aşa stau lucrurile.

— Ce căutaţi, de fapt? Prospături?

— Caut o angajată coruptă care ar putea să mă iniţieze oferindu-mi ponturi despre cum să mă descurc într-un astfel de magazin.

— Depinde ce căutaţi.

— Caut să mă adaptez etichetei de burlac după ce am trăit timp de treizeci de ani cu o femeie care se ocupa de toate, inclusiv de cumpărături.

— Deci căutaţi o prospătură!

— Acum că am o sacoşă termoizolantă, trebuie s-o folosesc la ceva.

— Nici dacă mi-aş suge burta n-aş încăpea în sacoşa dumneavostră.

— Nu vă cer chiar atât de mult, tot ce vă cer este să acceptaţi să ieşim la un pahar după ce terminaţi serviciul. La ce oră terminaţi?

— Astăzi am pauză între treisprezece şi cincisprezece.

— Unde mâncaţi?

— Am un măr.

— Un măr? Un măr nu-i îndeajuns de hrănitor, nici măcar dacă dai pe el cât dai pe struguri. Vă aştept la rândul 2 din parcare, în zona P, de la Paul, am un Audi gri, un jeep; o să mergem undeva să mâncăm.

Julie îi întinde bonul, trăgând cu ochiul spre clienţii următori care, fiind obligaţi să aştepte, o privesc cu furie. Trebuie să aibă grijă. S-ar putea ca ei să facă o plângere

www.cartepedia.ro

către director, iar el ar putea profita de ocazie pentru a-i cere să-i facă pe plac.

Încă nu știe dacă în cele ce urmează va merge la jeepul parcat în zona P. Cine știe dacă bărbatul acesta nu-i va cere și el altfel de lucruri? În același timp, când ești într-o parcare ziua-n amiaza mare, nu ți se poate întâmpla mare lucru. Și în plus, era înduioșător să vezi cum încerca să o scoată la capăt în calitate de proaspăt burlac care-și face cumpărăturile.

Este ultima ei zi de muncă înaintea celor trei săptămâni de vacanță, așa că are motive să sărbătorească. Va putea petrece altfel cele două ore pe care le-ar fi petrecut omorându-și timpul în centrul comercial, neputând să ajungă acasă din cauză că nu are bani să plătească benzina și din cauză că își folosește mașina cât mai puțin posibil. Bineînțeles că are o carte în geantă – ultima pe care a împrumutat-o de la bibliotecă – dar cum să se izoleze de vacarmul din jurul ei? Sala de relaxare rezervată personalului este sinistră, nu are ferestre, iar cei de la raionul de măcelărie îi adresează mereu remarci grosolane, ca niște boi ce sunt.

În plus, având în vedere că are un jeep marca Audi, probabil că tipul ăsta își permite să o ducă la un restaurant bun. O să mănânce pe săturate ca s-o țină până la sfârșitul lunii, care se anunță a fi dificil.

La fel ca toate celelalte…

Jérôme a găsit o înlocuitoare. Nu are foarte multă experiență, dar ce mai contează. Vrea să meargă să vadă marea, să privească orizontul pierdut în depărtare, să încerce să uite adâncimile mocirloase în care se afundă de trei luni încoace.

www.cartepedia.ro

Tânăra trebuie să sosească în seara asta, îi lasă în grijă chiar şi casa lui, cât va fi plecat. În această noapte vor sta împreună pentru că el pleacă abia mâine. Tocmai ce l-a sunat tatăl său pentru a-l anunţa cu privire la ora plecării. Tatăl său care, la rândul lui, râvneşte şi el la aerul de mare.

Dar din alt motiv. Un soi de suspin de uşurare.

Mai are doar două ore de consultaţii. Se agaţă de ideea că va pleca în călătorie pentru a găsi puterea să-şi păstreze spatele drept şi capul sus. Un medic trebuie să fie bine. Un medic nu cedează niciodată. Un medic este soclul de care se agaţă pacienţii firavi. Trebuie să fie tare ca o stâncă.

Tu vorbeşti de un soclu indestructibil !

Sfărâmat, redus la neant în urmă cu câteva luni, soclul nu mai susţine pe nimeni. El ascultă, prescrie, palpează, suturează, dar nu mai oferă susţinere. Totuşi, rezistă fără să ia medicamente antidepresive – e ceva! Dar mai este şi alcoolul.

Copilul aşteaptă cu nerăbdare să iasă de la grădiniţă. Vine să-l ia Tuşica, iar mama va intra numaidecât în concediu. Va fi cu el în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă. Chiar şi la amiază, de fiecare dată! Deşi mănâncă mai bine la Tuşica, preferă să fie cu mama lui.

Nu-i place la grădiniţă. E drept că învaţă câteva cântece, dar este prea mult zgomot, sunt prea mulţi copii care se îmbrâncesc şi care-l necăjesc, are prea multe lucruri de făcut, aude prea multe lucruri, trebuie să asculte prea multe lucruri.

Mama lui i-a promis că nu va merge în fiecare zi la grădiniţă cât timp ea va fi în concediu, pentru că vrea să petreacă cât mai mult timp cu el. Nu contează ce va spune educatoarea.

www.cartepedia.ro

Mama lui nu este ca celelalte mame. În primul rând, este cea mai frumoasă. Și este și cea mai tânără. Uneori, ai spune că e sora lui mai mare care îl așteaptă când iese de la grădiniță. Și în plus, puțin îi pasă ei de ce cred ceilalți.

Ea mai folosește și înjurături. Pe când el este pedepsit dacă înjură la grădiniță. Bine mai e să fii adult, nu te mai mustruluiește nimeni pentru că înjuri.

Însă, în unele seri, mama lui plânge în fața hârtiilor întinse pe masă, când își face calculele pe computer.

Pe el nu-l deranjează deloc să mănânce paste în fiecare zi. Îi plac pastele. Dar e drept că sunt mai bune cu un pic de carne. Sunt mai bune decât cu unt. Tușica are avantajul că e destul de înstărită pentru a cumpăra mâncare bună…

Ora treisprezece.

Pauză.

Are chef să meargă în zona P și să se întâlnească cu bărbatul acela care pare amabil. Fără să mai stea pe gânduri. Totuși, ar putea să-i fie tată! Dar e bine să-ți schimbi părerile din când în când. Iar apoi, ideea de a lua masa în adevăratul sens al cuvântului nu-i displace.

Când intră în zona P, jeepul este deja acolo, semnalându-și prezența cu ajutorul farurilor. Bărbatul îi zâmbește prietenos când se urcă pe locul din dreapta. Interiorul mașinii este din piele, panoul de bord este din acaju, mocheta este impecabilă. Nici urmă de pietriș.

Oare cum reușește ?

E o diferență ca de la cer la pământ între acest tip de mașină de lux și Renault-ul ei 5 vai de capul lui, învechit, care stă să se dezmembreze de fiecare dată când învârte cheia în contact. E-adevărat, ea nu prea ține la curățenie, mai ales în cazul unei mașini care, după părerea ei, trebuie

www.cartepedia.ro

doar să o ducă din punctul A în punctul B. Important este să meargă. Nici nu îndrăznește să se gândească la o pană. Are nevoie de ea ca să muncească, deci ca să trăiască. Pentru ea, sabia lui Damocles este o curea de distribuție care ar fi trebuit deja schimbată cu douăzeci de mii de kilometri în urmă. Mecanicul i-a explicat că dacă cedează, o să-i distrugă motorul. Julie i-a răspuns că dacă ar schimba-o, nu ar putea să-și plătească chiria. El i-a răspuns pe bună dreptate că dacă își distruge motorul, ea nu va mai putea merge la muncă, pierzându-și astfel serviciul și neputând astfel să-și mai plătească nici chiria.

Având în vedere că mecanicul nu era vreun bancher, ea se roagă ca nu cumva să cedeze cureaua.

Paul îi propune să meargă la un restaurant pe care ea nu-l știe. Ea știe foarte puține restaurante. Este la câteva minute distanță.

— Sunt încântat că ați venit, îi spune el, simplu.

— Să nu vă așteptați la nimic din partea mea, v-o spun de pe-acum ! răspunde Julie pe un ton sec.

— Doar lătrați sau și mușcați ?

— Nu latru, doar fac precizări.

— La ce altceva aș putea să mă aștept din partea dumneavostră, în afară de niște ponturi comerciale bune?

— La favoruri, sunt obișnuită cu asta.

— Ei bine, nu, eu nu!

— Rar se-ntâmplă asta.

— Toți bărbații sunt mojici?

— Așa cred.

— Puneți o presiune neașteptată pe umerii mei, aproape că mă simt stingher.

— De ce?

www.cartepedia.ro

— Pentru că acum trebuie să vă dovedesc că nu sunt unul dintre ei.

— Este chiar atât de dificil pentru un bărbat?

— Nu… bine, da… nu știu. O să vedem.

Nu se-aude nici musca…

— Vă propun doar să mergem să mâncăm, reia Paul, să vorbim despre tot ce ne trece prin cap, despre dumneavoastră, dacă vreți, despre mine, dacă vă interesează, fără presiuni sau gânduri ascunse.

— Îmi convine, conchide tânăra.

— Dar mai ales, vă invit să mâncați ceva mai mult decât un măr!

— M-am obișnuit să mănânc un măr la prânz...

— Obișnuința nu asigură echilibrul alimentar.

— Fac și eu ce pot.

— Astăzi veți putea să mâncați tot ce găsiți în meniu, cu condiția ca la întoarcere să nu vomitați pe panoul meu de bord.

— O să încerc, răspunde Julie, zâmbind în sfârșit.

Restaurantul este elegant. Julie aproape că se simte stingheră în jeanșii ei zdrențuiți, cu tricoul ei decoltat și cu bascheții ei spălăciți.

— Sunteți sigur că mă vor primi? se îngrijorează ea.

— De ce nu?

— Nu mă încadrez în decor.

— Nu vă cere nimeni să vă agățați de perete.

— Mă rog, o să las o impresie proastă, nu?

— Da, bineînțeles! Dar puțin ne pasă! Atât timp cât ești posesorul unui card bancar, ai dreptul să lași o impresie proastă. Este chiar destul de distractiv.

— Dar eu nu am card.

www.cartepedia.ro

— Păi… Julie, cum să vă spun… Deşi îmi puneţi beţe imense în roate şi nu mă ajutaţi deloc, îmi va fi mult mai simplu să vă demonstrez că nu sunt un mitocan. De obicei, bărbaţii galanţi invită femeile la restaurant. Cu excepţia cazului în care dau de o feministă veritabilă care confundă galanteria cu mojicia.

— Presupun că feministele au un card bancar…

— În schimb, va trebui să aruncaţi guma de mestecat; dacă nu, atunci chiar că veţi lăsa o impresie proastă.

Julie se supune. Rupe o bucată din şervetul ei de hârtie şi împachetează corpul delict înainte de a-l pune în scrumieră. Chelnerul vine şi le oferă meniul. Julie îl răsfoieşte timp de câteva momente şi apoi îl închide cu vehemenţă.

— E vreo problemă? întreabă Paul. Nu vă tentează nimic?

— E prea scump pentru mine…, răspunde ea cu un nod în gât.

— Sunteţi feministă?

— Nu, de ce?

— Deci nu v-aţi gândit să plătiţi?

— O să am senzaţia că mestec o bancnotă de cinci euro, de fiecare dată când iau o înghiţitură.

— Nu vă uitaţi la preţuri!

— Nu pot să rezist tentaţiei, a devenit o obişnuinţă; mă uit la preţul fiecărui lucru, oricât aş încerca să mă opun, coloana din dreapta îmi atrage privirea…

— Atunci o să vă citesc eu meniul.

— O să zică lumea că nu ştiu să citesc.

— Atunci o să vorbesc în şoaptă.

— În cazul ăsta, o să zică lumea că îmi spuneţi vorbe dulci, deşi aţi putea să-mi fiţi tată.

www.cartepedia.ro

— Julie, lăsaţi lumea să zică ce vrea, răspunde el oftând amuzat.

Atunci Paul începe să citească meniul. Julie simte nevoia să-l întrerupă constant. Nu cunoaşte nici pe departe toate felurile de mâncare propuse. Dintr-un colţ al camerei, chelnerul urmăreşte comportamentul ciudat de la masa 9. Când vede că bărbatul pune meniul pe masă zâmbind, se apropie de cei doi.

— Domnule, doamnă, v-aţi decis?

— Da. Pentru doamna, somon afumat la aperitiv, apoi un filet mignon cu gălbiori şi, la desert, un *vacherin** cu zmeură. La fel şi pentru mine. Am încredere că o să ne aduci un vin bun, tinere.

— Ca garnitură?

— Cartofi prăjiţi. În loc de mere.

— Poftim? spune chelnerul.

— Nimic, nimic, răspunde Paul, făcând cu ochiul către Julie.

Chelnerul ia meniurile şi pleacă rapid. Julie soarbe din coktailul ei non-alcoolic de rodii şi priveşte curioasă decorul.

— Este prima dată când veniţi aici?

— Desigur. Nu îmi permit să merg la restaurant.

— Nici măcar aşa, din când în când?

— Nu.

— Dacă aţi şti ce rataţi.

— Dacă aţi şti câte ratez!

— Cum ar fi?

— Totul. Viaţa mea e ratată, în general. De ce m-aţi invitat la restaurant?

---

* *Vacherin* – desert tipic franţuzesc, întâlnit şi în bucătăria elveţiană şi italiană, pe bază de bezea şi frişcă. (n.tr.)

www.cartepedia.ro

— Mi-a fost milă de dumneavoastră.

— De mine? exclamă ea.

— Da, de dumneavoastră. Știu precis că prima oară când am fost la casa dumneavoastră de marcat nu era vorba despre un fir de praf care vă intrase în ochi. Asta m-a emoționat.

— Nu e cazul. Mi-am revenit.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce vreți să știți?

— Poate că am chef să merg să-l bat măr pe cel care v-a supărat. Îi urăsc pe cei care se poartă urât cu femeile.

— De unde știți că e vorba despre un bărbat?

— Din stima enormă pe care le-o arătați.

— Vreți într-adevăr să vă povestesc ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi pasă deloc, am zis asta doar ca să întrețin atmosfera până vine aperitivul.

— ...

— Bineînțeles că da!

— Mă hărțuiește de luni de zile, cum fac un pas greșit, mă amenință că o să se răzbune pe mine. Zilele trecute, m-a asigurat că data viitoare o să mă forțeze să mă culc cu el.

— Poftim? spune Paul, aproape înecându-se cu înghițitura de bere.

— Nu am de ales...

— Cred că glumiți!

— Nu, și el știe prea bine că mă poate șantaja pentru că nu am de ales.

— Cum așa? spune Paul nervos.

— Cu o zi înainte, o colegă mi-a luat cincizeci de euro din casa de marcat cât timp am fost la toaletă. Am văzut-o când îmi punea la loc sacoșa. Am fost chemată la director.

www.cartepedia.ro

Mi-a spus că ar putea să mă dea afară imediat şi că data viitoare va trebui să mă port drăguţ cu el.

— Nu aţi pârât-o pe colega dumneavoastră?

— Nu se cade.

— Dar se cade să fiţi forţată să vă culcaţi cu el? întreabă Paul. Nu v-a propus să restituiţi banii şi cu asta, basta?

— Glumiţi, nu? Trebuia să profite cumva de ocazia asta. Sunt unele casiere care pot fi date afară pentru că au luat un tichet de reducere, ştiţi, cele care ies cu bonurile de casă. Dacă clienţii nu le vor, trebuie să le distrugem. Dacă una dintre noi este dată în vileag că l-a păstrat pentru ea, atunci ea poate veni cu propunerea să restituie cei 1,80 de euro, dar nemernicul ăsta poate la fel de bine să decidă s-o dea afară. Atunci vă daţi seama, când e vorba de cincizeci de euro…

— În cazul ăsta, dacă ştiaţi deja care sunt riscurile, de ce nu aţi înlocuit bancnota înainte ca el să-şi dea seama?!

— Pentru că nu aveam banii ăştia.

— Este un bancomat la supermarket.

— V-am spus, nu aveam banii ăştia.

— Dar toată lumea are cel puţin cincizeci de euro în cont.

— Ei bine, nu. Era tocmai înainte să primesc salariul.

Atunci Paul îşi ia portofelul din buzunar şi scoate o bancnotă de cincizeci de euro, pe care i-o întinde lui Julie. Ea îl priveşte cu răutate.

— Luaţi-i! spune Paul după câteva secunde, fluturând nervos bancnota.

— În niciun caz!

— Luaţi-i, v-am spus. În niciun caz, asta nu trebuie să se mai repete. Puteţi să-i ascundeţi în portofel şi să-i păstraţi pentru cazul în care se va mai întâmpla.

www.cartepedia.ro

— Nu aveţi niciun motiv să faceţi asta.

— Ba, bineînţeles că am!...Trebuie să vă arăt că nu sunt un mojic. Dovada n°1.

— Asta-i bună. După ce au crezut că sunt analfabetă şi amanta dumneavoastră pe deasupra, oamenii vor crede acum că mă şi plătiţi pentru asta.

— Oamenii vor spune că sunteţi fata mea şi că vă dau bani de buzunar.

— Chiar vreţi să creadă că sunteţi tatăl meu?

— Aveţi dovezi pentru ceea ce s-a întâmplat? Aveţi nevoie de ele la Tribunalul Muncii.

— Unde?

— La instituţia care apără drepturile salariaţilor. Doar nu o să lăsaţi lucrurile aşa, fără să faceţi nimic.

— Am nevoie de acest serviciu, nu-mi pot permite să îl pierd.

— Dar e absurd...

— Aşa-i viaţa. Trăiţi pe altă planetă, sau cum?

— Nu, dar nu pot să-mi imaginez că astfel de practici sunt posibile.

— Şi dumneavoastră cu ce vă ocupaţi în Ţara Minunilor?

— Sunt inginer în aeronautică, la Bugatti.

— E interesant?

— Palpitant.

— Se câştigă bine?

— N-am probleme cu banii. De altfel, sunt la sfârşitul carierei mele şi spăl putina. Pot să trăiesc din rentele pe care le am.

— O moştenire?

— Nu, e vorba despre un brevet pe care l-am înregistrat la începutul activităţii mele – ideea potrivită la momentul portivit, care m-a pus la adăpost de lipsuri.

www.cartepedia.ro

— Mai puțin nevoia de lipsa unei soții.

— N-am nevoie de o soție.

— Nu v-a plecat soția?

— Ba da! Era și timpul. Nu o mai suportam. Era utilă în felul ei, dar na..

— Vedeți că sunteți un mojic, vorbiți despre femei ca și cum ar fi niște obiecte de uz practic. Aveți noroc că nu am card, altfel, aș fi putut să-mi permit să fiu feministă și să vă fac cu ou și cu oțet.

— Ea e cea care a considerat că e foarte convenabil să se mărite cu un bărbat gros la pungă.

— Aveți copii?

— Un băiat. Dintr-o primă căsnicie.

— Dar știu că viața dumneav oastră conjugală nu e anostă. Prima soție v-a lăsat și ea baltă...?

— Oarecum..., răspunde Paul privind în altă parte pentru câteva momente, înainte să continue: E bun fileul mignon?

— Excelent. N-am mai mâncat așa de la prima mea comuniune.

— Aveți un iubit? continuă Paul, schimbând subiectul.

— De ce întrebați?

— Așa.

— Nu am un iubit. Îl am doar pe Ludovic în viața mea.

— Cine-i Ludovic?

— Fiul meu.

— Aveți un fiu? se miră Paul.

— Da. Face trei ani.

— Dar ce vârstă aveți? întreabă el stupefiat.

— Douăzeci de ani.

— A fost un accident?

www.cartepedia.ro

— Să nu mai spuneţi niciodată că Ludovic a fost un accident. Este cel mai frumos lucru din viaţa mea.

— Şi tatăl?

— Nu există.

— A fost clonare, partenogeneză sau miracol biblic? întreabă Paul amuzat.

— O băută...

— Şi ăsta e motivul pentru care aveţi atâta nevoie de un serviciu, încât riscaţi să îndurați ororile la care vă supune directorul?

— Da, o fac pentru el.

— Părinţii nu vă ajută?

— Tata mi-a trântit uşa-n nas când a aflat că sunt însărcinată.

— Şi mama?

— De-atunci bea mereu, ca să uite. Ne întâlnim pe ascuns. Rareori.

— Ce tablou!

— Un Picasso. O viaţă ca nicio alta.

— De ce v-a trântit uşa-n nas?

— E un catolic fundamentalist.

— Fundamentalist?

— Da, aşa presupun, altfel i-ar fi fost puţin milă de mine. Însă oricum nu-l mai suportam. Situaţia de acasă devenise infernală. Niciodată nu am putut fi aşa cum îşi dorea el. Când eşti mică, accepţi să porţi fustele în carouri ca să mergi să te joci în zăpadă, dar în adolescenţă începi să-ţi pui întrebări. Şi să te răzvrăteşti.

Julie şi Paul continuă discuţia în timpul desertului. Ea îi povesteşte despre căminul în care a locuit cu fiul ei timp de un an de zile, până a devenit majoră, apoi despre întreruperea studiilor după ce şi-a luat bacul, despre munca

www.cartepedia.ro

silnică pe care trebuie s-o facă pentru a se descurca, despre slujba actuală de casieră, unde câştigă puţin şi care presupune să lucreze în ture total aiurea, dar care e singura ei sursă de venit pentru a se întreţine. Despre zilele ce se scurg monoton şi despre cât e de fericită în această seară pentru că a intrat în concediu, chiar şi pentru simplul motiv că nu-l mai întâlneşte pe nemernicul ăsta de Chasson. Şi mai ales, pentru că poate petrece mai mult timp cu fiul ei, cu care de regulă stă foarte puţin: o dată la două zile iese târziu de la serviciu.

— Bănuiesc că nu aveţi cum să plecaţi în vacanţă? Fiul dumneavostră merge la grădiniţă.

— Cât sunt în concediu, n-o să meargă la grădiniţă decât dacă o să aibă chef. Va avea destul timp de-acum încolo. Dar, bineînţeles, nu plec…

— Mersul la grădiniţă nu e obligatoriu?

— Nu. Educaţia este obligatorie. Dar, la trei ani… Nu e ca şi cum ar face integrale sau ar studia energia cinetică.

— Ştiţi toate astea? se miră Paul.

— Da, de ce?... Oi fi eu casieră, dar nu sunt tâmpită. Am luat bacul cu specializare în ştiinţe.

— De ce nu aţi continuat?

— Cu ce?

— Hmm…, răspunde Paul cu un zâmbet încurcat. Vă place Bretania?

— Nu am fost acolo niciodată. Când eram mică, în fiecare vacanţă, mergeam la Lourdes. Dar cred că e frumos.

— Veniţi cu mine.

— Poftim?

— Mâine-dimineaţă plec în Bretania, să mă odihnesc pentru câteva zile. Sunteţi liberă, veniţi cu mine.

— Şi fiul meu?

www.cartepedia.ro

— Cu fiul dumneavostră, bineînțeles. O să-l învățăm despre cinetica valurilor şi forţa arhimedică. Va învăţa de dinainte programa şi-o va uimi pe educatoarea de la grădiniță.

— O să încep să cred că într-adevăr vă aşteptaţi ca eu să fac lucruri care nu se cuvin.

— Va fi şi fiul meu acolo. Are nevoie să se recreeze.

— El ştie de asta? E de acord?

— Nu, ca răspuns la prima întrebare, şi nu ştiu, ca răspuns la a doua. Nu îi cer să fie de acord. E casa mea, e maşina mea, îi ofer din timpul meu ca să-l iau cu mine acolo, tot ce-ar mai lipsi ar fi să mai fie şi exigent pe deasupra. Şi în plus, o să-l faceţi să se mai gândească şi la altceva.

— Şi el caută proaspături?

— Nici el nu e un mojic. Încetaţi să credeți că stârniți interesul doar pentru astfel de lucruri.

— Atunci, pentru ce vă stârnesc interesul?

— Mă înduioşaţi.

— Vă provoc milă?

— Deloc. Dar am vorbit într-o oră cât n-am vorbit cu soţia mea în ultimele şase luni. Mă simt bine. Şi-apoi, mereu am visat să am o fată.

— Vreţi într-adevăr să lăsaţi impresia că sunteţi tatăl meu…

— Deci, sunteţi de acord?

— Să fiţi tatăl meu?

— Nu! În legătură cu Bretania.

— Nu ştiu, trebuie să mă gândesc…

— Sunaţi-mă în seara asta, după ce luaţi o decizie, îi propune, Paul oferindu-i o carte de vizită.

— Nu am telefon.

— Serios?

www.cartepedia.ro

— L-au tăiat în urmă cu trei luni.

— Atunci o să trec să vă iau, mai vedem noi atunci. Mâine-dimineaţă, la ora şapte. Unde locuiţi?

Julie îi indică adresa, îi spune că se ajunge uşor la ea, stă chiar lângă biserică, într-una din locuinţele sociale instalate în mijlocul fostului prezbiteriu.

— Ce ciudat. Aţi fost dată afară de un tată prea înverşunat în privinţa religiei şi acum locuiţi într-un fost prezbiteriu…

— Şi aud clopotele în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară! La fel ca pe vremuri. Doar că nu sunt aceleaşi.

Jérôme o pândeşte pe tânăra care soseşte în curtea prunduită din faţa casei. Aceasta parchează, îşi strânge câteva lucruri în geantă, aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi-şi aranjează, cu un gest maşinal, o şuviţă de păr. Apoi o vede cum inspiră adânc, cu ochii închişi, şi cum suspină profund înainte să coboare din maşină. Se îndepărtează de fereastră, pentru a nu lăsa impresia că o spionează, şi începe să coboare scările către intrare. Soneria a-nceput deja să sune.

Deschide uşa şi vede în faţa lui o femeie tânără, agitată şi stânjenită.

— Bună ziua! spune ea, întinzând o mână moale ca aluatul şi privind un pic într-o parte. Sunt Caroline Lagarde, înlocuitoarea dumneavoastră.

— Bună, Caroline! spune Jérôme, încercând să schiţeze un zâmbet.

Rezultatul nu e prea grozav. Zâmbetele lui sunt mai degrabă nişte grimase. De câteva luni, totul la el sună fals.

— Aţi găsit uşor adresa?

— Cu GPS-ul găseşti chiar şi cele mai ascunse locuri.

www.cartepedia.ro

— Vi se pare că este un loc ascuns?

— Nu, deloc, nu asta voiam să spun, îmi cer scuze, răspunde tânăra coborându-şi privirea, vădit jenată.

— Vă tachinez. Aveţi vreo valiză de descărcat?

— Da, mă duc să o iau.

— Permiteţi-mi să vă însoţesc.

Cu tocurile ei mici, tânăra păşeşte prin prundiş ca pe gheţuş. Îi zâmbeşte jenată gazdei sale.

— Cred că va trebui să încep să port tenişi ca să pot lucra aici.

— Doar dacă vreţi să ieşiţi pe-afară. Apartamentul este la etaj şi cabinetul e la parter. Nu e nicio pietricică între ele. În schimb, pentru vizitele la domiciliu...

— În orice caz, va trebui să mă acomodez. Este prima oară când înlocuiesc pe cineva, nu vă e teamă?

— Dacă întrebaţi la modul ăsta, s-ar putea să încep să-mi fac griji. Cu toţii am trecut prin asta. Trebuie să începi de undeva odată şi odată.

— Sunteţi foarte amabil că m-aţi primit.

— Am nevoie de o pauză.

— Da, îmi cam dau seama de asta.

— Văd că vă pricepeţi să faceţi complimente.

— Scuze, îmi pare rău, nu asta voiam să spun. Adică… lăsaţi impresia că nu vă simţiţi foarte bine, spune ea privindu-şi picioarele.

— Nu vă cereţi scuze. Vă tachinez iar. Încerc să vă liniştesc, păreţi foarte agitată.

— Asta pentru că e prima oară când ţin locul cuiva. Mi-e teamă că n-o să mă descurc.

— Să nu omorâţi pe nimeni, asta-i tot ce vă cer.

— Sper. Pot să vă sun, dacă apare ceva?

— În cazul în care omorâţi pe cineva?

www.cartepedia.ro

— În cazul în care am nevoie să vă sun.

— Nu mă gândisem să vorbim la telefon cât iau pauză, dar, dacă chiar e nevoie, da. De asemenea, v-am lăsat și datele de contact ale medicilor care profesează în apropiere. Să nu aveți reținere, nu mușcă.

Jérôme îi prezintă casa, cabinetul de la parter cu toate utilitățile, de la computer până la diferitele rafturi, apoi etajul și camera de oaspeți, unde ea se va putea instala timp de câteva săptămâni.

Apoi el se întoarce la bucătărie ca să prepare cina, în timp ce ea își despachetează valiza. Jérôme este tulburat de această prezență feminină, după atâtea luni de singurătate. Îl cuprinde un sentiment ciudat, ca și cum ar regăsi niște senzații pe care nu le-a mai trăit de mult, emoții înăbușite, ca și cum o parte din el care fusese uitată se trezește la viață și se umple. Nu știe cu ce anume, dar se umple, risipind golul angoasant care-l absoarbe în adâncurile lui ca o gaură neagră.

Bagajele sunt gata, tot ce-i rămâne de făcut este să doarmă câteva ore. Ar putea să facă asta chiar și pe drum. Tatăl lui este în stare să conducă mii de kilometri încontinuu. El nu mai e în stare să facă mare lucru. Chiar și prepararea unei mese în adevăratul sens al cuvântului este peste puterile lui. De fiecare dată, pastele sunt prea fierte și carnea tocată e prea uscată.

În timp ce se vaită de abilitățile lui culinare mediocre, aude deodată suspine care vin din capătul holului. Se îndreaptă către camera de oaspeți, cu prosopul de bucătărie pe umăr. Așezată pe pat, ținându-și fața în mâini, tânăra încearcă să-și înăbușe plânsul zgomotos.

— Ce se întâmplă? o întreabă Jérôme, așezându-se lângă ea.

www.cartepedia.ro

— Mi-e… mi-e teamă, zice ea printre sughiţuri.

— De ce?

— Că n-o să mă descurc.

— Nu vă faceţi griji. O să aveţi de-a face doar cu câteva răceli, câteva otite şi câţiva negi plantari. Putem vorbi la telefon despre cazurile mai complicate. Aveţi încredere. Dacă aţi reuşit să ajungeţi până aici, înseamnă că sunteţi în stare. Doar dacă nu aţi trişat la toate examenele. Aţi trişat?

— Bineînţeles că nu! se ofensează Caroline, îndreptându-şi repede spatele.

— Atunci, totul e în ordine.

Îi întinde prosopul de vase ca să-şi şteargă lacrimile – trebuie să-i dea ceva, cu condiţia să nu fie un cearşaf – precizând că, în schimb, lucrurile nu sunt deloc în ordine la bucătărie şi că el nu ştie ce să facă pentru a drege spaghetele bologneze fierte prea mult timp şi cu carnea prea uscată.

Câteva clipe mai târziu, tânăra reuşeşte să îndrepte lucrurile, folosind doar puţin unt şi un borcan cu sos de roşii. Aproape că este indignată de faptul că el nu are parmezan ca să-l presare pe deasupra, dar nu-şi permite să aibă astfel de ieşiri. A fost destul că a plâns…

Iau masa împreună discutând despre câţiva pacienţi care ar putea pune probleme. Zâmbetele discrete care luminează ochii înroşiţi îl fac să creadă că presiunea mai scade. Jérôme constată că, cel puţin, ea e norocoasă pentru că ştie să plângă. Uneori, asta aduce uşurare. Dar bărbaţii nu plâng. Bărbaţii sunt puternici, nu-şi arată emoţiile. Bărbaţii nu se lasă duşi de val. Încă de când era mic, i se spunea: „Nu plânge, eşti bărbat!” În aceste ultime luni n-a plâns nici măcar o dată. Şi amărăciunea îl roade aşa cum roade

www.cartepedia.ro

omida frunzele primăvara. Îşi spune că o explozie de durere i-ar fi înecat ochii, dar l-ar fi ajutat să scape de balast o dată pentru totdeauna.

În timp ce acum…

Tristeţea i s-a furişat în suflet fără să-i ceară părerea. Ea se simte ca acasă. Încearcă în zadar să se distreze, nimic nu pare să funcţioneze; ea este acolo, pitită într-un colţ, gata să-şi facă apariţia la cea mai mică destindere. Fumul dintr-o casă mistuită de flăcări, deschizi o uşă şi el dă năvală, pătrunde până în cele mai mărunte crăpături, îţi înţeapă ochii şi te împiedică să respiri. Ce fel de pompieri ai putea chema în cazul unui astfel de incendiu?

Caroline reuşeşte să-l facă să promită că va răspunde la apelurile ei, condiţie sine qua non pentru ca ea să poată dormi, măcar un pic, în noaptea asta. Apoi fiecare se îndreaptă către camera lui, schiţând câte un zâmbet blând.

Ce mai întâlnire! O cheamă pentru că are nevoie de ajutor şi până la urmă el este cel care oferă consolări.

www.cartepedia.ro

M-am săturat să tot fiu indiferentă. Să nu am încredere în nimeni şi nimic. Mâine-dimineaţă, un tip pe care nu-l cunosc va veni să mă ia ca să mergem împreună în vacanţă în Bretania, fiecare dintre noi fiind însoţit de fiul său. Fiul lui e mai în vârstă decât mine şi nici măcar nu-l cunosc.

Mama mi-ar spune că sunt de-a dreptul ţicnită să iau o astfel de decizie. Mama, care nu şi-a asumat niciodată nici cel mai mic risc, nu mai vorbim de acela de a-i ţine piept soţului ei. N-a făcut-o nici măcar atunci când m-a dat afară.

Eu ce risc?...

Să facă parte dintr-o reţea de trafic de femei şi de copii către Asia? Ah, da, aşa-i! E şi asta o variantă. Dar cu astfel de temeri, nu mai faci nimic în viaţă. Rămâi închis în casă aşteptând moartea. Precum mama.

Şi dacă e sincer? Şi dacă într-adevăr am reuşit să-l înduioşez, aşa cum spune? Şi dacă el ar fi pentru mine steaua de la Betleem, cea care ar putea să mă ghideze către miracolul vieţii? Nu acela pe care-l găsim în Biblie, unde fecioarele dau naştere pruncilor, fără ca nimeni să găsească ceva ciudat în asta. Nu, adevăratul miracol. Viaţa adevărată. Acea viaţă în care ai chef să te trezeşti dimineaţa şi să mergi la culcare seara, spunând „Ce zi frumoasă!". Acea viaţă în care îţi poţi

www.cartepedia.ro

creşte copiii fără să-ţi fie ruşine că nu le poţi oferi mereu carne bună şi jucării frumoase de Crăciun.

Pe de altă parte, la ce să mă aştept din partea lui? Să mă întreţină? Ca pe-o târfă? Să mă seducă? Aşa, ca în Pretty Woman*? Dacă el aduce cât de cât cu Richard Gere, eu nu semăn câtuşi de puţin cu Julia Roberts. Şi apoi, am şi eu mândria mea. Mi-e greu să trec chiar şi peste povestea cu cei cincizeci de euro. Că tot veni vorba, bancnota e bine ascunsă pe fundul portofelului meu şi dacă am noroc să nu trec pe sub biroul idiotului ăstuia de Chasson, recunosc că o să mă bucur de ea, o să am grijă de ea şi o să verific mereu să văd dacă încă este acolo.*

Am sunat-o, de la cabina din centrul comercial, pe Manon, cea mai bună prietenă a mea. Aveam totuşi nevoie de părerea ei, pentru că este cea mai bună prietenă a mea.

— Profită!

Mi-a răspuns fără urmă de ezitare. Manon este, într-adevăr, cea mai fidelă prietenă a mea.

Dacă am să merg, am s-o fac pentru a citi fericirea pe chipul lui Ludovic.

Pentru a face castele de nisip, dar nu ca cele din Spania pe care le făceam[*] când aveam zece ani şi credeam încă în Făt-Frumos care vine pe calul lui alb să o ia pe mica prinţesă şi să o ducă departe.

Şi apoi, pentru a vedea marea.

---

[*] Joc de cuvinte. Aluzie la expresia idiomatică *faire des châteaux en Espagne*, semnificând planuri şi proiecte iluzorii, imposibil de realizat, utopice. (n.red.)

www.cartepedia.ro

Borcanul cu dulceață

— Profită!

Manon a spus asta pentru că așa este ea. E un fel de filozofie de viață. Ea o pune în aplicare și-i încurajează și pe ceilalți să facă la fel.

Este prietenă din copilărie cu Julie și nu au pierdut niciodată legătura. A fost alături de ea când a făcut testul de sarcină. A fost alături de ea când a mers să facă ecografiile. Tot ea a fost cea care, la naștere, și-a oferit antebrațul pentru a fi strivit. Apoi i-a alinat tristețea de după naștere și chiar tristețea căreia Julie îi cădea pradă uneori și după acea perioadă.

Ea e mereu alături de ea, atunci când Julie simte că vrea să plângă. Ea e alături de ea și atunci când vine vorba de distracție. Ea e alături de ea, orice-ar fi.

Manon este o fată drăguță. E zveltă, înaltă, cu părul castaniu, ondulat, care se revarsă peste ochii căprui, de nuanța alunelor. Are o față delicată, presărată cu pistrui și un aspect simplu, dar feminin. De cele mai multe ori, frumusețea ei naturală are asupra băieților același efect pe care-l are un borcan de dulceață deschis, așezat pe masa din grădină în mijlocul verii: în jur se formează imediat un roi zumzăitor. Manon se distra mereu, văzând cât de norocoasă era, cu atâtea opțiuni la dispoziție… Asta deși cantitatea nu era și o garanție a calității.

www.cartepedia.ro

După bac, Manon s-a îndreptat către o formație artistică. Desenează de când a fost suficient de mare ca să poată ține un creion în mână pentru prima oară. Talentul îi este egalat doar de pasiunea ei, pasiune pe care familia, prea mândră pentru a suporta să aibă o fată „artistă", a vrut să o înăbușe din față. Încercările lor au fost total ratate. Cu cât încercau să o întoarcă din calea acestei meserii fără viitor, cu atât mai mult Manon se înverșuna să facă față provocării și să se zbată pentru a-și îndeplini visul. În cele din urmă, ea a intrat la școala locală de arte și înflorește în acest mediu precum o floare care se bucură de razele soarelui de primăvară.

Manon e sinceră și directă. Dar e corectă. Julie are încredere totală în ea. Ea este cea pe care o sună atunci când are nevoie de un sfat, atunci când nu mai are repere, când totul merge pe dos sau, din contră, atunci când totul merge perfect. Când le împărtășești cu o astfel de prietenă, necazurile par mai mici și bucuriile, mai mari.

www.cartepedia.ro

Câțiva puiuți în călătorie

Abia pe la ora douăzeci şi trei, în ajunul plecării, şi-a simţit stomacul mai uşor după prânzul luat în acea zi. Stomacul ei nu era obişnuit cu aşa ceva. Dar ce bun a fost. Julie şi-a petrecut seara strângând câteva lucruri pentru călătorie. A găsit o sacoşă de plastic rezistentă, numai bună pentru a înghesui în ea jucării şi câteva cărţi cu poveşti pentru copii. De când s-a trezit, a verificat de două ori bagajele pentru a se asigura că n-a uitat nimic. Mai că nici nu-i vine să creadă că acel bărbat va veni să o ia într-o oră şi să o ducă în celălalt capăt al Franţei. De când îşi doreşte să vadă marea...! Şi să i-o arate lui Ludovic.

Nu prea a reuşit să doarmă. Aproape că este bucuroasă. Ca de fiecare dată când un tip îi face promisiuni frumoase, Julie îşi face speranţe, în ciuda faptului că există riscul de a fi dezamăgită. În definitiv, cine poate spune că va veni, cine poate spune că nu a fost decât praf în ochi, că nu au fost doar vorbe-n vânt pentru a face pe interesantul sau pentru a-i obţine favorurile? Se prea poate, dar nu a obţinut niciun favor şi părea serios. Mai rămâne varianta cu „traficul de persoane către Asia" pe care o elimină fără remuşcări, respingând mediocritatea unei vieţi fără visări.

Micuţul încă doarme. Îl va trezi în ultima clipă. Cu puţin noroc, va adormi la loc în maşină. A pregătit scaunul auto pentru copii, un biberon şi câţiva biscuiţi. Totul este

www.cartepedia.ro

acolo, la intrare. Se învârte în cerc în garsoniera ei mică. Mai sunt patruzeci şi cinci de minute până la ora fatidică ce-i va confirma că toţi bărbaţii sunt mojici.

Sau poate că nu.

„Sau poate că nu", „sau poate că nu", „sau poate că nu" îşi repetă întruna pentru a se convinge.

Jérôme a dormit foarte puţin. Stă pe gânduri. Oare ia decizia corectă lăsându-şi cabinetul şi pacienţii pe mâinile unei debutante? Cum să facă altfel? Oare ei nu sunt mai degrabă în pericol cu el decât cu o tânără care are neuronii hiperactivi şi care acordă importanţă până şi celor mai mici simptome, de teamă să nu dea chix? Neuronii ei nu sunt ca ai lui, adormiţi de alcool şi de oboseală. Şi mai ales de tristeţe.

Aşadar, a făcut alegerea potrivită.

Toate bagajele lui de firmă, bine aranjate, tronează la intrare. Trusa lui medicală e şi ea acolo. Nu pleacă niciodată fără ea. O urgenţă care a intervenit într-o zi în care nu o avea cu el i-a fost de-ajuns pentru a-l convinge să nu se despartă niciodată de ea. Probabil că tatăl lui va sosi la timp. De regulă, este punctual. I-a spus că va veni la şase şi treizeci de minute.

Este şase şi un sfert când Caroline iese din cameră, cu părul ciufulit şi cu ochii umflaţi. Probabil că şi-a petrecut o bună parte din noapte plângând în pernă, pentru a scăpa de ultimele sentimente de teamă înainte de a se apuca de treabă. Ea îi zâmbeşte vag şi dispare în baie. Jérôme îi pregăteşte un mic dejun complet, cu tot cu Nutella. Nu există nimic mai bun atunci când vrei să ridici moralul unei femei. Asta funcţionează chiar şi în cazul lui, aşa că… Şi apoi,

www.cartepedia.ro

fata nu este atât de durdulie încât să se scuze că ţine regim.

Zece minute mai târziu, ea îşi face apariţia îmbrăcată, cu părul ud căzându-i pe umeri. S-a machiat cât a putut de bine, dar stigmatele nopţii ce a trecut sunt încă vizibile. Îşi începe consultaţiile peste două ore. Nu are cum să le facă să dispară până atunci. Nu-i nimic. Se va face că plouă. Celor care sunt mai curioşi, le va spune că are conjunctivită.

Câteva minute mai târziu, jeepul gri intră în curte. Pe pietriş, cauciucurile mari nu sunt deloc discrete. Paul sună la uşă şi apoi intră în cabinetul medical, fără să aştepte. Îşi cheamă fiul strigând din josul scării. Jérôme îl invită să urce. Intrând în bucătărie, Paul este surprins de prezenţa tinerei.

— Caroline, înlocuitoarea mea, îi explică fiul său. Ţi-am zis că o să las casa pe mâna ei?

— Ah, da, aşa e. Bună, Caroline. Nu pari prea în formă.

— Bună ziua, domnule. Vă pricepeţi la complimente, spune ea, zâmbindu-i vag lui Jérôme. Am o conjunctivită.

— O conjunctivită? Cum să nu, iar eu sunt Fred Astaire, răspunde Paul zâmbind.

— E un pic neliniştită, este prima dată când înlocuieşte pe cineva, precizează Jérôme. Avem semnal la mobil acolo?

— E la capătul lumii, dar totuşi avem. În cel mai rău caz, avem telefonul fix. E conectat pe tot timpul anului. Nu aveai de gând să te rupi cu totul, nu?

— Când eşti medic, nu te rupi niciodată cu totul…

— Bine, eşti gata?

— Da. Vrei o cafea?

— Nu. Pornim la drum.

www.cartepedia.ro

Jérôme îi dă ultimele recomandări înlocuitoarei sale, care începe subit să manifeste semnele unei recăderi emoţionale. Aşa că el preferă să scurteze momentul. Ca atunci când smulgi brusc plasturele pentru a evita suferinţa interminabilă.

Când cei doi bărbaţi se instalează în maşină, ea aproape că se lipeşte de geamul bucătăriei, ca şi cum i-ar implora să rămână.

Îi imploră…

— Ce i-ai făcut fetei? întreabă Paul trântind portiera.

— Am luat-o ca înlocuitoare.

— Asta-i tot?

— Este prima dată pentru ea…

— Ah, prima dată!!! reia Paul zâmbind.

— Sper că o să fie bine, spune Jérôme îngrijorat.

— De ce să nu fie? Doar nu e ca şi cum şi-ar fi câştigat diploma la vreo chermesă, nu?

— Tată, chermesele sunt din altă epocă! Se teme că nu se va descurca dacă se întâmplă ceva grav.

— În general, începătorii sunt tobă de carte, nu? E mai plauzibil să facă exces de zel decât să greşească. Când te întorci, o să ai de clasat doar vreo douăsprezece rezultate de scintigrafie, vreo trei RMN-uri şi cincizeci şi trei de analize de sânge…

— Cu siguranţă.

— Relaxează-te, doar de asta mergem în Bretania.

Paul rămâne tăcut pentru o clipă. Se gândeşte. Oare ar trebui să-l anunţe că merg să o ia pe Julie şi pe micuţul ei? Ar putea să facă măcar atât, să-l informeze, însă ştie că fiul lui se va enerva, se va supăra, îl va face să se simtă vinovat. Dacă aşteaptă să ajungă acasă la tânără, Jérôme, care este un băiat bine crescut, îşi va înăbuşi furia şi poate că, având

www.cartepedia.ro

în vedere cât durează călătoria lor, ranchiuna lui se va evapora până ajung la destinaţie.

Alege această variantă, fiind conştient de faptul că ocolul pe care vor trebui să-l facă pentru a trece s-o ia pe Julie îi va stârni curiozitatea fiului său. Ceea ce se întâmplă numaidecât. Abia au ieşit de pe autostradă, că Jérôme îl întreabă:

— Poţi să-mi spui unde mergem?

— La un prezbiteriu.

— Ce să facem ?

— O confesiune de ultim moment.

— Îţi baţi joc de mine? se enervează Jérôme.

— Nu chiar, dar amân cât pot momentul în care trebuie să-ţi spun că mergem să luăm pe cineva care ne însoţeşte.

— Pe cine? se răsteşte fiul.

— O femeie fermecătoare.

— Nu mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva. Ai fi putut măcar să-mi ceri părerea.

— E ceva recent, aproape că se scuză Paul.

— Adică?

— De-o săptămână.

— O cunoşti de-o săptămână şi o inviţi să vină să-şi petreacă vacanţa cu noi în celălalt capăt al Franţei?! izbucneşte Jérôme.

— De ce nu?

— Eu n-am chef să vă fiu complice! Am venit pentru altceva.

— Nu-ţi face griji. Nu e vorba despre asta. Ar putea să-mi fie fiică…

— Şi de ce trăieşte în prezbiteriu?

— Pentru că acolo a amenajat administraţia locuinţele sociale.

www.cartepedia.ro

— Ah… pentru că, în plus, mai este şi un caz social? La naiba, dar ce-ai de gând? Asta s-a întâmplat de când te-a părăsit Marlène? Îţi răscumperi conştiinţa ajutând săracii?

— Nu am de ce să-mi răscumpăr conştiinţa, iar fata asta m-a înduioşat, asta-i tot.

— Unde ai găsit-o?

— La supermarket.

— Nu se poate, cred că visez…

— Am ajuns. Rămâi în maşină dacă vrei, eu mă duc să o iau.

După ce sună, Paul aşteaptă câteva clipe pe treptele din faţa casei. Julie rămâne de partea cealaltă a uşii, fără să facă zgomot. Aşteaptă câteva secunde pentru a nu da impresia că era deja gata.

După ce numără până la zece, deschide în cele din urmă.

— Ah, dumneavoastră sunteţi? spune ea, mimând surpriza.

— Julie, nu încercaţi să vă prefaceţi surprinsă, nu sunteţi foarte credibilă. Sunteţi gata?

— Nu ştiu, încă mai ezit.

Se întinde încercând să vadă peste umărul lui Paul.

Jérôme observă scena, ca şi cum nu ar fi nimic ieşit din comun. Se gândeşte că reflexia parbrizului va face să nu fie uşor de observat. Asta, o femeie fermecătoare? E o puştoaică cu o înfăţişare deplorabilă, cu blugi uzaţi şi cu un tricou mulat, care-i pune în valoare sânii rotunzi şi aroganţi. Desigur, aroganţa unei perechi de sâni nu este neapărat un defect în sine. Dar fata asta nu făcea parte din plan. Urmează să-i creeze probleme, ştie asta, o simte.

— Fiul dumneavoastră este aici? continuă Julie. Nu a spus nimic?

www.cartepedia.ro

— E pe gânduri, stă în maşină. Nu vă faceţi griji, are rumenul mare, o să digere repede.

— Nu, nu, dacă deranjez, nu vin. Oricum ezitam.

— De ce?

— Pentru că nu se cade să faci una ca asta, să pleci cu un necunoscut în celălalt capăt al Franţei.

— OK! Cum doriţi, răspunde Paul, întorcându-i spatele.

— Aşteptaţi! ţipă Julie în secunda următoare.

— Deja?

— Deja ce?

— Aţi fi putut cel puţin să mă lăsaţi să demarez pentru a-mi satisface plăcerea de a vă vedea în oglinda retrovizoare, făcând semne disperate şi fugind după maşină. Mi-ar fi gâdilat orgoliul.

— Da, bine, în regulă. Merg.

— Mişto!

— Nu sunteţi genul de bărbat care să zică „mişto". Nu vi se potriveşte.

— Ca şi ieri, la restaurant, cu hainele. Nu mai ţineţi morţiş să faceţi ceea ce se cuvine, e ridicol. Dacă am chef să spun „mişto", spun „mişto". Şi fiul dumneavoastră?

— Ştie şi el să zică „mişto".

— Nu mă refeream la asta. E gata?

— Încă doarme. Mă gândeam să-l trezesc în ultima clipă. Cu puţin noroc, va adormi la loc.

— Unde vă sunt valizele?

— Acolo, răspunde Julie, arătând spre un colţ de lângă uşă. N-am mare lucru de luat.

— Asta cam aşa-i, se miră Paul. (Îşi dă repede seama de condiţiile precare în care trăieşte Julie). Scaunul auto corespunde încă normelor?

— Bineînţeles că nu. Dar un scaun auto este scump. Oricum, nu-l am decât pe ăsta.

www.cartepedia.ro

— În regulă! Le pun în mașină. Puteți să închideți obloanele și să mergeți să-l luați pe cel mic. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai puțin va rumina fiul meu bovin.

Paul apucă sacoșa mare din plastic, o pune în scaunul auto, le ridică, apoi se îndreaptă către mașină, făcând un semn din bărbie către Jérôme să-i deschidă portiera din spate.

— Ce mai e și cu scaunul ăsta? Ce vârstă are tipa?! întreabă tânărul.

— E pentru fiul ei.

— Ha! Adică, pe deasupra, o să mai fie și un puști cu noi? Dacă aveai nevoie de o puicuță, ai fi putut măcar s-o iei fără pui...

— Nu am nevoie de o puicuță, și mai degrabă eu sunt puicuța în cazul de față, pentru că iau sub aripa mea câțiva puiuți firavi ca să le arăt marea, iar tu ești unul dintre ei, așa că ciocu' mic. Cu toții avem dreptul să fim fericiți pe acest pământ, iar eu am dreptul să-i fac fericiți pentru scurt timp pe puștoaică și pe țâncul ei.

Jérôme se întoarce în față și trântește zgomotos portiera. Nu așa își imaginase sejurul în Bretania, însoțit de o fată de douăzeci de ani cu un aer respingător și de plodul ei de trei ani care nu poate fi decât insuportabil și care o să urle cât e ziua de lungă, de-o să le facă la toți capul țăndări, ca mai toți țâncii iritați pe care-i întâlnește în cabinetul său de la țară, pe durata epidemiilor.

Fiind prins la mijloc între o înlocuitoare nesigură și o expediție care se anunță mai mult decât dubioasă în ceea ce privește liniștea, Jérôme nu este cu siguranță pregătit să renunțe la whisky ca să poată dormi.

Portiera din spate a rămas deschisă și Julie îl așază pe Ludovic, care se agățase de gâtul ei cu brațele lui moi, pe

www.cartepedia.ro

jumătate adormit. Îl fixează în scaunul pentru copii în timp ce Paul încuie apartamentul cu cheia. Văzând că se înverşunează să încuie, ea merge să-i împărtăşească secretele acelei uşi cu o clanţă năzuroasă.

Jérôme, care până acum nu s-a sinchisit să se întoarcă, se uită la copil care tocmai îl fixează cu o privire deopotrivă curioasă şi absentă, încărcată încă de somn. Copilul e înduioşător în fragilitatea sa de făptură micuţă, abia ieşită din tenebrele nopţii. Apoi îşi strânge la piept colţul de cârpă care ţine loc de jucărie preferată şi-şi bagă în gură degetul mare, întorcându-şi capul către geam, cu pleoapele grele de somn.

Paul se aşază la volan, şi Julie în spate, lângă micuţ.

— Jérôme, ţi-o prezint pe Julie. Julie, fiul meu, Jérôme.

— ...

— De obicei, oamenii politicoşi îşi spun „Bună ziua", aminteşte Paul fără să pară că e afectat.

Salutul pe care l-au schimbat cele două părţi adverse nu prevesteşte deloc o călătorie foarte plăcută. Cel al tinerei este ezitant şi distant. Cel al medicului este glacial şi ursuz.

Pare promiţător!

Au trecut doar câteva minute de când au pornit şi Julie se şi întreabă dacă a făcut bine că a acceptat invitaţia. Dacă atmosfera va fi groaznică în continuare, ce-ar putea avea de câştigat de pe urma vacanţei? Se agaţă de gândul că-i va arăta marea fiului ei, care nu a cerut să trăiască într-o locuinţă de douăzeci şi cinci de metri pătraţi, cu jucării primite de la Emmaüs* şi cu o mamă care se zbate zi de zi pentru

* Emmaüs este o comunitate fondată în 1954 de abatele Pierre, preot catolic, care regrupează un ansamblu de asociaţii de întrajutorare a săracilor şi a oamenilor fără adăpost, cu ramificaţii în 40 de ţări. (n.tr.)

www.cartepedia.ro

a-i asigura măcar cele de necesare supraviețuirii. În cazul ăsta, ar fi fost o greșeală să nu profite de ocazie.

Cât despre celălalt, o să accepte, în cele din urmă.

Sau poate că nu.

Dar asta nu o privește.

Julie a învățat că nu trebuie să se ocupe de problemele celorlalți. Are destule pe capul ei. Își ia puloverul, îl încolăcește și-l reazemă de scaunul auto învechit în care fiul ei adoarme iar, liniștit.

S-a săturat până peste cap de zgomotul din supermarket, de care are parte cât e ziua de lungă și este epuizată după multele nopți nedormite, în care o bântuie temerile și constrângerile de zi cu zi. Așa că Julie se relaxează și adoarme de îndată.

Paul se uită din când în când în oglinda retrovizoare. Deodată, își dă seama cât de nepotrivită este situația și înțelege de ce fiul său e pe gânduri. Paul simte totuși că prezența acestei fete îi va face bine și că probabil va fi reciproc. S-a săturat să se tot gândească timp de zile, săptămâni și luni în șir înainte să acționeze. Deciziile fulgerătoare au avantajul că sunt spontane și sincere. Atunci când ajuți să traverseze strada o persoană aflată în dificultate, acest lucru te unge pe suflet și te simți bine și mai târziu. În mod ciudat… intuiția lui Paul îi spune că Julie va rămâne în viața lui pentru o bună bucată de timp. Uneori avem senzații care nu pot fi explicate. Poate că în acest moment el se simte mai liber și mai fericit că este așa. Julie are de câștigat de pe urma faptului că s-au întâlnit în locul potrivit și la momentul potrivit.

Ea, cea care toată viața ei s-a aflat mereu în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

www.cartepedia.ro

Când traversează munții Vosgi prin tunelul de la Saintes-Marie-aux-Mines, Paul își dă seama că cercetează în oglinda retrovizoare chipul lui Julie și pe cel al copilului ei, peste care se reflectă jocul de lumini și umbre al neoanelor. La ieșirea din tunel, el o ia pe un drum care duce către un surpermarket mare din zona industrială Saint-Dié. Când fiul lui îl întreabă de ce fac o oprire atât de repede, el îi explică faptul că nu suportă ideea de a conduce știind că are în mașină un copil de trei ani așezat într-un scaun care nu respectă normele de siguranță. S-ar simți vinovat dacă s-ar întâmpla ceva.

— Rămâi să ai grijă de ei sau vii să-ți dezmorțești un pic picioarele? îl întreabă pe fiul său.

— Vin, răspunde Jérôme, ca și cum era clar că asta avea de gând.

— Poți să mergi să cauți un cărucior? Scaunul auto mă va incomoda.

— Ești sigur de ceea ce faci?

— De ce, pentru că tu ești mereu sigur de ceea ce faci în viața ta?

— Nu, evident că nu, dar sunt precaut…

— Ce risc dacă-i cumpăr un scaun auto unei fete care nu-și permite să cumpere unul pentru puștiul ei?

— Ca ea să fi tras lozul câștigător și să te jumulească fără ca măcar să-ți dai seama, asta riști.

— Hai, hai! Am destui bani, iar ea nu mă va face să-mi pierd mințile, dacă asta e ceea ce te neliniștește. Poate că mă va face să-mi schimb ideile, dar nu să-mi pierd mințile. Știu foarte bine ce fac. Nu simt vreo iubire pasională pentru fata asta. Doar când iubești cu pasiune, nu mai ții cont de nimic.

— Atunci, ce simți pentru ea?

www.cartepedia.ro

— Tandreţe. Tandreţea este un sentiment frumos, pe care ar trebui să-l ai şi tu, Jérôme.

— De când ştii tu ce-i asta?

— De când am întâlnit-o pe fata asta. E o adevărată revelaţie, e ca flacăra mistică a apostolilor care se pogoară deodată asupra ta.

— O cunoşti de o săptămână!!!

— Şi ce? Nu îţi ia mult timp să îţi dai seama de ceva ce e evident. În general, se întâmplă în mod fulgerător.

— Şi zici că nu eşti îndrăgostit?

— Nu, cred că nu aş îndrăzni nici măcar să o ating. Mi-ar fi teamă să nu-i fac rău.

— Ea nu pare totuşi atât de firavă. Seamănă mai degrabă cu acele „Marie, pun-te capră" care, odată ajunse la vârsta când colegele lor încă sar coarda, sunt gata să aibă relaţii sexuale. Iată rezultatul. A rămas însărcinată la şaisprezece ani!

— Uneori, aparenţele sunt înşelătoare. Sunt convins că fata asta are nevoie de o plapumă moale în care să se refugieze ca într-un cocon. Să aibă parte de gingăşie şi să uite de griji.

— Vezi, până şi tu vorbeşti de plapumă. Ţi-am zis că o să te jumulească.

— Viaţa e uşoară ca un fulg atunci când adierea care o poartă este însufleţită de dragoste şi de tandreţe, aşadar, chiar vreau să mai renunţ la câţiva fulgi…

— Cine a zis asta? întreabă Jérôme.

— Eu.

— Tu? răspunde el râzând.

— Cât de neruşinat poţi fi!

— Cel puţin, fata asta te inspiră. Deja e ceva. Şi dacă lucrurile nu merg bine în Bretania? Casa nu e foarte mare, o să ne ciocnim unii de alţii.

www.cartepedia.ro

— Şi dacă vor merge bine? Dacă reuşim să trăim unii „alături" de ceilalţi?

— Nu prea-mi dau seama ce-ar putea ieşi cu o puştoaică pe care nu o cunosc, care abia a depăşit vârsta adolescenţei, asta dacă a depăşit-o, şi care are pe cap un puşti care ar putea, la fel de bine, să fie fratele ei mai mic.

— Nu cataloga oamenii. Doar pentru că e săracă şi pentru că e o mamă foarte tânără, asta nu înseamnă că e imatură şi neinteresantă.

— Mai vorbim noi despre asta la întoarcere, propune Jérôme, plin de cinism.

— Exact! Până una, alta, ea petrece mult timp citind cărţi. Şi tu, de cât timp n-ai mai deschis o carte?

— De alaltăieri. Era o carte mare, stufoasă şi grea, cu coperta roşie.

— Da, ştiu, dicţionarul de medicină Vidal. Dar mă refer la romane, la eseuri, la lucruri care te fac să evadezi şi să te deschizi?

— Nu am timp.

— Ba sigur că ai timp. Doar că nu-ţi faci, asta-i tot. Pentru că tu crezi că nu ai nevoie nici să evadezi, nici să te deschizi către lume.

— Am nevoie de Irène.

— Irène a murit, îi spune tatăl său pe un ton sec.

Jérôme tace. Aceste trei cuvinte sunt la fel de dureroase, chiar şi la câteva luni de când s-a întâmplat nenorocirea. Tatăl său le-a rostit cu răceală şi Jérôme ştie de ce. Îşi dă seama că are nevoie să se obişnuiască cu vestea, să o integreze în sistemul lui şi că, dacă cineva îi plânge de milă, asta nu-l va ajuta. Paul a fost foarte bine intenţionat, l-a luat deseori în braţe în zilele de după nenorocire, l-a ţinut de mână la cimitir atunci când toţi ceilalţi plecaseră şi când Jérôme se afunda în pietrişul fin de pe alee, rămânând

www.cartepedia.ro

nemișcat în fața gropii. Dar de câteva săptămâni, și-a schimbat strategia. Dacă va primi prea multă compasiune, fiul lui va rămâne în acea stare nocivă. Oare nu e mai bine ca uneori să aibă parte de un electroșoc, dacă asta îl poate ajuta să înfrunte crunta realitate?

„A murit."

Doar tatăl lui are curajul să spună că „a murit".

Ceilalți preferă să evite acest cuvânt brutal. Ei își imaginează că, dacă utilizează eufemisme, dacă nu spun lucrurilor pe nume, acestea nu sunt chiar atât de evidente, că realitatea pe care o descriu poate fi atenuată.

Ne-a părăsit.

Și unde s-a dus?

A decedat.

E un cuvânt elegant, dar lung. Un pic pompos. Prea oficial.

E în ceruri.

Și-au găsit prostul!

E moartă.

Păi da, e moartă!

E opusul cuvântului *vie.* E asemenea unui tablou care a fost pictat de un maestru, din a cărui natură florile au fost rupte, fructele au fost culese și ele nu-și vor păstra culoarea și frumusețea decât datorită pânzei pictorului. E asemenea acelor câteva poze cu ea pe care le-a aranjat într-un album așezat printre cărțile din bibliotecă. E asemenea unei naturi moarte, agățate de un perete al vieții sale de medic de provincie. Și suferă ca un martir pentru că trebuie să bată cuiul de care va atârna acest tablou. Trebuie să-l bată adânc, în carne. E o fisură care va deveni o cicatrice tare, un cheloid, genul de cicatrici care te schingiuiesc pe viață.

www.cartepedia.ro

Paul a găsit un scaun auto. L-a luat pe cel mai scump, desigur. E cel care oferă o protecţie maximă. Sau poate că e doar o înşelătorie bine pusă la punct de către producător.

Când ajunge la maşină, Julie deschide portiera şi i se adresează :

— Ludovic încă doarme şi eu vreau să merg să urinez. Îl las cu dumneata.

Privind-o cum se îndepărtează, Jérôme mormăie în barba lui lungă de trei zile că rar i-a fost dat să vadă o fată care să se comporte atât de vulgar.

— Exagerezi, chiar tu mi-ai spus că „a urina" este un termen medical, spune Paul indignat.

— Asta nu înseamnă că nu este vulgar în limbajul curent.

— Aaa, atunci trebuie să fii medic ca să ai dreptul să-l utilizezi în limbajul curent, fără a fi vulgar? Poate că Julie ştie că e termenul ştiinţific pentru a spune că-ţi goleşti vezica.

— Cunoşti multe fete de douăzeci de ani care vorbesc aşa?

— Nu cunosc multe fete de douăzeci de ani. Şi nu-mi pasă de limbajul lor, contează doar să fie pline de viaţă. Şi să fie pozitive, dacă se poate.

— Spui asta din cauza lui Irène?

— Da, poate că da. Ar fi fost mai bine dacă era vulgară, dar fericită. Mă duc şi eu să urinez. Eu am voie să spun aşa?

— Las-o baltă.

— Ai tu grijă de micuţ?

— Am de ales?

— Ţie îţi vine să urinezi?

— Nu.

— Atunci nu ai de ales. Revin imediat.

www.cartepedia.ro

Paul se oprește în fața toaletei pentru femei și o așteaptă pe Julie pentru a-i face o propunere decentă.

Aceasta iese câteva minute mai târziu, trecându-și rapid mâna prin păr, probabil ca urmare a faptului că s-a uitat pe fugă în oglinda de deasupra chiuvetelor și a văzut că avea părul răvășit după somn.

— Dați o raită pe la raionul de cărți; dacă găsiți vreuna care vă place, luați-o și căutați ceva și pentru Ludovic. Drumul va fi lung, spune Paul întinzându-i portofelul. Ne vedem la mașină.

— Și Ludovic?

— E pe mâini bune, nu vă faceți griji.

— Tocmai.

— Tocmai ce?

— Tocmai, îmi fac griji în privința mâinilor bune despre care vorbiți.

— Nu vă faceți griji. Aparențele sunt înșelătoare în ambele cazuri.

— Care ambele cazuri?

— Știu eu ce vreau să spun. Și acum, mergeți, drumul e lung și zilele sunt din ce în ce mai scurte. Mi-aș dori să ajung în Bretania înainte de căderea nopții. Cred că deja ne putem lua gândul de la asta, dar, mă rog…

Julie nu pierde mult timp în fața cărților. Știe ce va lua pentru ea. Ultima apariție semnată Fred Vargas pe care o urmărea ca să o împrumute de la bibliotecă, imediat ce ar fi fost introdusă în baza de date. Pentru Ludovic va alege o poveste cu zâne și spiriduși. Asemenea celor care i-au legănat ei copilăria – prea mult, probabil. Este greu să ieși din labirintul poveștilor frumoase, atunci când crezi cu tărie în ele. Într-o bună zi, te trezești și-ți dai seama că viața nu este atât de idilică, precum te fac să crezi aceste povești.

www.cartepedia.ro

„Şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi."

Ţi-ai găsit!

Înainte de toate, ar trebui să reuşeşti să-l găseşti pe Făt-Frumos. În basmele astea, femeile nu-şi cresc singure copiii, nu se spetesc cât e ziua de lungă pentru a supravieţui. În basmele astea, femeile sunt frumoase, bărbaţii sunt puternici, între ei există iubire şi duc o viaţă care e numai lapte şi miere.

Basmele sunt nişte porcării.

Când Julie se întoarce în parcare şi vede că locul în care au parcat cu o jumătate de oră mai devreme este gol, stomacul i se întoarce pe dos numaidecât. Pentru că este sigură că maşina era pe acea alee, chiar după adăpostul de cărucioare, în faţa intrării B. Probabil că gândurile care îi străbat mintea au aceeşi viteză ca cele ale unui muribund care-şi vede viaţa perindându-i-se prin faţa ochilor. Au plecat, l-au luat pe Lulu cu ei. Mama ei ar fi avut dreptate dacă i-ar fi spus că e o nebunie curată. Dar de ce? Pentru traficul ăsta de copii către Asia, atât de răspândit? Nu Lulu! Nu Lulu al ei! Cum a putut să se încreadă în primul om care i-a ieşit în cale, fără să ia în calcul altceva în afară de mica ei plăcere egoistă? După acea clipă în care parcă ar fi fost lovită cu măciuca drept în moalele capului, Julie începe să alerge prin parcare, în căutarea jeepului. Nu e posibil, nu e posibil, aşa ceva e de necrezut!

Nemernicii!

Julie nu mai respiră. Nici măcar nu mai vede oamenii din jur, nu aude vociferările femeii pe care tocmai a îmbrâncit-o şi care era cât pe ce să cadă. Îl caută pe Lulu. Se uită în josul străzii căutând din priviri un autovehicul în viteză. S-au organizat bine, dacă stai să te gândeşti. Şi-au

www.cartepedia.ro

jucat bine rolul. S-a lăsat prinsă în capcană, fiind prea naivă. Ce-i de făcut acum? Ce-i de făcut? Julie simte cum lacrimile o năpădesc. Trebuie să găsească un telefon ca să o sune pe Manon. Ea va şti ce-i de făcut. Ea ştie întotdeauna ce să facă. Julie s-a întors şi priveşte către centrul comercial, în direcţia acelui loc al naibii de gol, pe care tocmai îl ocupă o altă maşină. Tresare când se aude un claxon în spatele ei şi se întoarce de îndată. Aflat la volan, Paul îi surâde, tulburându-se dintr-odată când citeşte în ochii ei faptul că este îngrozită. Julie îl zăreşte pe fiul ei în scaunul auto. Închide ochii şi aproape că leşină. Furia ia instantaneu locul sentimentului de uşurare, şi ea se urcă în maşină, trântind portiera cu agresivitate.

— Unde aţi fost? urlă ea.

— Liniştiţi-vă, Julie. Am fost la service să verificăm presiunea din pneuri, nu eram sigur de unul dintre ele.

— Să nu mai faceţi asta niciodată. M-am speriat!

— De ce v-aţi speriat?

— Am crezut că aţi plecat!

— Şi unde să plecăm fără dumneavoastră?

— Nu ştiu, dar nu mai faceţi asta niciodată, repetă Julie îmbrăţişându-l pe Lulu, care îi surâde calm.

— De ţe ţipi, mama?

Câteva minute mai târziu, maşina intră din nou pe autostradă. Ludovic bea din biberon. Julie a început deja să citească romanul pe care tocmai l-a cumpărat ca să mai uite de spaima groaznică ce încă-i face inima să bată prea repede. Jérôme priveşte nepăsător peisajul şi Paul se gândeşte.

Se gândeşte la trecut, la viitor, la ce se întâmplă acum. Se gândeşte la viaţa pe care a dus-o şi la ce mai aşteaptă.

www.cartepedia.ro

Are nevoie de tinereţe şi de fantezie, de veselie şi de tandreţe. Mai ales de tandreţe.

Deşi era dezamăgit de a doua lui căsnicie, a rămas împreună cu soţia lui de dragul aparenţelor. În definitiv, ea avea puţine lucruri în comun cu el. Principalele ei îndeletniciri erau legate de aspectul ei fizic, mergea la cosmetică şi la clubul sportiv, după-amiaza obişnuia să meargă la shopping şi seara ieşea cu prietenele. Fiind casnică şi ţinând cont că soţul ei avea un salariu destul de măricel pentru a întreţine toată familia, ea s-a deprins cu această viaţă uşoară, fără a fi prea recunoscătoare faţă de partenerul ei de viaţă şi fără a-i acorda prea multă atenţie. Conversaţiile lor erau la fel de banale şi de neinteresante ca paginile revistelor pentru femei pe care le citea cât e ziua de lungă, în timp ce Paul nu visa decât să vorbească despre autorii literaturii clasice şi contemporane cu care se delecta în puţinele momente libere pe care le avea. Singurele preocupări ale soţiei sale erau de ordin material, iar soţul ei considera că erau cu adevărat neînsemnate.

Astăzi, el îşi dă seama că, timp de câţiva ani la rând, s-a dedicat muncii sale pentru a petrece cât mai puţin timp acasă. Mai ales de când Jérôme a plecat la casa lui.

Aşadar, Paul se simte uşurat în urma plecării lui Marlène; până la urmă, este şi un nou început. Vrea să se bucure de moment, fără să-şi facă planuri legate de cometă.

Ce cometă?

Pauline, ea era cometa lui.

Ea şi-a schimbat traiectoria cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Cometa lui e la ani-lumină distanţă…

www.cartepedia.ro

Poate că Julie este doar un mic asteroid cu care el a intrat în coliziune. Dar uneori, când şocul este îndeajuns de puternic, traiectoria este deviată.

Cine ştie…?

În orice caz, e sigur de un lucru pe ziua de azi: va fi un drum lung…

Pauzele sunt rare. Copilul este cuminte şi mama lui e destul de inventivă pentru a-i găsi ocupaţii. Se joacă uitându-se după castelele de apă din vârful colinelor sau numărând camioanele de pe banda din dreapta, pe care le depăşesc din mers. Julie spune poveşti pe care le inventează după cum se schimbă peisajul. Uneori, peisajul este mohorât, mai ales atunci când câmpurile se întind cât vezi cu ochii şi copacii sunt singuratici; atunci fiecare dintre ei se cufundă în citit. De când au plecat de la supermarket, Jérôme nu a scos aproape niciun cuvânt. Paul rezistă. Nu a avut niciodată probleme de concentrare şi îi place să conducă. Însă se apropie ora mesei. Micuţul cere de mâncare. La fel şi stomacul lui Paul. E mai bine să eviţi o hipoglicemie atunci când eşti pe autostradă.

La vreo douăzeci de kilometri mai încolo, semnalizează şi se îndreaptă către un spaţiu de servicii pe autostradă, ce indică prezenţa unui restaurant. Este aproape ora paisprezece, nu ar trebui să fie aglomerat.

Jérôme a ieşit primul din maşină şi s-a îndreptat către peluza de lângă parcare. Priveşte în zare, îşi întinde braţele şi rămâne aşa câteva clipe. Să se poată gândi în linişte.

Julie a ocolit maşina ca să-l scoată din scaun pe fiul ei. Se enervează din cauza sistemului de închidere al scaunului auto, pe care încă nu îl mânuieşte cu uşurinţă. Cel vechi era mai puţin sigur, dar era mai simplu. Paul o ia de umeri şi o roagă să-l lase pe el să se ocupe de asta. El reuşeşte să

www.cartepedia.ro

desfacă rapid centura de siguranţă şi priveşte către Ludovic. Acesta se uită la el, apoi îi zâmbeşte complice. Zâmbet pe care Paul îl primeşte ca pe un cadou. Iată începutul îmblânzirii. Faptul că Micul prinţ a reuşit să îmblânzească vulpea. Doar că aici, bătrânul vulpoi este cel care încearcă să-l îmblânzească pe Micul prinţ. Nu prea contează, îmblânzirea este mereu reciprocă.

Cel mai mult i-ar plăcea să o îmblânzească pe mama lui, prinţesa.

— Ce-aţi zice să ne tutuim? îi propune el.

— Dacă doriţi…

— Nu e un început bun!

— O să-mi ia puţin timp…

— De ce? întreabă Paul mirat.

— Din cauza diferenţei de vârstă.

— Mai îmi scoateţi mult timp ochii cu diferenţa asta de vârstă?

— Îmi vorbiţi din nou cu *dumneavoastră*?

— E din cauză că ne-am contrazis, bineînţeles.

— Îmi cer scuze.

— Nu-ţi face griji. O să mă obişnuiesc.

— Şi eu…

Atunci Paul îi cuprinde faţa cu mâinile, zâmbind, şi o sărută pe frunte. Julie înlemneşte la contactul cu el şi îi vine greu să se destindă. Nu este obişnuită cu astfel de elanuri de tandreţe. În afară de Ludovic, care stă lipit de gâtul ei, rareori i se întâmplă să fie abordată cu sinceritate şi cu blândeţe.

— Mergem să mâncăm mai întâi şi apoi ne dezmorţim picioarele? sugerează Paul.

— Da, îmi convine. Mă duc să iau un sendviş dinăuntru.

www.cartepedia.ro

— Nu cumperi nimic. Mergem la restaurant, mâncăm ceva cald şi stăm şi noi mai comod.

— Nu îmi permit să merg la restaurant.

— Ai devenit feministă de ieri până azi?

— Nu vreau să fiu întreţinută.

— Nu te întreţin, vă invit, pe tine şi pe cel mic. Şi pe fiul meu.

— Mă simt stânjenită.

— Nu ai niciun motiv să te simţi aşa. Am mai mulţi bani decât îmi trebuie pentru a fi fericit. Aşadar, consideră că vacanţa asta este un cadou *all inclusive*.

— Ce părere are fiul dumneavoastră despre asta? întreabă Julie.

— Fiul tău.

— Fiul meu?

— Ce spune fiul „tău”? rectifică Paul.

— La trei ani, puţin îi pasă de bani.

— Nu vorbesc despre fiul tău, ci despre al meu.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Să ne tutuim…: ce spune fiul „tău”?

— Oh… păi, ce spune fiul t… Jérôme?

— Despre ce?

— Despre cadoul *all inclusive* pe care mi-l oferiţi.

— Nu-mi pasă de ce spune el.

— Ar putea fi invidios.

— Nici el nu are probleme cu banii. Şi încetează să-ţi mai faci griji legate de el, conchide Paul.

— Nu e prea vorbăreţ şi, sincer, mă face să cred că mă desconsideră.

— Acordă-i timp.

Paul îşi cheamă fiul ca să-i spună că ei sunt gata. Julie îi dă mâna lui Ludovic, iar acesta îi întinde cealaltă mână lui

www.cartepedia.ro

Paul, începând să numere „unu, doi, tleeeeeeeei". Paul nu are nevoie de explicații: îl ridică pe micuț în același timp cu mama lui, spre marea bucurie a copilului. Jérôme merge la o distanță de zece metri în urma lor, neștiind ce să creadă despre acest trio dubios. Uneori, i-ar plăcea să nu se mai gândească. Ca să nu-și mai amintească de Irène. Însă nu reușește să se deconecteze, e peste puterile lui și, cu cât încearcă mai mult, cu atât reușește mai puțin. Speră că ritmul valurilor îi va hipnotiza spiritul, obsedat acum de absența ei.

După ce au trecut de etapa de autoservire, purtând tăvile și ocupându-se în același timp de Ludovic, care voia să vadă ce era în farfurii, s-au așezat la masă. Jérôme se încăpățânează să păstreze tăcerea. Îl privește pe cel mic, așezat în fața lui. Aproape că se lasă înduioșat, observându-l cum își înmoaie în ketchup cartoful prăjit și cum își face apoi o afurisită de pată pe tricou. *„Nu-i glav",* îi spune el calm mamei sale, pe un ton aproape liniștitor, înainte ca ea să apuce să zică ceva. Alți părinți s-ar fi supărat, l-ar fi dojenit pentru că nu fusese îndeajuns de atent, dar Julie nu spune nimic. Ea se mulțumește să-i șteargă pata cu șervețelul, răspunzându-i că nu, nu-i grav.

Când Jérôme era mic, Marlène, cea de-a doua soție a tatălui său, avea obiceiul de a-l mustra atunci când se murdărea la masă, în iarbă sau în noroi. Copilăria lui era plină de restricții, lipsită de surprize și tristă. Nu avea dreptul să facă nimic ce ar fi riscat să-i păteze hainele lui frumoase, fapt care, în cele din urmă, i-a afectat simțul creativ. Dintr-odată, observând-o pe Julie, își dă seama că tatăl lui nu i-a vorbit niciodată despre mama lui biologică, despre primii trei ani din viață în care ea a avut grijă de el. Poate că era blândă și înțelegătoare, atentă la nevoile lui, complice și veselă, așa

www.cartepedia.ro

cum este această tânără cu micuțul ei. Deoarece, deși lasă impresia că este în etapa adolescenței târzii, Julie demonstrează în mod incontestabil că știe să aibă grijă de fiul ei, și face asta cu multă tandrețe și naturalețe. Poate e din cauză că, până nu de mult, a fost ea însăși un copil. Sau poate pentru că, pur și simplu, așa e ea. Și pentru că puțin îi pasă de o pată de ketchup pe un tricou. Și, la urma urmei, lumea nu stă în loc doar pentru atâta lucru.

E tot ce-ar mai lipsi!

— Nu-l pronunță niciodată pe „r"? întreabă Paul între două înghițituri.

— Ba da, în unele cuvinte. Dar nu în toate. Spune „bardar" în loc de "murdar", dar spune „flig" în loc de „frig".

— Cum spui „fa"? începe atunci Paul adresându-se micuțului.

— Fa! răspunde Ludovic, cu mândrie.

— Cum spui „fe"?

— Fe!

— Cum spui „fi"?

— Fi!

— Cum spui „frig"?

— Ffff… cald!

Jérôme e tentat să zâmbească, observând un asemenea discernământ, chiar umor, la un copil de trei ani, dar asta ar însemna să iasă din starea lui de ruminție și pentru moment încă nu e pregătit. Ar fi mult prea devreme. Trebuie să mențină aparențele, să arate că există, că are o părere și că e una bine conturată: prezența lor nu e o idee bună. Așa că își înfrânează zâmbetul și încearcă să nu se lase influențat de râsetele celorlalți doi adulți care îl molipsesc repede și pe copil. Jérôme, simțind că e pe punctul de a fi copleșit de un pic de bucurie, își mușcă buza și

www.cartepedia.ro

părăsește masa în grabă, luând cu el tava, pe care o lasă pe căruciorul de lângă bucătărie.

— Sunteți sigur că nu ar trebui să fac cale-ntoarsă, înainte să vă stric vacanța? întreabă atunci Julie, redevenind serioasă.

— Sunt sigur că aș prefera să mă tutuiești. Cât despre Jérôme, acordă-i timp, a suferit destul de mult în ultimele săptămâni.

— Tocmai! Râsul i-ar face bine, sugerează Julie.

— Pentru moment, mi-aș dori să poată plânge. Măcar de și-ar îngădui asta un pic.

— De ce a suferit?

— O să-ți explic. Dar acum, trebuie să pornim iar la drum. Mi-ar plăcea ca atunci când ajungem, să vedeți măcar apusul soarelui.

— Soarele apune în fiecare seară, nu?

— Nu. În prima seară este cel mai frumos. Mai ales dacă nu ai văzut niciodată marea.

Câteva clipe mai târziu, jeepul și-a reluat drumul, cu fiecare dintre ei așezat la locul lui. Ludovic e aproape adormit în scaunul său nou-nouț, Julie e lângă el, cu cartea ei la fel de nouă, Jérôme privește în gol pe fereastră. Pentru el, nimic nu e cu totul nou, în afară de o tristețe copleșitoare și de un sentiment insuportabil de singurătate. Apoi mai este și Paul, cu gândurile lui vesele. E încântat de această călătorie. E încântat că se aventurează în Bretania și că nu e cu nimic mai prejos față de marii aventurieri ai lumii. Nu e o călătorie geografică. E mai degrabă o incursiune în profunzimile sufletului omenesc și în hățișurile lui de nepătruns.

Către ora șaisprezece și treizeci, Paul semnalizează din nou. Au ajuns la un spațiu de servicii pe autostradă, în

www.cartepedia.ro

apropiere de Angers. E momentul lui preferat. Mai rămân doar trei ore de drum până ce va putea să vadă întinderea măreaţă şi liniştitoare. Doar trei ore până va ajunge la căsuţa pe care a cumpărat-o cu treizeci de ani în urmă, pe când avea mulţi bani pe care voia să-i investească. E o casă micuţă, foarte simplă, care rezistă peste timp, în faţa vântului şi a mareei, izolată de restul satului, aşezată un pic mai sus decât celelalte şi de unde poţi admira valurile în lumina primelor scânteieri ale zilei, privind prin uşa de sticlă a dormitorului.

Dacă ar fi fost singur, Paul ar fi parcurs drumul fără să se oprească, dar copilul, care până acum a stat liniştit, îşi exprimă nevoia de a-şi dezmorţi picioarele. Şi Julie, pe cea de a merge „să urineze” încă o dată. Îl ia cu ea şi pe cel mic. Ca să-i schimbe scutecul pe care i l-a pus pentru călătorie, temându-se ca nu cumva să păteze un scaun auto pe care ea nu şi l-ar fi permis niciodată.

Revine la maşină, cu un pachet de biscuiţi pe care l-a cumpărat de la magazinul din benzinărie cu mărunţişul rămas de la bancnota pe care Paul i-o dăduse ca să-şi cumpere cărţi şi pe care el a insistat să-l păstreze. Jérôme este deja aşezat în faţă. Paul îi aşteaptă zâmbind. Vor porni din nou şi asta e ultima parte a drumului, până la destinaţie. Până acum, copilul a fost liniştit, ceea ce îi face să creadă că finalul călătoriei va fi unul destul de tihnit.

— Vreţi un biscuit? întreabă Julie întinzând pachetul către Paul.

— Dacă-mi vorbeşti la per tu, o să iau unul.

— Vrei un biscuit?

— Vezi, se poate, nu-i aşa de complicat.

— Dacă spuneţi dumneavoastră!... Deci, biscuitul?

www.cartepedia.ro

Paul ia un biscuit din pachet, strâmbându-se la ea. Lucrurile nu se opresc aici. Aşadar, se instalează la volan şi aşteaptă ca cel mic să fie înhămat în scaunul său înainte de a porni motorul.

Julie ia loc în spate şi întinde pachetul în direcţia lui Jérôme.

— Doriţi un biscuit?

— Nu, mulţumesc, răspunde Jérôme fără să o privească. Încerc să am grijă ce mănânc.

— Eu nu, spune tânăra, cu gura plină. Avem doar o viaţă de trăit. Dacă nu ne putem bucura din când în când…

— Are dreptate, adaugă Paul. Nu îţi scade speranţa de viaţă de la un biscuit cu cremă.

— Mai lasă-mă-n pace. Nu vreau şi cu asta, basta.

— Pot să-l iau eu pe al lui? o întreabă Paul pe proprietara pachetului.

— Eu, vleau! spune Ludovic pe un ton impunător.

— Dacă ceri politicos, reia mama lui.

— Eu, vleau politicos!

— Trebuie să spui „te rog”, adaugă ea.

— Ia unul cu cereale, îi spune Paul fiului său.

— Mda, bine, de acord, răspunde tânărul, pe un ton aspru.

— Relaxează-te, Jérôme, glumesc. Vacanţa asta chiar o să-ţi priască.

— Încep să mă îndoiesc.

În acel moment, îi sună telefonul.

— Alo? spune Jérôme pe un ton arţăgos.

— Da, bună ziua, mă rog, bună ziua din nou, sunt Caroline.

— Deja? continuă el, cu o voce mai blândă.

La urma urmei, ea nu are nicio vină.

www.cartepedia.ro

— Vă rog să mă iertaţi, îmi pare rău.

— Glumesc. Ce se întâmplă?

— Am spart tensiometrul. Nu vă faceţi griji, o să-l înlocuiesc. Dar nu o să am timp să merg mâine să cumpăr altul înainte să reiau consultaţiile.

— Este unul în remiză. Sunteţi la cabinet?

— Da.

— Vă fac un radioghidaj! Cum intraţi în cameră, în spate este un mobilier mare cu trei rânduri de sertare. Trebuie să fie în ultimul sertar de jos, în rândul din stânga.

— Mă uit acum, spune ea deschizând sertarul. Am găsit doar nişte măşti chirurgicale.

— Încercaţi în celălalt sertar, la stânga.

— …

— Ca să fiu sigur… când aveţi pacienţi, sigur le examinaţi ficatul în dreapta şi le ascultaţi inima în partea stângă?

— Da. De ce?

— Aşa. L-aţi găsit?

— Da. Era în celălalt sertar.

— Şi altfel, prima zi a decurs bine?

— Da. Aţi avut dreptate! Au fost câteva cazuri de răceli, câţiva negi, câteva otite sau dureri în gât. Nimic foarte grav.

— Ah, vedeţi? Aţi fi putut să vă odihniţi peste noapte. Un caz de embolie pulmonară fulgerătoare nu apare niciodată în prima zi.

— Asta trebuia să mă liniştească?

— Trebuia să fie amuzant.

— Nu a fost.

— Scuze. Nu-şi avea rostul. Sunteţi mai liniştită dacă vă spun că nu am avut niciun astfel de caz şi că nici

www.cartepedia.ro

predecesorul meu, după treizeci şi cinci de ani de meserie, nu a avut nici el?

— Puţin.

— În orice caz, fiţi convinsă că faceţi tot ce vă stă în putinţă, dar că nu veţi putea împiedica inevitabilul. Ştiu despre ce vorbesc.

— O să încerc. Nu vă mai deranjez. Vacanţă plăcută! spune tânăra.

— Pe mâine, răspunde Jérôme.

— Nu, nu, vă promit că nu o să vă deranjez în fiecare zi.

— De obicei, un caz de embolie pulmonară fulgerătoare apare în cea de-a doua zi.

— Tot nu sunteţi amuzant.

— O seară frumoasă, Caroline.

Drumul se încheie într-o atmosferă mai degrabă tăcută. Cei doi bărbaţi din faţă vorbesc puţin. Pasagerii din spate sunt studioşi, cu nasul băgat în cărţi sau în ghicitori, în funcţie de peisajul care defilează prin faţa ochilor lor. Ziua a fost frumoasă, însă lumina începe să se stingă puţin câte puţin când sosesc la Vannes. Le rămâne mai puţin de o oră până vor parca în faţa casei. Vor ajunge la timp ca să vadă apusul soarelui. Exact ce trebuie ca să încheie călătoria într-o atmosferă frumoasă, pentru a face să dispară tensiunea.

Când o iau pe drumul care se întinde de-a lungul oceanului, în spate nu mai e un singur copil, ci doi, fermecaţi de peisaj, emoţionaţi de această primă întâlnire magică, cu ochii inundaţi de reflexii portocalii. Asemenea luminilor din tunelul de dimineaţă, doar că neîntrerupte. E din ce în ce mai bine. Nici vorbă de tunel, acum au acces la ocean. Când Paul parchează în faţa casei, Julie are impresia că visează. Descoperă plaja chiar în spatele ei şi aude deja

www.cartepedia.ro

zgomotul valurilor. Îl scoate pe Ludovic din scaunul lui și, înainte să dispară în spatele casei, îi zâmbește lui Paul.

— Vii cu noi pe plajă? îl întreabă el pe fiul său.

— Nu, dă-mi cheile, o să mă ocup de bagaje.

— Cum vrei. Cheile sunt în ascunzătoare, ca de obicei. Hei, așteptați-mă, strigă el către tânăra care a început deja să meargă prin nisip, ținându-și copilul în brațe.

— Nu pot, răspunde ea râzând. Nu pot să rezist…

Când Paul ajunge în dreptul lor, ea rămâne nemișcată. Privește orizontul, ținându-și fiul în brațe. Ultimele raze ale soarelui luminează cele două chipuri care se aseamănă mai mult ca niciodată și pe care se desenează un zâmbet plin de încântare. Un al treilea chip, cel al lui Paul, li se alătură îngerilor pentru a împărtăși această bucurie simplă, la care a contribuit și el puțin. Lacrima vărsată la supermarket este hăt, departe. Se plimbă pe plajă pentru câteva clipe, în pofida luminii care scade treptat. Zgomotul valurilor e ca o melodie în mintea lui Julie, care îi mulțumește pentru acest cadou frumos. Aproape că e tentată să-l roage să o ciupească. Astfel de momente sunt atât de rare în viața ei încât, atunci când totuși se întâmplă, îi vine greu să creadă. Apoi intră cu toții în această căsuță mică de la malul mării, la care Julie nici nu ar fi îndrăznit să viseze. Nici măcar în visurile ei cele mai trăsnite.

Jérôme s-a dus la culcare fără să scoată o vorbă. Și-a ales camera mică de la mansardă. Pentru a avea parte de liniște. Mai rămâne camera mare, cu un pat dublu, și camera cea mică de oaspeți, cu un pat îngust. Julie începe să-și aranjeze bagajele în aceasta din urmă. Pentru că e obișnuită cu spațiile mici. Însă Paul le ia fără să spună un cuvânt și le duce în camera cea mare.

www.cartepedia.ro

— O să stau eu în cea mică, spune el, pentru a da o explicaţie.

— Nu, pot să mă înghesuiesc cu Lulu, ştiu cum.

— Glumeşti sau cum? Simţiţi-vă confortabil. Eu o să-mi aduc aminte de anii de studenţie în care rămâneam peste noapte pe la prieteni şi de faptul că puteam să dorm pe oriunde apucam.

— Cum vreţi.

— Îmi doresc, mai ales, să încetezi să-mi vorbeşti cu „dumneavoastră" ; asta îmi alungă instantaneu amintirile din tinereţe şi îmi aminteşte din nou de faimoasa noastră diferenţă de vârstă. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc. Lulu e obosit, o să-l pun la culcare.

— Fac un foc în şemineu, dacă vrei să vii să te încălzeşti un pic. E cam răcoare în casă, totuşi.

— Îl adorm şi vin.

Ludovic s-a agăţat de gâtul mamei sale. Îi spune în şoaptă la ureche cât de frumoasă este marea. O întreabă dacă se vor întoarce mâine. Desigur că se vor întoarce. Nu va putea să se scalde, dar cel puţin se vor juca în nisip…

Adoarme cu uşurinţă, în ciuda faptului că a dormit câteva ore bune şi în maşină. Călătoria l-a dat gata. Chipul său a păstrat acelaşi zâmbet ca pe plajă. Julie are parte de un moment de fericire destul de rar, în această seară, în această casă, în timp ce-şi priveşte fiul cum doarme sub plapuma din acel pat mare. Cu valurile care ţin locul cântecului de leagăn şi cu plaja care ţine locul candelei cu uleiuri esenţiale. Acest moment aproape că o face să le uite pe toate celelalte, în care regretă că-i impune unui copil de trei ani să îndure viaţa asta de rahat. Degeaba îi tot spune doica că lucrurile materiale nu contează şi că Lulu pare

www.cartepedia.ro

mult mai fericit decât ceilalţi copii care obţin tot ceea ce vor; Julie se simte vinovată că-l supune acestor condiţii de viaţă.

Apoi, i se alătură lui Paul, în sufragerie. El s-a aşezat pe canapea, cu un pahar în mână. Priveşte cum flăcările dansează în şemineu.

— Vrei să bei un pahar?

— Ce este?

— Un rachiu de holtei bătrân.

— E recomandat şi femeilor tinere?

— Ai un temperament băieţos, ar trebui să-ţi placă. E de casă, de anul trecut.

— Atunci vreau şi eu. Jérôme nu vrea?

— Nu cred. Cred că doarme deja. Doarme mult în ultima vreme.

— Păi, ce-i cu el?

— Soţia lui s-a sinucis acum mai bine de trei luni.

— Aaa..., spune ea, păstrând un moment lung de tăcere. De ce?

— Din cauza unei depresii grave. Irène a fost dintotdeauna depresivă. Corpul şi mintea ei erau fragile. Ar fi putut fi luată pe sus de o rafală de vânt şi aruncată un pic mai încolo fără ca ea să poată riposta. Iar curenţii de aer afectivi aveau acelaşi efect asupra sufletului ei. Era de-ajuns un cuvânt nelalocul lui, o căutătură uşor piezişă, şi ea-şi pironea privirea-n pantofi, ca să nu se vadă că era purtată de vijelie, ca o frunză de toamnă. Uite, acum că îţi vorbesc despre ea, ştiu exact ce impresie lăsa. Era ca o frunză moartă, desprinsă de ramură – izvorul său de energie – şi care nu-şi mai primeşte seva. De ce n-o fi cunoscut niciodată un alt anotimp în afară de toamnă, asta nu mai ştiu. Fiind lăsată în voia vântului, a nimerit în grădina lui Jérôme. Bănuiesc

www.cartepedia.ro

că el s-a îndrăgostit de ea având în mod inconştient impresia că ar putea să o salveze. Datorită sufletului lui de medic! Însă în acea zi, a ajuns prea târziu. Dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme, ea ar fi fost încă în viaţă. El se simte vinovat. Stătea de vorbă cu un pacient pe treptele din faţa clădirii. Şi, dintr-odată, aude o împuşcătură.

— S-a împuşcat? E îngrozitor.

— Nu-ţi mai spun cât de îngrozitor.

— De unde era arma asta?

— Era un pistol vechi, pe care îl moştenise de la bunicul ei. Din al Doilea Război Mondial. Jérôme nu bănuia că ea ştia să-l folosească. Cam asta e. Aşadar, are nevoie de puţin timp ca să se obişnuiască cu tine, cu ceilalţi, în general. L-am invitat aici ca să se destindă puţin înainte să se cufunde din nou în muncă. Nu-şi revine din marasmul său şi o duce din ce în ce mai rău. Asta mă neliniştește.

— Înţeleg. N-o să-l bat la cap. O să mă accepte, în cele din urmă.

— Da, în cele din urmă… Ştii, nu-i un băiat rău. Doar că are nevoie de puţin timp. Să mai scape de povară. Şi o să-şi revină. E drept că nu a fost niciodată un om foarte vesel la viaţa lui, dar totuşi ştie să se facă plăcut.

— Nu are copii?

— Nu, nu au avut timp să facă copii. Poate că e mai bine, adaugă Paul. Să fi avut un copil care să rămână orfan la o vârstă atât de fragedă…

— Pe de altă parte, l-ar fi ajutat să-şi revină.

— Împrumută-i-l pe Ludovic ca să-şi revină. Sunt sigur că micuţul ăsta îl poate ajuta foarte mult.

— Dar nici nu poate să-i ajute pe toţi, la cei trei ani ai săi.

— De ce, pe cine altcineva mai ajută să-şi revină?

www.cartepedia.ro

— Pe mine. Mă ajută să mă trezesc dimineaţa, să fac faţă la serviciu, să sper că vor veni vremuri mai bune.

— Nu eşti fericită?

— Nu sunt nici nefericită. Sunt mai ales obosită. Mă duc la culcare, îl informează Julie.

— Asta pentru că nu vrei să-mi vorbeşti despre cum te simţi?

— Pe mâine…

— Totuşi, explică-mi ceva. Ce este mai exact jucărioara preferată a fiului tău?

— Este un vechi ţâţar, răspunde Julie zâmbind.

— Un ţâţar?

— Da, un sutien. Pentru alăptat. L-a şterpelit într-o seară dintre rufele de lângă maşina de spălat, pe când abia se târa şi a vrut să doarmă cu el. Mirosea a lapte. De-atunci, nu s-a mai desprins de el. Totuşi i-am tăiat bretelele pentru că se agăţau în toate lucrurile şi pentru că, aşa, aducea ceva mai puţin cu un sutien. Acum o lună, la grădiniţă, m-au luat drept o ţăcănită, şi directoarea, care ţine mult la ideile şi la convingerile ei, m-a convocat ca să-mi ţină o pledoarie interminabilă despre jucăria asta mai neconvenţională. „În viaţa mea n-am văzut aşa ceva! De ce nu şi o pereche de chiloţi ?” mi-a spus ea.

— Avea şi ea dreptate în felul ei. Ce i-ai răspuns?

— Că lui îi place mirosul laptelui meu şi că aş începe să-mi fac griji dacă ar şterpeli sutienul asistentei maternale, dar că, deocamdată, nu era cazul să facă atâta caz. Mai ales că de la atâta peticire, îşi pierde treptat forma lui iniţială. Aşa că, în cutia cu jucărioare preferate de la intrarea în clasă, sunt fel de fel de jucării de pluş şi un sutien pentru alăptat care, de altfel, şi-a cam pierdut forma.

— Când era mic, Jérôme avea motănaşii.

— Ce?

www.cartepedia.ro

— Motănașii. Așa le zicea. Erau bucăți de spumă galbenă pentru umplut pernele. Avea mereu cu el câteva bucăți pe care le frământa în mână, sugându-și degetul mare.

— Sună la fel de ciudat ca un țâțar.

— Totuși, nu te face să te gândești chiar la același lucru. Într-o zi, pe când avea vreo șase ani, am închiriat o cabană la munte și, într-una din camere se afla o saltea din spumă rezemată de perete, fără husă. Conținea tot același material – motănei mici de umplut. A rămas uluit de admirație, exclamând „Vai, un motănoi gigantic!". Marlène mai găsea la spălat mici motănei în buzunarele blugilor lui, când avea cincisprezece ani. E o poveste lungă cu motăneii ăștia…

— Fiecare caută să se liniștească cum poate, spune Julie mergând la culcare.

Paul își mai toarnă rachiu pe fundul paharului. Rachiul lui de holtei bătrân este într-adevăr delicios. Este cu atât mai savuros cu cât acum el este cu adevărat un holtei bătrân, ținând cont de anii care au trecut și de celibatul recent. Cel puțin, Marlène nu o să mai vină să-i spună peste umăr să nu mai bea. Ea nu ar fi stat așa, în fața focului, la un pahar, ca să savureze clipa.

Puștoaica asta are o atitudine zglobie care a lipsit mai bine de treizeci de ani din viața lui mohorâtă, de om serios. Ea pare să aibă un trecut îndoielnic, dar încă este capabilă să se minuneze în fața unui apus de soare pe plajă. E un semn bun. E diferită de regretata lui Pauline. Complet diferită. Pauline era elegantă, grațioasă și discretă. Julie este aproape vulgară, un pic băiețoasă și tranșantă. Dar are acel ceva pe care numai câteva persoane îl au. Incandescența. Lucrul ăsta care te animă și care te face să vibrezi deopotrivă.

www.cartepedia.ro

Irène se stinsese deja înainte de a muri. Oare a cunoscut măcar o dată înflăcărarea?

Din punct de vedere emoțional, Marlène era rece ca gheața. Nu te puteai aștepta la căldură sufletească din partea ei, oricâte eforturi ai fi făcut.

Julie, în schimb…

Un psiholog obișnuit ar spune că Paul face un transfer, că regăsește în Julie ceea ce a pierdut odinioară cu Pauline. Că probabil este o idee proastă, așa cum, de altfel, ar spune și fiul său. Însă astăzi, după atâția ani în care a muncit ca un sclav fără să-și dea seama cum trece viața, Paul are chef de un singur lucru – să se oprească la marginea drumului și să facă un foc zdravăn ca să se încălzească.

www.cartepedia.ro

Ciupiți-mă. Visez.

E un vis de prințesă, ca cele pe care le aveam atunci când eram mică și când încă mai credeam în Făt-Frumos. Astăzi a venit un rege bătrân, dar îmi oferă acest basm din care face parte și el. Și rachiu de holtei bătrân de la care mi se-nvârte capul. De-abia aștept să vină ziua de mâine ca să mă întorc cu Lulu să văd marea. Și nu doar pentru el. Și picioarele mele au îndrăgit textura nisipului, ochii mei, orizontul în depărtări, urechile mele, cântecul valurilor.

Ce sunt eu? Prințesa și bobul de mazăre, cu un bărbat care ar putea să-mi fie tată?

Cenușăreasa? Aș părea caraghioasă mâine, dacă aș umbla pe nisip purtând pantofi de sticlă.

O să încerc să nu fiu Scufița Roșie și să nu mă las mâncată de lup.

M-am întâlnit de prea multe ori cu lupul. Acum, tot ce-mi doresc este să văd marea.

Sper că lui Lulu n-o să-i fie frig la noapte. L-am mai învelit cu o pătură, dar vreau ca fereastra să rămână deschisă. Zgomotul valurilor îmi provoacă o plăcere nebună. E un ritm lent și constant care te face să uiți de forfota oamenilor. Ce sunt eu în fața acestui ocean? Ce sunt eu pe acest pământ?

www.cartepedia.ro

Un fir de nisip, ca toate celelalte care le strivesc pe cele de sub ele și le împiedică să respire.

Dacă o să-i fie frig, Lulu se va lipi de mine fără să-și dea seama. O să-i simt pielea delicată și o să adorm simțindu-i respirația. Sunt sigură că ea se va contopi cu zgomotul valurilor pentru că așa e viața. Suntem mereu în căutarea armoniei, ca să ne fie bine. Și pentru a ne împăca cu gândul că suntem firele de nisip care pier acoperite de celelalte.

www.cartepedia.ro

Îmblânzirea

Când Paul se trezește din somn, aude mai întâi zgomotul valurilor prin ușa întredeschisă. Apoi aude alte zgomote, de vase, dinspre bucătărie. Își trage o pereche de pantaloni, își lasă tricoul în care a dormit și se îndreaptă într-acolo în tăcere. Ludovic stă așezat la masă, cu o bavetă în jurul gâtului, ronțăind dintr-o felie de pâine prăjită. Julie se întoarce și un zâmbet cald îi inundă fața cârpită de somn.

— Ai dormit bine? o întreabă Paul.

— Da, foarte bine. Prezența mării are un efect ciudat. Nu e nevoie să numeri oile. Adormi imediat.

— Ai găsit cu ce să încropești un mic dejun?

— Nu, n-am găsit mare lucru. Am găsit câteva felii de pâine pentru Lulu, îi era foame. Dar asta e cam tot ce am putut găsi în dulap.

— Să mergem la brutărie, acolo au de toate. Îmbracă-l pe Ludovic, nu-i chiar atât de cald.

— Cum mergem?

— Pe jos. E la vreo cincizeci de metri.

La intrarea lor în magazin, brutăreasa devine toată numai un zâmbet, înainte de a înconjura tejgheaua ca să vină să-l îmbrățișeze pe Paul și să-l sărute călduros.

— Bună, Paul. Ai revenit?

— Bună, Annette. Ți-o prezint pe Julie.

www.cartepedia.ro

În acel moment, brutăreasa o îmbrățișează pe tânără și o sărută la fel de sincer.

— Nu ne-ai spus nimic de tânăra asta drăguță!

— În niciun caz să nu-i spui că ar putea să-mi fie fiică; nu vrea să mă dau drept tatăl ei.

— Domnișoară, greșiți. Paul este un bărbat fermecător și un tată perfect.

Julie îi zâmbește politicos, privind stânjenită către Paul.

— Ar putea fi chiar și un bunic fericit, adaugă ea aplecându-se către Ludovic care se ascunde în spatele mamei lui în timp ce o privește pe femeie cu coada ochiului.

În acel moment, ea se întoarce în spatele tejghelei, ia un cozonac din vitrină și rupe o bucată pe care i-o întinde copilului.

— Poftim, iepuraș! O să profităm de faptul că ești în vacanță în Bretania ca să mai pui ceva pe tine. Rămâneți mult timp?

— Două sau trei săptămâni. Jérôme este și el aici. Încă doarme.

— Vai, bietul nostru Jérôme. Spune-i să treacă să ne vadă. Ne-am întristat foarte tare când am primit scrisoarea ta.

Annette nu este deloc ca vânzătoarele pe care le întâlnești de obicei la brutărie, la fel de rotunde ca aluatul de pâine lăsat la dospit pe marginea vetrei. La o vârstă destul de înaintată, pare mărunțică și subțire, înfășurată în șorțul ei simplu. Poate că soțul ei nu a cucerit-o cu specialitățile lui. Sau poate că face parte dintre acele femei care au un metabolism demn de un reactor nuclear și care pot să mănânce cu nerușinare fără să pună pe ea un gram, pe când altele fac celulită doar privind la vitrinele cofetăriilor. Are

www.cartepedia.ro

o fire glumeaţă şi-şi recapătă de îndată buna dispoziţie, după ce a menţionat tragedia. Râsul ei ascuţit şi din tot sufletul răsună în brutărie, marcându-i aproape fiecare frază.

— Marlène nu e aici?

— Marlène nu mai face parte din viaţa mea.

— Serios? răspunde femeia zâmbind. Mă rog!

— *No comment*, Annette. Ştiu că aveai dreptate. Nu era de mine.

— Nu-mi stă în fire să mă laud că aveam dreptate, ştii prea bine!

— Tocmai!

Pe drumul de întoarcere, Ludovic merge înaintea celor doi, cu bucata mare de cozonac în mână. Se opreşte în repetate rânduri, se apleacă, ia câte o pietricică de pe jos şi o bagă în buzunar. Satul este pustiu. N-au întâlnit încă nicio maşină.

— E linişte aici, constată tânăra.

— Suntem în extrasezon. La jumătatea lui octombrie, nu mai rămân decât sătenii care sunt aici în tot restul anului şi câţiva zănatici care mai vin să audă zgomotul valurilor. Bărcile sunt întoarse cu fundul în sus, obloanele camerelor cu vedere spre mare sunt trase, dar ambianţa este şi mai călduroasă.

— Aici, toată lumea vă ştie.

— Vin în fiecare vară de mai bine de treizeci de ani.

— Nu vi se acreşte?

— Niciodată. Iubesc locul ăsta. Iubesc faptul că sunt pe plajă şi am sentimentul că mă aflu aproape de infinit. Şi mai ales, oamenii sunt adorabili.

— Asta-i sigur. Brutăreasa la care mă duc eu n-ar fi tăiat din cozonac ca să-i dea lui Lulu o bucată atât de mare.

www.cartepedia.ro

Dacă o ține tot așa, o să pună pe el trei kilograme într-o săptămână.

— N-are ce să-i facă rău. E slab de-l suflă vântul. Ar fi bine dacă ai încerca să faci și tu asta. Nu o să mai fii ca o vrăbiuță.

— Blugii încep deja să mă strângă. Asta-i de la masa luată la restaurant, alaltăieri.

— E bine. Mi se face un pic milă când mă uit la tine.

— Credeam că nu vă este milă de mine. Prefer să provoc milă, decât să nu mai încap în pantaloni.

— O să cumpărăm o pereche cu un număr mai mare.

— N-am bani.

— Încetează să vorbești tot timpul despre bani.

— Totuși, sunt elementul-cheie. Dacă nu ai bani, în ziua de azi nu mai faci nimic.

— Lucrurile esențiale nu pot fi cumpărate.

— Acum chiar că vorbiți ca un bogătaș. Ce este esențial? Dragostea, sentimentele frumoase, fericirea? spune Julie enervată. Îmi dau seama unde bateți. Doar oamenii care nu duc lipsa banilor spun că banii nu sunt importanți. Totuși, de stricat, nu strică. Îți permiți să ai un abonament telefonic ca să-ți poți suna prietenele când ți s-au înecat corăbiile. Îți permiți să mănânci din când în când lucruri bune și să nu mai cobori la rafturile unde nu găsești decât mărcile cele mai ieftine, așezate cât mai jos, la nivelul podelei, pe-acolo pe unde, noaptea, bântuie gândacii. Îți permiți să ții un pic pasul cu moda când ai chef și să nu fii mereu în urmă cu doi ani pentru că doamnele drăguțe, doldora de bani, au avut amabilitatea să-și dea țoalele de care s-au plictisit la magazinul de vechituri din colțul străzii. Îți permiți să economisești o mică parte din ei, ca să poți spune

www.cartepedia.ro

că nu va fi așa de grav în cazul în care cureaua de distribuție va ceda. Îți permiți să…

— Gata, am înțeles. Îmi pare rău. Dar îți amintesc că ți-am spus că acopăr toate cheltuielile din acest sejur. E *all inclusive.* Vom cumpăra chiar și pantaloni, în cazul în care coapsele tale au nevoie de asta.

— Iar eu vă amintesc că asta mă face să mă simt jenată.

— Ah, da, corect, tu ești o feministă.

— Nu. Doar că nu sunt obișnuită să fiu cumpărată.

— Nu ești de vânzare. Scoate-ți ideea asta din cap. Eu doar îți cumpăr niște lucruri ție și fiului tău. E cu totul altceva.

— Încă n-am înțeles de ce mi-ați propus să vin.

— Nici nu trebuie să înțelegi. Nici măcar nu sunt sigur că este ceva de înțeles aici. Stăteai acolo, în drumul meu, ca o cremene. Iar eu sunt Omul de Cro-Magnon care avea nevoie de ea ca să-și aprindă focul, la marginea drumului.

— Nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți.

— Îmi încălzești inima.

— Nu prea văd cum.

— Nici eu. Doar constat, asta-i tot. Oare chiar trebuie să înțelegem totul?

— Sunteți îndrăgostit sau ce?

— Fii liniștită, nu sunt genul de bărbat care vrea să te ducă într-o cameră de hotel ca să se asigure cu mândrie că poate încă să sucească mințile fetișcanelor. Ai acel ceva în tine care te face să radiezi. Asta-i tot. Și eu aveam chef să aduc puțină lumină în viața mea cenușie de zi cu zi.

Atunci Julie se întreabă unde ar putea să vadă el această rază de lumină. Ea, cea care are senzația că, în afară de fiul ei, are o viață cu totul și cu totul cenușie.

www.cartepedia.ro

— Dar unde vedeţi această lumină?

— În ochii tăi.

— Hai-hai, nu mă luaţi cu din astea! Asta-i cea mai mare minciună pe care o ştiu şi pe care o folosesc bărbaţii ademenitori: să-i spună unei fete că are ochi frumoşi.

— Nu am spus că ai ochi frumoşi, am spus că sunt luminoşi.

— Hm…

— Ceea ce nu înseamnă că nu sunt frumoşi.

— Aha! Vedeţi?!...

— Pauline semăna puţin cu tine.

— Pauline?

— Prima mea soţie. Mama lui Jérôme.

— Semăna?

— A murit când el avea trei ani.

— Credeam că v-a lăsat cu buza umflată.

— Ştiu.

— De ce a murit?

— Cancer vulvar. Ceva ce nu apare niciodată la femeile atât de tinere. Şi în trei luni de zile s-a curăţat. Nu s-a putut face nimic. În afară de faptul că au mutilat-o. Degeaba. Ea era mica mea rază de soare. După ce s-a stins, n-am mai reuşit niciodată să mă reîncălzesc. Şi iată că, de o săptămână încoace, încep din nou să simt furnicături pe şira spinării şi poate chiar şi în piept şi, de asemenea, în stomac. Şi în buricele degetelor. Sunt mici scântei care se aprind pe ici, pe colo, şi care mă fac să cred că încă se mai poate să-mi fie cald pe dinăuntru.

— Şi cea de-a doua soţie?

— Era o lumină rece. Cu Marlène, am trăit timp de treizeci de ani ca şi cum aş fi fost în faţa unui frigider, cu uşa larg deschisă.

www.cartepedia.ro

— Măcar era luminos.

— Dimpotrivă, era sumbru. Am impresia că mi-am ratat treizeci de ani din viaţă şi că m-am trezit dintr-un vis urât.

— Doar nu v-a forţat nimeni să vă căsătoriţi, nu-i aşa?

— Nu, dar eram disperat şi aveam un puşti de trei ani. Ne-am întâlnit la nişte prieteni comuni, mi-am zis că am putea să fim împreună o bună bucată de timp şi că lui Jérôme îi va prinde bine.

— Şi i-a prins bine?

— Habar n-am. Nu cred să-i fi prins rău.

— E şi asta ceva.

Odată ajunşi acasă, despachetează cumpărăturile şi le aşază pe masă. Ludovic îşi termină cozonacul în linişte şi cere un castron cu lapte. Paul pune de cafea, iar Julie scoate ceştile şi linguriţele. Atunci, copilul o cheamă pe mama lui şi îi spune că-l vrea pe Baloo.

— Ce-ţi cere? se miră Paul.

— Pe Baloo. Îi place să ne jucăm dimineaţa, ca să ne binedispunem.

— Ce e Baloo? întreabă Paul, şi mai intrigat.

— Lulu, îi arătăm ce e? îl întreabă Julie pe fiul ei, care încuviinţează din cap.

— Mi-e frică, spune Paul zâmbind.

— Dar nu trebuie! De ce? Întoarceţi-vă, sunteţi copacul. Mâine o să fiţi Baloo.

— Cine e Baloo?

— *Cartea junglei*. Baloo. Zău aşa, Paul, mai recitiţi clasicii. Întoarceţi-vă! spune ea pe un ton categoric.

Paul se conformează şi se întoarce către chiuvetă. În acel moment simte cum Julie se lipeşte de el, spate în

www.cartepedia.ro

spate, și începe să cânte *„N-ai nevoie de prea multe pentru a fi fericit,n-ai nevoie de prea multe”* legănându-și corpul pe lângă al lui, ceea ce-l surprinde oarecum, dar îl face să se relaxeze de-a binelea. *„Mai uită de probleme și dispar, privește partea plină a paharului”,* continuă ea, fâțâindu-se în jurul lui. În acel moment intră Jérôme și îi privește o clipă cu o expresie tristă. Julie îl observă, dar continuă să cânte. Paul râde. Apoi, când se întoarce, observă că Jérôme este în cameră.

— A, ești aici? constată el, încercând să fie mai reținut.

— Da, sunt aici. Gata cu circul?

— Ar trebui să încerci și tu, te face să te simți bine.

— Mda… sigur, adaugă el, plin de cinism.

— Ai dormit bine?

— Destul de bine, răspunde tânărul în șoaptă, fără să privească pe nimeni.

După micul dejun, atmosfera este animată de rugăminţile interminabile ale copilului, care vrea să meargă să vadă marea. Julie se grăbește să-și termine cafeaua pentru a le da curs, cu atât mai mult cu cât și ea se gândește doar la asta de când s-a trezit. Câteva clipe mai târziu, iese din casă purtându-l pe Ludovic în spate și se îndreaptă spre plajă.

Paul își termină cafeaua cu zâmbetul pe buze, privindu-i cum fug prin nisip.

— Ce ți-a făcut fata asta, de o privești atât de fericit? îl întreabă Jérôme pe tatăl său.

— Par a fi fericit?

— Vrei o oglindă?

— Și ce-i cu asta? răspunde Paul.

— Nimic. Îmi fac griji.

— Îți faci griji că-l vezi pe tatăl tău fericit?

www.cartepedia.ro

— Îmi fac griji când văd ce-l face fericit.

— Eu, unul, îmi fac grji văzând că fiul meu e nefericit.

— Am motive întemeiate ca să fiu așa.

— Și eu am motive întemeiate. Și crede-mă atunci când îți spun că e mai bine să ai motive întemeiate pentru a fi fericit, decât să ai motive întemeiate pentru a fi nefericit.

— Fie cum zici tu. Ce planuri ai pentru astăzi?

— Merg cu ei la cumpărături, la Quiberon*, trebuie să facem provizii. Și tu?

— O să merg să mă plimb pe plajă. Poate o să citesc un pic. Am rămas în urmă cu revistele medicale.

— Lasă baltă toate astea. Fă o pauză în adevăratul sens al cuvântului, în viața ta. Cere-i lui Julie să-ți împrumute cartea ei de Fred Vargas. Ea zice că-i foarte bună.

Julie s-a oprit chiar la malul apei. Și-a scos încălțările și șosetele. Ludovic a vrut să facă la fel. Apa e rece ca gheața; și ce dacă se îmbolnăvesc. În plus, aerul este călduț, iar pofta de a merge prin apă e de nestăvilit. Se vor usca imediat după asta, chit că vor trebui să-și ia trei perechi de șosete și să se strecoare sub plapumă. Acum este momentul să meargă prin nisipul umed și să se joace cu valurile care vin spre ei. Ludovic adună scoici. Julie desenează pe nisip inimioare și scrie în toate formele și mărimile numele «Lulu», pe care valurile îl șterg instantaneu. Întinderea nesfârșită a mării care se întâlnește cu țărmul, cât vezi cu ochii, o fascinează. Mâine-dimineață va veni să alerge. A făcut bine că și-a luat bascheții. Terenul este perfect. Probabil că, la răsăritul soarelui, senzația este încântătoare.

Aproape că ar vrea să uite de planurile lui Paul de a merge să cumpere proviziile necesare pentru restul

* Quiberon este o comună în departamentul Morbihan, Franța. În 2009 avea o populație de 5027 de locuitori. (n.tr.)

www.cartepedia.ro

sejurului. Îi propune lui Lulu să se întoarcă acum, promiţându-i că-i va cumpăra o lopăţică şi o găletuşă, poate chiar şi o camionetă ca să se joace în nisip – bineînţeles cu condiţia să mai găsească astfel de articole la supermarket, în octombrie.

Jeepul demarează, lăsându-l pe Jérôme aşezat în bucătărie, privind în gol, ascultând valurile. O simte pe Irène acolo, lângă el. Ea îşi face apariţia pe parcursul zilei, dar dispare ori de câte ori el încearcă să se apropie de ea. Irène era tristă, dar era blândă. Irène era nefericită, dar era tandră. Îi plăcea să o ia în braţe şi să simtă cum se încolăcea în jurul lui. Ştia cum să o încurajeze şi spera de fiecare dată că ea a început să urce panta şi că va fi din ce în ce mai bine. Dar nu. Ea aluneca necontenit, ca şi cum panta ar fi fost acoperită de polei. Degeaba se străduia el să o acopere cu sare…

Este deja ora unsprezece şi treizeci de minute. Jérôme se pregăteşte să aranjeze masa când îi sună telefonul. Zâmbeşte uşor când vede afişându-se pe ecran numele persoanei care îl sună.

— Bună, Caroline. Embolia pulmonară a apărut mai devreme decât v-aţi aşteptat?

— Tot nu sunteţi amuzant. Nu-mi mai vorbiţi despre embolie pulmonară, o să-mi purtaţi ghinion.

— Eu, unul, atrag foarte tare ghinionul. Nu cred că alţii pot avea mai mult ghinion.

— Nu fiţi aşa sigur, ghinionul e la fel ca prostia omenească – nu cunoaşte limite.

— Aveţi o fire al naibii de pozitivă.

— Şi dumneavoastră cum sunteţi? răspunde Caroline.

— Doar nu m-aţi sunat doar ca să-mi spuneţi astfel de lucruri drăguţe, nu-i aşa?

www.cartepedia.ro

— Nu. Vă sun în legătură cu doamna Paquin. Nu știu ce să mă fac cu ea. Spune că o doare stomacul. Am palpat-o și nu este nimic în neregulă, i-am prescris un set de analize de sânge și o radiografie abdominală, fără să fiu prea convinsă că are nevoie de ele.

— Instinctul dumneavoastră e corect în privința lipsei de convingere, nu aveați niciun motiv pentru care să-i prescrieți o radiografie și analizele de sânge. N-o să găsiți nimic.

— De ce nu mi-ați spus de ea?

— Ca să nu-i răpesc plăcerea de a o pune la încercare pe cea care mă înlocuiește.

— Asta e o glumă?

— Nu, e o biată femeie.

— Și ce să fac în cazul ei? Mi-a spus că în seara asta revine cu rezultatele.

— Ascultați-o.

— Asta-i tot?

— Și-așa e mult. Are dureri de stomac din cauza problemelor ei, așa că dacă vorbește măcar despre o parte din ele, e ca un analgezic bun. De asta îi face plăcere să fie consultată de cei care mă înlocuiesc. Eu știu deja totul și asta nu are același efect asupra ei ca niște urechi virgine, dispuse să-i asculte povestea vieții. În schimb, să nu vă lăsați afectată. Empatia înseamnă să întinzi mâna celui care se află în groapă, nu să sari în ea ca să-l ajuți să revină la suprafață.

— De ce îmi spuneți asta?

— Pentru că sunteți genul de persoană care sare în groapă.

— Nu o să mă apropii de margine.

www.cartepedia.ro

— Ei, ba da, măcar un pic, altfel o ascultați degeaba. Dar țineți-vă bine de margine, ca să nu cădeți.

— Încep să-mi fac griji.

— O să vă descurcați. Lăsați lucrurile să meargă de la sine.

— O.K.! Nu vă mai deranjez mult. Cum e acolo? E frumos?

— Înăuntru sau afară?

— În amândouă.

— Afară e soare, înăuntru plouă.

— Atunci ieșiți să luați o gură de aer! spune ea închizând zgomotos, ca și cum ar fi fost evident că asta trebuia să facă.

Trioul acela ciudat se întoarce la începutul după-amiezii. Ludovic a adormit în mașină. Paul parchează la capătul aleii, în spatele casei, la marginea plajei, ca să se uite din când în când la copil, în timp ce se instalează pe terasă. În acest moment al zilei, este plăcut încălzită de razele soarelui. Vor descărca bagajele după ce micuțul își face siesta, pentru a evita să trântească portierele. Printre ierburile care dansează în bătaia vântului, Paul îl zărește pe fiul lui, așezat pe un șezlong, în mijlocul plajei pustii. Îi sugerează lui Julie să-i ducă romanul pe care ea tocmai l-a terminat, gândindu-se că poate asta va înlesni apropierea dintre cei doi. Ea face ce i se spune, gândindu-se, probabil, la același lucru.

Jérôme nu o aude venind. Moțăie, legănat de unduirile valurilor. Julie tușește, de teamă să nu îl sperie.

— Oh, sunteți aici, nu v-am auzit venind, spune el ridicându-se.

www.cartepedia.ro

— V-am adus ceva de citit, se grăbeşte să explice Julie, întinzându-i în acelaşi timp cartea.

— V-a trimis tata?

— Ar fi greu să vă fac să credeţi altceva.

— E O.K.? întreabă Jérôme.

— Tatăl dumneavoastră?

— Nu, cartea.

— Da, foarte.

— Şi tata?

— La fel.

— Ce aşteptări aveţi? continuă Jérôme.

— De la carte?

— Nu, de la tata! spune el, vădit iritat.

— Eu? Niciuna. Dumnealui m-a căutat pe mine. Pe dumnealui trebuie să-l întrebaţi ce aşteaptă de la mine.

— Vă previn că nu o să vă las să-i suciţi minţile. Nu este o vacă de muls.

— Ar fi o vacă tare bună de muls. Probabil că are cel puţin vreo optzeci de kile. Nu am verificat, dar nu pare să aibă uger pe piept. Pare mai degrabă să aibă păr pe piept.

— Aţi terminat? se enervează Jérôme.

— V-am făcut ceva?

— Nu.

— Atunci de ce sunteţi agresiv cu mine?

— Pentru că nu am încredere.

— În ce?

— În dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că păreţi genul de fată care ştie să profite de situaţiile avantajoase.

— Ar trebui să nu aveţi încredere în obiceiul de a încadra oamenii în tipare, acest lucru vă limitează şi vă face să

www.cartepedia.ro

aveţi stereotipuri despre oameni. Ar fi mai bine să le priviţi faţa, spune ea întorcându-se pe călcâie.

— Când plecaţi aşa, nu-mi arătaţi faţa, strigă el. Ci spatele, adaugă el apoi în şoaptă, privind-o cum se îndepărtează.

Julie are privilegiul tinereţii şi al unui corp frumos sculptat. Jérôme are privilegiul de a se putea bucura pentru clipă, privind-o cum merge legănat, înfigându-şi picioarele în nisip. Şi pe cel de a constata că bărbatul are, fără îndoială, acea nevoie de nestăvilit de a se focaliza asupra acelei părţi a corpului femeii, ca şi cum creierul său primitiv i-ar ordona la fiecare întâlnire să verifice dacă poate asigura supravieţuirea speciei cu acea persoană. Sau nu. Bărbatul primitiv s-ar aventura. Cel care cugetă, aproape deloc. Ori, înainte de toate, Jérôme este un tip cerebral.

Întrucât nu are altceva de făcut şi având în vedere că ea s-a deplasat până acolo doar ca să-i dea cartea, el o deschide şi începe s-o citească.

Când Jérôme se întoarce de la plajă, la sfârşitul după-amiezii şi intră în bucătărie, miroase delicios. Îl zăreşte pe tatăl său, aşezat pe jos în sufragerie, în toiul unei partide de *Memory* cu băieţelul. Acesta pare că se descurcă mult mai bine să-şi amintească perechile de animale decât rivalul său, care e mai mare decât el cu mai bine de jumătate de secol.

Lui Jérôme aproape că-i vine să se lase purtat de val şi să spună că mirosul care iese din oale este plăcut, dar asta ar însemna să-i facă un compliment lui Julie. Se mulţumeşte să se aşeze pe fotoliul de lângă şemineu, încercând să-şi măsoare competenţele neurologice cu cele ale copilului, însă fără a arăta acest lucru.

www.cartepedia.ro

Resimte un fel de seninătate. Așa cum te simți când ești într-o familie, duminica, într-o după-amiază de toamnă. Asta îl aruncă în butoiul cu melancolie. Se gândește din nou la Irène și la toate acele duminici pe care nu le va mai petrece alături de ea. Se cufundă iarăși în lectură, preferând mai degrabă să fie acaparat de o poveste decât să se tot gândească la a lui.

Julie vine și se așază lângă fiul ei. Paul este epuizat de cele trei runde pe care tocmai le-a încheiat, luptându-se în van să-și salveze onoarea. Tânăra îi ia locul pentru a-i ține piept micuțului geniu. Jérôme privește discret pe deasupra cărții. O analizează pe Julie, care se joacă cu fiul ei. Din câte își amintește, nu ține minte să fi avut parte de astfel de jocuri. Julie se implică, e concentrată și eficace, iar Ludovic pierde partida. În loc să plângă, așa cum fac majoritatea copiilor răsfățați, copilul zâmbește și îi cere o nouă partidă. Dar mama lui îl anunță că merg să se așeze la masă.

Jérôme e cuprins pentru a doua oară de acel sentiment, însă nu scoate niciun cuvânt. Paul este cel care o întreabă:

— Unde ai învățat să gătești?

— Cu mama. Eram singură la părinți. Ea ținea foarte mult să păstrăm tradiția. Am moștenit de la ea valorile astea. Îmi place să gătesc. Atunci când pot să fac asta.

— Și de ce nu ai putea?

— Îți trebuie ingrediente bune ca să gătești bine.

— Ai destule ingrediente pentru restul vacanței?

— Doar n-o să mă ții în fiecare zi în bucătărie?! se răzvrătește Julie. Sunt un pic feministă. Chiar dacă n-am card, sunt totuși feministă. Facem cu rândul?

— Mie îmi convine, spune Paul. Și ție, Jérôme?

— Când va fi rândul meu, o să vă invit la McDonald's.

www.cartepedia.ro

— Prea uşor, răspunde Julie sfidându-l.

— O.K.! O să gătesc. Aşa o să aveţi chef să-mi luaţi locul după ce fac de mâncare.

— Paul, veniţi să alergaţi cu mine mâine-dimineaţă? continuă Julie.

— Eu? Să alerg? Te-ai uitat la mine? Cu burdihanul meu şi cu genunchii mei tremurânzi?

— Nu-i nimic, mă voi duce singură cuc. Nu sunt prea mulţi vagabonzi prin zonă, la şase dimineaţa? întreabă tânăra.

— Jérôme, va trebui să mergi cu ea, o să-ţi prindă bine. N-ai alergat de mult timp.

— Dacă trebuie să o aştept la fiecare două sute de metri…, mormăie Jérôme, dispreţuitor.

— Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta, ripostează Julie.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, la şase şi treizeci de minute, în faţa casei. Dacă trebuie să vă aştept mai mult de două minute, vă pasez rândul meu la bucătărie.

— S-a făcut! Şi dacă e invers, o să-mi luaţi dumneavoastră rândul la bucătărie?

— Nu-mi fac nicio grijă în privinţa asta.

— Mama mea alealgă lepede, precizează Lulu.

— Cu siguranţă, mama ta aleargă mai încet decât mine.

— De ţe? întreabă copilul cu inocenţă.

— Pentru că…ei bine, pentru că…

— Cu siguranţă pentru că sunt femeie, îi răspunde Julie. Vorbim noi mâine!

— Exact, vorbim noi mâine, conchide Jérôme şi se ridică pentru a curăţa masa, schiţând un vag zâmbet sarcastic.

— Eşti un blocoli! îi spune Ludovic tânărului.

— Un bloc oli…cum?

www.cartepedia.ro

— Broccoli, îl corectează Julie.

— Zice că sunt un broccoli, pufneşte în râs Jérôme.

— În locul dumneavoastră nu aş fi atât de răutăcios, continuă Julie. Pentru Lulu, asta-i cea mai gravă înjurătură!

— Broccoli, cea mai gravă înjurătură? se miră Jérôme, plin de cinism. Păi cum aşa?

— Pentru că urăşte broccoliul.

— Anunţaţi-ne şi pe noi când aţi terminat să vă ciondăniţi ca nişte ţânci, le spune Paul calm, luându-l în braţe pe Ludovic. Hai, vino! Trebuie să-mi iau revanşa la *Memory*. Jérôme, ea a făcut de mâncare, tu speli vasele.

— Da, tată! zice el încruntându-se.

— Eu mă duc să fac un duş, le spune Julie, privindu-l pe Jérôme cu acelaşi zâmbet ironic.

Jérôme aproape că a terminat de spălat vasele când îi sună telefonul.

— Nu, Caroline, nu vă mai spun nimic legat de embolia pulmonară.

— Poate că tocmai asta o să-mi aducă ghinion. Vă deranjez?

— Nu, spălam vasele.

— Atunci puteţi să-mi mulţumiţi.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să le termin de spălat când o să închidem… Aşadar?

— Aşadar, voiam doar să vă spun că nu am căzut în groapă.

— E bine.

— Dar nu a fost simplu.

— Ştiu. Aţi făcut-o să se simtă bine?

— Mi-a zâmbit larg când mi-a strâns mâna. Şi stomacul nu o mai durea aşa de tare.

www.cartepedia.ro

— Atunci aţi făcut-o să se simtă bine. Doamna Paquin a fost programată la consultaţii pentru a doua zi. Mâine ar trebui să-l consultaţi pe Alfred Maul. Nu vă lăsaţi păcălită de el. Vine doar atunci când îmi ţine locul câte o domnişoară, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Mi se face frică.

— Oho! Ştiţi, la vârsta lui nu mai e aşa de vânjos.

— Mâine nu vă sun.

— S-ar putea să-mi fie dor.

— Nu cred.

— Aşa-i, aveţi dreptate. Dar nu e vina dumneavoastră. Doar că mi-ar plăcea să încerc să mă izolez cu adevărat.

— Înţeleg. Atunci să spunem că vă sun doar în cazul în care am de-a face cu o embolie pulmonară fulgerătoare.

— Caroline, oare începeţi să fiţi amuzantă?

www.cartepedia.ro

Lulu tocmai a adormit și eu o să încerc să fac același lucru. Trebuie să fiu în formă pentru mâine-dimineață. Asta mi-ar mai trebui – să pierd pariul. Trebuie să-i dovedesc lui Lulu că dacă sunt femeie, asta nu înseamnă că sunt mai puțin competitivă decât un bărbat. Vreau să înțeleagă că femeia îi este egală bărbatului. Când va fi mare, nu-și va trimite mu-ierea la cratiță, în timp ce el stă să citească ziarul pe cana-pea. Am văzut-o de prea multe ori pe mama spetindu-se prin casă fără să spună nimic.

Știu că Jérôme nu mă va aștepta.

Și chiar dacă o să sufăr, nu o să-i arăt asta.

Va fi prea mulțumit.

Chiar dacă ești trist, nu ești obligat să fii antipatic.

Dacă o să piardă întrecerea, o să facă el de mâncare în locul meu – și asta o să-i fie învățătură de minte.

www.cartepedia.ro

Tărâmul copilăriei

Şase şi douăzeci.

Julie umblă de colo până colo prin faţa casei. Soarele se ridică dinspre intrarea în sat. La capătul oceanului, acolo unde orizontul se curbează simţitor, încă mai e întuneric.

Marea este liniştită.

Fata însă nu e.

Simte că debordează de energie. Oare de unde are această forţă când trebuie să se ia la întrecere cu un bărbat care, pe deasupra, este şi uşor misogin? Probabil că din adolescenţă i se trage. De atunci, rezistă aşa cum poate. Când poate. Cu Chasson, nu poate. Nu poate, întrucât este vorba de bani. Însă în această dimineaţă, cu Jérôme, o să se bucure din plin. Nu ştie ce abilităţi sportive are acest bărbat, dar are încredere în instinctul ei. Va fi mai puternică decât el. Cel puţin pentru Lulu. Un pic şi pentru ea, bineînţeles.

El soseşte câteva minute mai târziu şi se aşază pe verandă ca să-şi lege şireturile la bascheţi.

— Pe unde mergem? întreabă Julie.

— Pe plajă, spre sud. Apoi o s-o luăm pe drumurile care se întind de-a lungul coastei şi o să ne întoarcem pe plajă. Sunteţi în formă?

— Cu siguranţă mai mult decât dumneavoastră. Eu n-am dat gata o jumătate de sticlă de whisky aseară.

www.cartepedia.ro

— Asta nu o să mă împiedice să vă întrec.

— Vreţi să vă încălziţi un pic?

— Nu e nevoie.

Julie porneşte fără ca măcar să-i lase timp lui Jérôme să se ridice. O ia pe drumeagul dintre dune, apoi străbate în pas alergător zona cu nisip umed. În clipa în care măreşte viteza, îşi dă seama că Jérôme e în dreptul ei. Câteva minute mai târziu, o depăşeşte. De-aici înainte, Julie rămâne puţin în urmă. E prea devreme ca să-l umilească – e de prost gust – şi nu are nimic de câştigat de pe urma acestui lucru. După mai bine de un sfert de oră, ea vede că partenerul său este la capătul puterilor, pare să-şi piardă suflul. Cât despre ea, îşi controlează perfect respiraţia.

— Alergaţi des? îl întreabă ea cu lejeritate.

— Eu… pfffu… obişnuiam… pfffu, a trecut ceva timp… pfffu, dar dumneavoastră?

— De două ori pe săptămână. Alerg de când mă ştiu.

Scorpia, s-a ferit să-i zică!

Julie întreţine conversaţia. El nu. Ea decide să tacă pentru a-şi doza efortul. Pentru a nu risca să piardă. Acest risc e tot mai mic ţinând cont de viteza cu care aleargă. Aşadar, ea admiră peisajul splendid, oceanul ale cărui valuri lovesc stâncile, asemenea unor spectatori care bat din palme ca să o încurajeze pe puştoaica asta care, mişcându-şi picioarele unul după altul, vrea să-i demonstreze lui Jérôme şi lumii întregi că îşi are locul printre oameni. Oricât de neînsemnat ar fi acesta, este totuşi un loc. Este locul ei.

O jumătate de oră mai târziu, ocolul făcut ia sfârşit şi începe porţiunea de plajă. Julie accelerează un pic pentru a se asigura că adversarul ei este stors de vlagă. Şi, într-adevăr, acesta mai are puţin şi se prăbuşeşte. Atunci ea măreşte

www.cartepedia.ro

pasul puțin câte puțin, alergând pe nisipul umed. Sentimentul acela încântător, la care se gândea cu o seară înainte, devine realitate. Aleargă pe plajă. Abia se ferește din calea valurilor care alunecă pe nisip, provocatoare. Casa se zărește, în depărtare. Julie se întoarce. Și Jérôme este departe. Ea aleargă cu zâmbetul pe buze. Hai, o să-l ajute să facă de mâncare. Pentru că așa e ea, Julie. Nu e nici înfumurată, nici dispreţuitoare. E simplă. Dar acum, savurează totuși victoria. Când ajunge cam la o sută de metri de casă, îl zărește pe terasă pe Paul, care îl ține în brațe pe Ludovic, încă învelit în săculeţul său de dormit. Băieţelul îi face semne largi, de încurajare.

Paul știe că nu trebuie să-l atâțe prea tare pe Jérôme. Nu se cade să-l provoace. Va trebui să aștepte ca el să treacă peste înfrângere și să-i acorde timp să o accepte. Singurul lucru asupra căruia nu are îndoieli e că asta nu-i va face rău.

Toată stima, micuțo!

— E nevoie de puțin pentru a fi fericit, așa-i? zice Paul.

— Foarte puțin... uf... pentru a fi fericit, îi răspunde Julie, pierzându-și și ea într-un sfârșit suflul, când sosește pe terasă.

— Punctul acela mic care se mișcă la capătul plajei este el?

— Mai mișcă?

— Răutate ce ești!

— Mă duc să cumpăr pâine proaspătă. O să aibă mare nevoie ca să-și revină, cu un pic de Nutella, adaugă Julie. Iau portofelul dumneavoastră.

— Ia niște cozonac pentru Lulu.

www.cartepedia.ro

— După ce ne întoarcem, eu n-o să-mi permit să-i cumpăr cozonac în fiecare zi.

— Va ști să facă diferența între bucuriile vacanței și viața de zi cu zi!

Când Julie se întoarce cu pâinea, îl găsește pe Jérôme la masa din bucătărie. Are în față un pahar cu suc de portocale și nu se sinchisește să o privească. Stomacul lucrează din plin. Paul îi face subtil cu ochiul când ea îl chestionează din priviri.

O să-i treacă…

Jérôme iese brusc din cameră, fără să scoată o vorbă și se îndreaptă spre plajă. Au apărut primele raze de soare. Julie i-l încredințează pe Ludovic lui Paul și-i lasă cu feliile de cozonac și cu laptele cald. O forță pe care nu o înțelege o împinge să-l însoțească pe plajă pe acest bărbat. Își urmează intuiția. El s-a așezat pe nisip, la jumătatea distanței dintre ierburile înalte și marea joasă, cu genunchii strânși între brațe. Privește oceanul. Corpul îi este încordat. Julie își dă seama de asta chiar înainte să ajungă în dreptul lui. E ca și cum s-ar izola într-un perimetru invizibil, iar Julie încearcă să forțeze intrarea pentru a ajunge la el. Ea se așază lângă el fără să scoată o vorbă. Privește acel du-te-vino al valurilor, ca un balet nesfârșit. Trec minute în șir, întrerupte de unduirile apei și de țipetele pescărușilor din portul aflat un pic mai la nord.

În cele din urmă, Julie îl prinde de mână și-i șoptește:

— Uneori, viața e grea și, uneori, nu avem ce să facem.

Jérôme trage adânc aer în piept și se prăbușește în brațele tinerei, izbucnind în lacrimi. Plânge îndelung. Din spatele ferestrei de la bucătărie, Paul suspină zâmbind.

www.cartepedia.ro

Iată că, în sfârşit, această tristeţe care îl roade de luni de zile iese la suprafaţă. Îndrăzneşte în sfârşit să iasă din bârlogul ei, fără să se mândrească cu faptul că s-a ascuns dincolo de aparenţe. Arată-te odată, suferinţă blestemată, să-ţi punem pielea pe băţ. Topeşte-te în apa sărată a lacrimilor pentru a merge să te pierzi în adâncurile mării. Julie îşi încolăceşte picioarele în jurul lui pentru a putea să-l cuprindă mai bine cu braţele, să-l strângă la piept şi să-l legene, aşa cum face cu Ludovic atunci când e trist. Oare poţi să compari tristeţea unui puşti de trei ani care şi-a stricat jucăria preferată cu cea a unui bărbat care tocmai şi-a pierdut soţia? Cine ştie?

Amestec de lacrimi şi de sudoare. Îşi dau seama, dar puţin le pasă, că miros urât după efortul depus mai devreme. Tot ce contează acum e să găsească alinare. Aşa că nu contează.

Julie reuşeşte să-l facă să se întoarcă acasă după mai bine de jumătate de oră de plâns, în tăcere. El merge să facă un duş, să-şi spele sudoarea şi să-şi mai dezumfle pleoapele. Revine câteva minute mai tîrziu, cu prosopul în jurul gâtului. Tânăra a pregătit o cafea şi câteva felii de pâine pe care le-a uns cu un strat gros de Nuttela. Dacă gustul dulce îi face pe nou-născuţi să se simtă bine, înseamnă că le face bine şi celor care au avut parte de o soartă grea, indiferent de vârstă. De fapt, nu încetăm niciodată să fim copii.

Paul a plecat să se plimbe prin sat cu cel mic, pentru a-i da lui Jérôme timpul necesar să-şi revină. La rândul său, Julie dispare în baie, lăsându-l să se bucure în tihnă de întâlnirea cu tartinele cu cremă de ciocolată, dacă, din întâmplare, ar dori să termine borcanul fără să fie prins. Ea speră

www.cartepedia.ro

totuși că va rămâne ceva și pentru mâine. De fapt, nici ea nu a încetat să fie un copil.

După-amiază, vremea este splendidă. Câțiva oameni înalță zmeie pe plajă, iar alții intră cu picioarele în apă. Se aud țipetele copiilor care se joacă, iar pe fundal, valurile. Este prima dată când Jérôme petrece un moment cu ei. Merge un pic înainte, după ce Paul și Julie s-au oprit ca să se uite cu Lulu la un pui de crab. Schimbându-și brusc centrul de interes, Lulu se îndreaptă clătindându-se către omul care se află cu zece metri mai în față. Odată ajuns în dreptul lui, îl ia de mână. Jérôme aproape că tresare, surprins de acest elan de gingășie, și, mai apoi, face loc acestor cinci degețele minuscule în mâna lui rece.

— Tu de țe nu lâzi niciodată? îl întreabă Lulu după câteva clipe.

— Fiindcă sunt trist.

— De țe esti tlist?

— Fiindcă soția mea a murit.

— De țe a mulit?

— Ah, pentru că era tristă.

— Atunți vei muli si tu?

— Eu… nu, nu neapărat!

— Atunți de țe nu zâmbesti nițiodată dacă nu o să moli?

Atunci Jérôme îl privește pe copil și îi zâmbește. Câteodată, viața e atât de simplă! Îl ia de subsuori, îl aruncă în aer, apoi îl așază pe umerii săi. Copilul nu îl mai poate vedea, dar zâmbetul este tot acolo, pe buzele lui Jérôme, ca și cum și-ar îngădui din nou să zâmbească, după plânsul de dimineață.

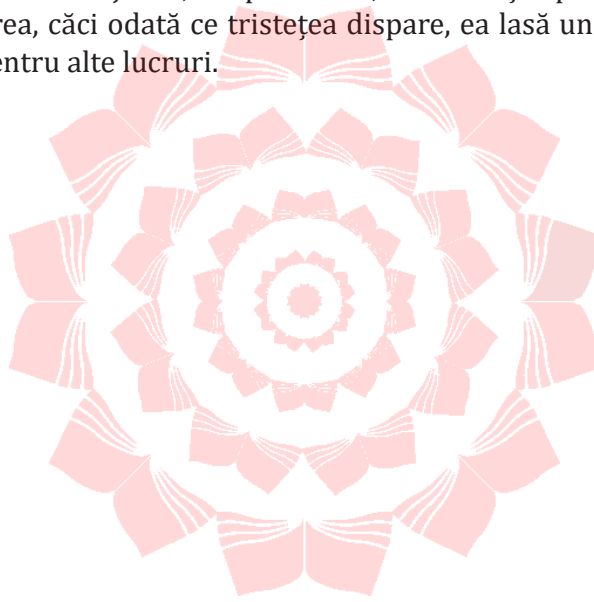
www.cartepedia.ro

În acel moment, copilul începe să tușească de mai multe ori.

— Ești bolnav?

— Nu, doal am înghițit un muc…

Vremea este splendidă. Câțiva oameni înalță zmeie pe plajă, iar alții intră cu picioarele în apă. Se aud țipetele copiilor care se joacă, iar pe fundal, valurile. Și apoi apare alinarea, căci odată ce tristețea dispare, ea lasă un pic de loc pentru alte lucruri.

www.cartepedia.ro

Pe vremea vrăjitoarelor, lacrimile unui bărbat trebuie să fi fost la mare căutare. Sunt la fel de scumpe la vedere ca un porc zburător. N-am idee ce ar fi putut face cu ele. Vreo poţiune care să te facă mai amabil? Mai uman? Care să te facă să-ţi exprimi mai mult emoţiile? Sau să fii mai puţin păros?

Sub pretextul virilităţii, toţi bărbaţii îşi înghit mereu lacrimile, chiar şi în cele mai dificile momente din viaţă. Ca şi cum asta ar schimba ceva. Totuşi, e bine să plângi. Lacrimile spală sufletul, fac să dispară supărarea. Şi-atunci de unde le vine ideea asta ciudată că nu trebuie să plângi pe motiv că ai boaşe?

În dimineaţa asta, nu ştiu dacă e din pricina oboselii, a alcoolului din seara trecută, a faptului că l-am întrecut la alergare sau dacă potopul s-a produs din cauza tuturor acestor lucruri adunate la un loc, dar ştiu că el zâmbea, câteva ore mai târziu. A fost unul dintre acele zâmbete simple şi sincere care îţi dau de înţeles că totul se va linişti în curând.

Noroc că ştiam că ducea cu sine greutatea unei suferinţe crunte, altfel aş fi putut crede că plângea pentru că a fost înfrânt, asemenea unui copil care nu a primit niciun cadou

www.cartepedia.ro

de Crăciun. Şi cum mie nu-mi stă în fire să trişez doar ca să-i las pe alţii să câştige…

Acum zece zile, eu eram cea care a vărsat o lacrimă, aşezată în spatele casei mele de marcat, şi după aceea un tip şi-a pus cumpărăturile pe banda mea, m-a invitat la restaurant, apoi în concediu în Bretania şi astăzi îmi mulţumeşte că l-am făcut să plângă pe fiul lui.

Ce poveste incredibilă!

Nu mi se pare că fac parte dintr-o reţea foarte organizată de trafic de femei şi de copii. Par mai degrabă sinceri, în complicitatea lor.

Cât despre mine, n-am cheltuit niciodată atât de mulţi bani care nu-mi aparţineau. Trebuie să am grijă să nu mă obişnuiesc cu asta. Deşi… având în vedere că de trei ani de zile sunt nevoită să socotesc fiecare bănuţ, asta n-o să-mi treacă aşa de repede. Şi în plus, nu visa, Julie, nu o să dureze mult. Sunt trei săptămâni de vacanţă şi apoi, te întorci la casa ta de marcat. La clienţii tăi morocănoşi şi nerăbdători, la directorul tău hain, la colegele tale ticăloase, la viaţa ta de c…

Aşadar, profită! Ai un băieţel de trei ani căruia îi sclipesc ochii atunci când priveşte marea. Şi asta e ceva de care trebuie să te bucuri…

Merită să trăieşti momentele astea fără să stai pe gânduri.

În seara asta mi-a zis „te iubesc". I-am răspuns şi eu cu „te iubesc" . Şi el a adăugat: „Atunci ne iubim amândoi, mamă."

Da, Lulu, copilul meu, ne iubim amândoi…

www.cartepedia.ro

Cu vârful degetelor

Jérôme s-a trezit la revărsatul zorilor. Nu a băut nimic pentru a putea să adoarmă, înainte de culcare. E o mică victorie. Își ia basculeții și pornește spre plajă. Are nevoie de un pic de antrenament înainte de a o sfida pe fetișcana care l-a umilit cu o zi înainte, care i-a demonstrat că devenise un zdrențăros, care bineînțeles că e încă în stare să se trezească dimineața, dar care uitase motivul pentru care se trezește. Și iată că acum are un motiv. Și-ncă unul care îl face să se mobilizeze: să fie din nou în formă! Și să-i demonstreze că încă se ține bine. Nu contează că fesele ei sunt tonifiate și plăcute ochiului atunci când alergi în urma ei; el vrea să ajungă să alerge cel puțin cot la cot cu ea, înainte să se întoarcă în Alsacia.

Julie îl privește pe fereastră cum pleacă. Își trage o pereche de pantaloni și închide ușa încet, lăsându-l pe micuț să mai doarmă. Încearcă să facă cât mai puțin zgomot când pregătește micul dejun. A mai rămas un pic de Nutella pe fundul borcanului. Folosește o linguriță ca să se bucure de această plăcere pe care nu și-a mai îngăduit-o de la Crăciunul trecut. Își cumpără în fiecare an câte un borcan. Ar fi putut să-și cumpere câte unul în fiecare săptămână dacă nu ar fi băut în seara aceea, dacă nu ar fi cedat avansurilor pe care i le făcea tipul din celălalt capăt al încăperii, în garajul prietenei sale, cu ocazia unei petreceri

www.cartepedia.ro

aniversare la care s-a consumat prea mult alcool, dacă ar fi putut să-şi continue studiile, aşa cum îşi propusese, ca să devină inginer în biologie moleculară. Profesorul ei dintr-a douăsprezecea a făcut tot posibilul ca să o ajute să intre la facultate, a găsit chiar şi o soluţie pentru a plăti taxele de înscriere. Dar cum să se descurce cu restul, cu toate celelalte lucruri? Aşa că drumul ei s-a oprit odată ce şi-a luat bacul, cu o notă excelentă. E bine pentru o casieră să ştie să socotească. Dar nimănui nu-i pasă de nota ei şi de ce şi-a dorit ea să devină.

Chiar dacă ai note excelente, asta nu e de-ajuns ca să-ţi cumperi Nutella.

Dacă ar fi putut să-şi continue studiile, şi-ar fi cumpărat baxuri întregi de Nutella.

Dar Lulu nu ar mai exista.

Lulu nu ar mai exista.

El singur face cât tot visul ei de a lucra în domeniul biologiei moleculare.

Şi atunci?

Jérôme se întoarce, gâfâind, ud leoarcă, dar cu sufletul ceva mai deschis decât în zilele trecute. A fost un shot cu endorfine care să-l facă să privească viaţa dintr-o altă perspectivă şi să-şi descreţească figura crispată. Paul a plecat împreună cu Ludovic, să ia pâine. O baghetă crocantă în fiecare dimineaţă poate fi la fel de bună ca Nutella. Îi prinzi imediat gustul. Combinaţia dintre cele două e şi mai şi…

Jérôme s-a dus la duş. Julie, aşezată la masa din bucătărie, răsfoieşte gazeta locală de ieri. Se opreşte la rubrica de ştiri şi noutăţi când, dintr-odată, telefonul medicului începe să vibreze pe masă, înainte ca soneria să se activeze.

www.cartepedia.ro

Julie nu răspunde. Doar nu e secretară! Pe ecran se afișează „Cabinet”.

Înlocuitoarea asta se ține scai de el!

Soneria se întrerupe și sună din nou, câteva secunde mai târziu. E același apelant. Julie răspunde. Poate că e vreo urgență.

— Alo?

— Alo? Sunt Caroline, am un prolaps de cordon ombilical, ce să fac? CE SĂ FAC? țipă o voce îngrozită.

— Vi-l dau pe Jérôme, îi răspunde Julie, sărind de pe scaun și îndreptându-se direct către baie.

Bărbatul tocmai a oprit apa de la duș. Lui Julie puțin îi pasă dacă e gol sau nu. Intră în baie, fără alte măsuri de precauție, intuind că e o situație de urgență. Ea nu cunoaște terminologia utilizată de înlocuitoare, dar recunoaște destul de bine o voce înspăimântată.

— E Caroline, are un colaps de cordon ombilical…, explică Julie întinzându-i telefonul.

Jérôme îl ia, luându-și prosopul într-o mână ca să-și șteargă fața și părul și ca să nu se scurgă apa pe telefon. Restul contează mai puțin.

— Cine-i? Cum s-a întâmplat?

— Doamna Humbert. A venit în legătură cu un episod de contracții pe care l-a avut aseară. Am examinat-o, avea un col deschis, cu o placentă dilatată și copilul poziționat prea sus, gata să iasă. De-abia am atins-o și s-a rupt și m-am trezit cu cordonul ombilical în mână.

Când se întoarce, o vede pe Julie care îi întinde halatul tatălui său și care privește fix în ochii lui, ca să nu privească în altă parte. Își trage halatul pe o mână, schimbă telefonul în cealaltă și reușește să se îmbrace înainte să meargă în bucătărie pentru a se așeza în fața ferestrei care

www.cartepedia.ro

dă înspre mare. Privește în gol, pentru a se putea concentra la maximum.

— Și ce-ați făcut?

— Nu mi-am mișcat degetele. Îi împing fesele cât mai sus și tocmai i-am sunat pe cei de la ambulanță. Sunt pe drum.

— E bine, continuați. Ce noroc că e în poziția asta!

Jérôme simte cum două mâini îi înconjoară mijlocul și îi leagă halatul în față. Simte o furnicătură ușoară de-a lungul coloanei vertebrale. Face un gest cu mâna, în semn de mulțumire.

— O să dureze o veșnicie până ajung aici, se impacientează tânăra, cu sughițuri în glas.

— O să ajungă repede. Simțiți cum bate cordonul ombilical?

— Da.

— Ce ritm are?

— O sută treizeci – o sută patruzeci.

— Perfect. Spuneți-i soțului să pregătească un afiș și să-l lipească pe ușă. „Urgență medicală, revin după-amiază."

Caroline îndepărtează telefonul de la ureche pentru o clipă, pentru a-i da instrucțiunile soțului.

— Ce altceva să fac?

— Spuneți-i să vă aducă poșeta pentru că nu o să vă dezlipiți degetele de pe doamnă.

— Mai e ceva ce pot să fac? spune ea, încă foarte îngrijorată.

— Băgați tot pumnul. O să aveți mai multă forță. Bineînțeles, fără să striviți cordonul ombilical. Și rugați-vă. Acum o să închideți telefonul pentru că acești oameni au nevoie de dumneavoastră. Și nu vă mai panicați. Panica e contagioasă și vătămătoare, iatrogenă și tot ce mai vreți,

www.cartepedia.ro

dar nu aduce nimic bun. O să-i liniştiţi, o să le spuneţi că, pentru moment, totul este în regulă, că faceţi tot ceea ce e necesar, că o să trebuiască să rămâneţi în aceeaşi poziţie pe toată durata călătoriei, până în sala de operaţie, unde va avea loc cezariana, că soţul va trebui să vă urmeze cu maşina lui, aşa cum poate. Poate să ia maşina dumneavoastră, în felul ăsta o să vă puteţi întoarce de acolo. Nu uitaţi să-i spuneţi la ce maternitate mergeţi. Şi, mai ales, pregătiţi-vă să vă doară foarte tare mâna, chiar şi braţul.

— A început deja să doară.

— Va fi din ce în ce mai rău. În curând, o să amorţească. Şi cu toate astea, va trebui să rezistaţi pentru că aveţi o viaţă care depinde de degetele dumneavoastră. Aşadar, nu e momentul să cedaţi. O să rezistaţi atât fizic, cât şi psihic, deoarece oamenii ăştia vă au doar pe dumneavoastră ca să le daţi speranţa că vor sărbători primul lor Crăciun în trei. Acum închideţi telefonul şi liniştiţi-i. Contracţii sunt?

— Nu. De ieri, nimic.

— Există riscul să aibă contracţii, acum că placenta s-a rupt. Cei de pe ambulanţă le vor opri. Inima bate încă bine?

— Da, copilul pare destul de sus. Şi dacă ritmul cardiac scade?

— Apăsaţi mai tare pe cap cu degetele, ca să-l respingeţi. Aşezaţi-o pe mamă în poziţia Trendelenburg. Sau puneţi-i măcar o pernă mare sub fund.

— Şi dacă nu-mi mai simt degetele?

— Nu luăm în calcul asta. Apăsaţi şi atât. Sunaţi-mă cât de repede puteţi.

Apoi Jérôme închide, îngrijorat.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut o embolie pulmonară, îi spune lui Julie, care îl priveşte întrebătoare.

www.cartepedia.ro

— Ce-i ăla un colaps?

— Un prolaps. Se întâmplă atunci când placenta se rupe în timp ce un capăt al cordonului ombilical este sub copil. Cordonul ombilical ajunge în col, iar copilul îl presează, ceea ce întrerupe fluxul sangvin care îl alimentează.

— Copilul va muri?

— Asta depinde de câtă putere are Caroline. E totul sau nimic. Poate că va reuşi, iar ei vor avea timp să o ducă la spital şi să-i facă cezariana de urgenţă. Dacă nu, există într-adevăr riscul să moară. Faptul că fătul e poziţionat invers îi dă o şansă mai mare să reuşească.

— La naiba, e mai bine să fii casieră, rosteşte Julie.

— Depinde.

— Şi acum?

— Acum?

— Ce veţi face acum?

— O să aştept să mă sune. Şi o să mă rog.

— Pfff, asta-i o tâmpenie.

— Să te rogi?

— Da.

— Nu am spus că o să mă apuc să fac mătănii şi să recit „Cuvine-se cu adevărat” şi „Tatăl nostru”.

— Şi-atunci, cum vă rugaţi?

— La fel ca dumneavoastră, cred.

— Eu nu mă rog niciodată.

— Atunci să spunem că aveţi „credinţă”.

— În ce?

— În forţa pe care o avem cu toţii în adâncul nostru atunci când este vorba despre o altă viaţă în afară de a noastră. Aşa cum sunteţi dumneavoastră pentru fiul dumneavoastră. Şi sper că şi Caroline va avea această forţă.

— Nu e mereu suficient să ai credinţă.

www.cartepedia.ro

— Nu. Dar ajută.

— Bine, fie, o să am credinţă ca şi dumneavoastră. Şi ea simte cum avem noi credinţă, deşi suntem în celălalt capăt al Franţei? se întreabă Julie, fără prea multă convingere.

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că nu pot să fac nimic altceva.

— Vă pregătisem micul dejun.

— Nu mi-e prea foame. Mă simt neputincios. Nici acum nu pot să fac nimic.

— De ce nici acum?

— Pentru că nici pentru Irène n-am putut să fac nimic.

— Nu e mereu suficient să ai credinţă, încheie Julie.

Ar fi putut să-i ceară explicaţii. Să-i pună întrebări, să încerce să înţeleagă, dar ea urăşte să intre în intimitatea oamenilor, atunci când aceştia sunt lipsiţi de apărare. Se pricepe şi ea la asta. Totuşi, nu îşi permite să o facă atunci când e vorba de altcineva. Dacă el are într-adevăr chef să-i vorbească despre asta, o va face din proprie iniţiativă, fără să fie nevoie să-l descoasă.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, telefonul lui Jérôme sună din nou. Răspunde imediat. Julie şi Paul, care a revenit între timp, stau lipiţi de el, numai ochi şi urechi.

— Bravo, Caroline! V-aţi descurcat de minune. Şi scorul APGAR?

— Trei la un minut, şase la cinci minute, opt la zece minute. Este sănătoasă. E o fetiţă. I-au pus numele Victoire. Are 2 kilograme şi 780 de grame. Nu a fost foarte mare, asta m-a ajutat.

— Ce e scorul APGAR? întreabă Julie.

— Un indice care determină starea de sănătate a bebeluşului, îi răspunde Jérôme, adresându-i-se separat. Şi

www.cartepedia.ro

dumneavoastră? Care e scorul dumneavoastră APGAR? continuă la telefon, adresându-se înlocuitoarei lui.

— Tot trei, dar la mine nu creşte, răspunde Caroline, prăbuşită. Am crezut că o să moară.

— Dar este bine.

— Dar ar fi putut să moară, suspină ea.

— Dar este bine, o calmează Jérôme.

— Da, dar a fost la limită, simţeam că bătăile inimii încetinesc când eram în ambulanţă.

— Dar este bine.

— Şi dacă ar fi murit? continuă tânăra.

— Cum se simte bebeluşul acum?

— Este bine, recunoaşte Caroline în cele din urmă.

— Bun. Şi degetele dumneavoastră?

— Nu sunt bine deloc. Nici braţul. Simt durerea chiar şi la spate. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit aşa de rău.

— Dar, în schimb, un bebeluş este bine. E un schimb echitabil, nu?

— Ştiu. Nu am de ce să mă plâng, nu-i aşa?

— O să-l sun pe un prieten care este kinetoterapeut, mergeţi direct la el, o să vă consulte între doi pacienţi.

— Cu ce m-ar putea ajuta?

— Tocmai ce şi-a terminat lucrările la cabinet. Trebuie să mai aibă vreun fierăstrău electric aruncat pe undeva. În stadiul în care sunteţi dumneavoastră, nu văd altă variantă decât amputarea. Dar lucrează cu grijă. Şi în plus, este un mare iubitor de whisky. Are o pivniţă plină. După ce veţi bea o jumătate de sticlă de whisky, nu ar trebui să mai simţiţi nimic. Cealaltă jumătate va servi la dezinfectarea ciotului.

— Ştiţi să liniştiţi oamenii, nu glumă!

www.cartepedia.ro

— O să vă maseze atât de bine, încât veţi regreta că nu aţi băgat şi cealaltă mână.

— Noroc că pacienta nu vă aude, spune ea schiţând un zâmbet.

— Nu începeţi să aveţi fantezii cu el, e însurat.

— Ştiţi prea bine că nu sunt în stare să am niciun fel de fantezii acum.

— Nici măcar cu privire la mine? Totuşi eram gol când m-aţi sunat, mai devreme.

— …

— Alo? continuă el.

— Jérôme, încetaţi, o să mă faceţi să mă simt prost.

— Fac asta ca să uitaţi de durere.

— Păi atunci sunaţi-l pe prietenul dumneavoastră kinetoterapeut. El va fi mai profesionist.

— Dar mai puţin disponibil…

— Îmi faceţi avansuri?

— Nu mă dau în lături de la nimic. Totuşi, tocmai ce aţi salvat un bebeluş de la moarte sigură. E destul de excitant, când stai să te gândeşti.

— Se pare că vă simţiţi mai bine, constată ea.

— Da. Îmi pun ordine în gânduri. E mai rău decât într-un castel bântuit în care se adună păianjenii pentru a sărbători Halloweenul. Dar înaintez cameră după cameră. Scutur cearşafurile întinse peste mobile. E încă praf, dar e din ce în ce mai luminos.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Ia spuneţi-mi? Un ultim lucru înainte să închidem.

— Da?

— Prolapsul ţine loc de embolie pulmonară?

— Presupun că da. Altfel, chiar că aveţi ghinion. Pe mâine.

www.cartepedia.ro

— Păi nu, nu o să mai fie nevoie să vă sun, întrucât am avut deja parte de urgența cea mare.

— Eu sunt cel care are nevoie să vorbim. Îmi place să am vești de la cabinet, de la pacienții mei… și de la dumneavoastră.

— Vreți să vă fac un raport în fiecare seară?

— Nesătulo! chicotește Jérôme. Nu știu dacă o să am suficientă energie pentru asta.

— Bun, închid, văd că sunteți într-o dispoziție perversă. Pe curând.

Jérôme închide telefonul zâmbind. Nu a mai avut de mult parte de astfel de provocări. Caroline e o parteneră pe măsură. Reacționează în doi timpi și trei mișcări. Se simte prin telefon că se înroșește până în vârful urechilor. Ceea ce îl face să continue. Ridicându-și privirea, constată că Julie și Paul îl privesc, amuzați.

— Ce-i?

— Nimic, răspund amândoi într-un glas, în timp ce ies din cameră în hohote de râs.

Bebelușul ăsta care a fost salvat i-a binedispus pe toți.

Și pe bună dreptate.

www.cartepedia.ro

Până la urmă, lucrurile nu merg chiar atât de rău la supermarketul unde lucrez. Singura primejdie care mă pândește este să sparg un borcan, să fac o greșeală de calcul, să dau de un pachet cu făină întredeschis sau să uit o alarmă antifurt.Orice ar fi, nu pune în pericol viaţa nimănui.

Nu mă gândisem niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, la meseriile astea în care inimile bat la capătul degetelor. Jérôme şi-a păstrat calmul. Am simţit totuşi că este neliniştit. Nu i-a arătat asta înlocuitoarei lui, care era într-adevăr neliniştită. Cred că, în locul lor, m-aş fi făcut bucăţi. Trebuie să ai o tărie de caracter ieşită din comun ca să poţi face faţă în astfel de situaţii.

El arată dat naibii. Fizic. E genul de bărbat de care aş putea să mă îndrăgostesc, dacă nu ar avea caracterul ăsta de tot rahatul. Acestea fiind spuse, îşi mai revine. Acum înţeleg mai bine de ce Paul voia ca el să plângă. Asta l-a făcut să se elibereze de o povară pe care o ducea precum Hristos îşi ducea crucea. Nu credeam că joggingul ar putea să schimbe într-atât mersul lucrurilor.

Totuşi, caracterul e de tot rahatul.

Şi mai e şi un pic misogin, pe deasupra.

Of!

www.cartepedia.ro

Ceapa

Zâmbetele devin mai calde, limbile se dezleagă, privirile se intersectează. Îmblânzirea dă roade, puţin câte puţin. Jérôme încă afişează o oarecare neîncredere drept paravan, dar, încetul cu încetul, începe să accepte lucrurile. Stomacul lucrează. Aproape că a găsit iarba aceea renumită. Dar, deocamdată, se mulţumeşte să se hrănească cu prezenţa lor, asemenea unui om fără poftă de mâncare care înghite bucate fără gust, doar ca să se poată menţine. Cel puţin, el se menţine. După moartea lui Irène, poate că asta este ceea ce i-a lipsit cel mai mult. Căldura umană. Nu cea fizică. Nu neapărat. O privire, un zâmbet, o stare de bine, o multitudine de oameni de toate culorile care te înconjoară, arătându-ţi că alte inimi încă mai bat.

În dimineaţa asta, la micul dejun, Ludovic şi-a scos acuarelele şi penelul. Desenează pe o foaie nişte dungi mari, rotunjite. Înmoaie cu regularitate vârful penelului în păhărelul albastru.

— Pliveste, mama, am făcut un culcubeu albastlu, îi spune el.

Ea îl priveşte cu blândeţe. Apoi, luând o nouă coală de hârtie, adaugă:

— Acum o să fac un culcubeu galben.

— Vorbeşte bine, constată Jérôme. Păcat că nu-i iese R-ul.

www.cartepedia.ro

— E ca în cazul lacrimilor, uneori, e păcat că nu reuşim să le facem să iasă, răspunde Julie. Iar apoi, într-o bună zi, vor începe să apară…

Jérôme doar îi zâmbeşte. Îl priveşte pe tatăl său, care s-a apucat de gătit. Şi-a scos o reţetă de tocană de viţel pe care o aplică până în cele mai mici detalii, cântărind chiar şi sarea, ceea ce o face pe Julie să zâmbească. Pentru că ea consideră că a găti este ceva instinctiv. Jérôme consideră că, dimpotrivă, e ceva respingător. Să fii nevoit să găteşti e respingător, nu Julie. Julie nu mai este respingătoare.

Iată că Paul plânge cu lacrimi mari. E din cauza cepei. Se încăpăţânează şi clipeşte din ce în ce mai tare şi în cele din urmă îşi părăseşte în grabă câmpul de muncă, grăbindu-se pe dibuite să iasă afară ca să încerce să şi-i deschidă din nou, la contactul cu aerul marin. Julie se ridică fără să scoată o vorbă şi continuă să cureţe ceapa.

— Pe dumneavoastră ceapa nu vă face să plângeţi? întreabă tânărul după câteva minute.

— Nu, nu plâng aşa uşor.

— Şi îmi faceţi mie observaţii pentru că nu reuşeam să plâng?!

— Trebuie să ştii să plângi atunci când este într-adevăr necesar. Când vine vorba de o ceapă, nu-i prea văd rostul, doar dacă ai o sensibilitate aparte legată de această legumă şi nu suporţi să o tai în două. Tatăl dumneavoastră are o sensibilitate aparte pentru ceapă?

— E o chestie pur chimică. Cu ce explicaţie jalnică o să veniţi?

— Vă iau la mişto. Nu am plâns niciodată din cauza cepei. Sunt oameni care au o hiperlaxitate a degetelor de la picioare, sau alţii care au capacitatea să-şi rotească limba, ei bine, pe mine ceapa nu mă face să plâng. Ar trebui să mă

www.cartepedia.ro

angajez într-un restaurant și să mă ocup de jupuit cepe. Asta e o meserie frumoasă!

— Jupuiți bărbații, e ceva și asta!

— Eu jupoi bărbații? se miră Julie.

— Luați strat după strat, dezvăluind tot mereu ce-i dedesubt. Și curățându-i, îi faceți să plângă…

— Chiar fac asta? Nu e ceva intenționat.

În acel moment, Paul se întoarce ștergându-și ultimele lacrimi cu dosul mânecii, ca să nu-și frece ochii cu degetele încă acoperite de substanța nocivă.

— În cazul lui, chiar este din cauza cepei, se apără Julie, arătându-l cu degetul.

Paul dă dovadă de o vădită ușurare când vede că Julie a încheiat această etapă a rețetei. O sărută pe frunte, spunându-i în treacăt că este nevoie de puțin pentru a fi fericit.

Uneori, e nevoie de foarte puțin.

— Pot să scot barca astăzi? îl întreabă atunci Jérôme pe tatăl său.

— Da, dacă vrei. Revizia ar trebui să fie deja făcută. În orice caz, întreabă-l pe Léon în port. Ia-o cu tine pe Julie! îi sugerează el după câteva clipe.

— Ah, nu, nu, nu, se apără tânăra. Nu pot să-mi țin echilibrul pe apă. Îmi place să alerg prin nisip, dar să navighez printre valuri, nu, nu, nu sunt făcută pentru asta.

— Marea e liniștită, precizează tânărul.

— Mereu sunt valuri, adaugă Julie.

— Dumneavoastră curățați ceapa fără să plângeți. În schimb, eu am o hiperlaxitate a degetelor de la picioare, știu cum să-mi rotesc limba, priviți! spune el începând să

www.cartepedia.ro

şi-o rotească pentru a arăta că are dreptate şi, mai presus de toate, ştiu să navighez pe Atlantic fără să mă panichez.

— O.K.! Vin şi eu.

— Trebuie să vă rănesc orgoliul ca să vă schimbaţi părerea?

— Şi Ludovic? întreabă ea.

— Rămâne cu mine, răspunde Paul. Am devenit din ce în ce mai bun la *Memory*, nu o să mă opresc tocmai acum, când nimic nu-mi stă în cale.

— După-amiază, când doarme, vă veţi antrena singur.

— Când vei fi pe vapor, vei putea să meditezi asupra ideii de a mă tutui! spune Paul cu fermitate.

După ce l-a adormit pe Ludovic, Julie îşi ia în grabă câteva haine de schimb în cazul în care nivelul apei mării creşte. Îi este teamă, dar merge. E adevărat, nu îi place să fie învinsă. Dacă are o vestă de salvare, nu e prea periculos. Şi-apoi, doar nu traversează Atlanticul. Cu siguranţă vor merge de-a lungul coastei. Va fi nevoie doar de una sau două ore şi o să-i demonstreze că poate curăţa ceapa fără să plângă şi că nu se panichează pe mare.

Cât despre rotirea limbii, de trei ani încearcă să facă asta. Se pare că e ceva genetic şi că nu o să reuşească niciodată.

Niciodată nu trebuie să spui niciodată. Aşadar, este încrezătoare şi se antrenează în faţa oglinzii. Înclinarea vârfului începe să prindă contur.

Când urcă în jeepul parcat în faţa casei, Jérôme o întâmpină zâmbind.

— Relaxează-te.

— Acum ne tutuim?

www.cartepedia.ro

— O să trăim momente intense împreună, putem măcar să ne tutuim.

— Asta ar trebui să mă facă să mă liniștesc?

— Nu, ar trebui să te facă să te relaxezi.

— Nici asta nu funcționează.

— Ce riști?

— Ce risc pentru că merg pe mare? Să fim atacați de rechini.

— Suntem în Bretania, nu pe insula Réunion*.

— Să aibă loc un naufragiu!

— Pe aici nu există aisberguri…

— Să fie o răpire cu răscumpărare!

— Tata are cu ce să plătească.

— Of, câtă răutate!

— Dar chiar așa este!

— Să fim înghițiți de o balenă? continuă ea, cu mai puțină convingere.

— Fie citești prea mult din Biblie, fie te uiți prea mult la Walt Disney cu fiul tău, începe el să râdă.

— Să nu găsim drumul de întoarcere către uscat?

— O să mergem în direcția opusă amurgului, asta o să ne ducă direct pe coastă…

În lipsă de alte argumente, Julie tace, în cele din urmă. Urăște să nu aibă dreptate, urăște să-și arate slăbiciunile și temerile. Urăște să arate că este fragilă. Urăște să meargă pe mare. Deoarece e ceva nou pentru ea. Urăște noutatea.

Când ajung în parcarea mică din port, Julie cercetează cu atenție bărcile ancorate acolo, la fiecare pilon de legare, încercând să-și dea seama cu care din ele se va îndepărta de țărm. „Steaua căzătoare” iese în evidență față de

* La Réunion este o insulă vulcanică în Oceanul Indian, situată în sudul Africii. (n.tr.)

www.cartepedia.ro

celelalte. E o barcă simplă, colorată, fără brizbizuri, dar bine întreţinută. Începe să spere că aceasta va fi barca. Îi place numele.

Jérôme, care plecase la Léon să se informeze, revine cu zâmbetul pe buze şi scoate limba la Julie când ajunge în dreptul ei. Răsucind-o, bineînţeles. Ea îi răspunde printr-o strâmbătură. O să reuşească ea odată şi-odată!

— Revizia a fost făcută acum o săptămână. Doar noi mai lipseam, îi spune Jérôme, care dezleagă frânghia de la anexă, sugerându-i să urce.

— Asta-i barca?

— Nu, cu ajutorul ei ajungem la steaua căzătoare. Julie zâmbeşte.

E „Steaua căzătoare”.

— Sunt veste de salvare? reia ea.

— Sunt chiar şi rachete de semnalizare. Dar nu o să avem nevoie de aşa ceva. Marea e liniştită, nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac.

— Mincinoaso.

Ajuns în dreptul ambarcaţiunii, Jérôme leagă bărcuţa şi o ţine de mână pe Julie pentru ca s-o ajute să urce la bord. Barca se clatină. Julie se ţine cum poate mai bine, întrebându-se, în acelaşi timp, de ce s-a băgat în asta. Dintr-o chestiune de orgoliu, iată ce comportament profund ridicol. Gata, e prea târziu.

Asumă-ţi asta, drăguţo! Aşa ai să înveţi ce înseamnă să fii umilă!

Jérôme o însoţeşte în cabina cea mică, de unde porneşte motorul şi face manevrele necesare pentru a scoate barca din port. Îl priveşte cum se descurcă, intrigată de uşurinţa cu care face totul. Explicaţia nu întârzie să apară. Îi povesteşte despre ieşirile cu barca împreună cu tatăl său, după

www.cartepedia.ro

moartea mamei, despre acele momente de complicitate în timpul cărora singurătatea oceanului îi făcea să se simtă bine, departe de ceilalți, departe de cei care nu aveau habar de suferința sfâșietoare pe care ei trebuiau s-o îndure zi de zi. Așadar, reușeau să fie departe de cei care nu țineau seama de ea. Luptă sau mori! La cei câțiva ani ai săi, el a citit de nenumărate ori în ochii tatălui său că își dorea să moară pentru a fi alături de ea. Un tată care totuși a ales să lupte, pentru fiul său…

De câteva luni încoace, dorința de a muri i-a străpuns chiar și lui măruntaiele. Uneori, s-a gândit mult la asta. Dar în această după-amiază, pe barcă, are acel sentiment nesperat de ușurare. Fără să știe prea bine dacă el se datorează acestei fete, puștiului ei simpatic, tatălui său dur, dar binevoitor, sau faptului că sunt cu toții împreună în această escapadă în Bretania. Sau poate că se datorează joggingului de pe plajă? Să fie din cauza înfrângerii secolului pe care și-a încasat-o și care l-a ajutat să se elibereze de tot ce ținea ascuns, mocnind? Puțin contează. Deși știe că încă nu a reușit pe deplin, că încă mai are nevoie de timp, singurul lucru care contează este să continue urcușul pentru a ieși la liman. Oricare ar fi unghiul sau viteza cu care urcă. Limanul. Simplul fapt că simte că încă există un liman îl unge pe suflet.

Se întâlnesc cu câteva bărci care se întorc în port.

Ei au ieșit târziu. Chiar dacă fac doar o plimbare scurtă, tot se vor întoarce pe timp de noapte. Dar Jérôme este încântat de faptul că se poate cufunda în această imensitate magică, amplificată de semiobscuritate. Îi place să-și imagineze că este în larg, cu motorul bărcii oprit, cu fața către far, privindu-l cum se luminează la intervale de timp

www.cartepedia.ro

regulate – e atât de departe încât apare doar ca un mic punct luminos – şi să simtă cum se lasă noaptea, tot mai întunecată. Astfel, probabil că are o senzaţie asemănătoare cu cea pe care o au fluturii de noapte.

Dar acel moment încă nu a venit. Finalul după-amiezii e frumos, cerul e senin.

Plutesc de-a lungul coastei sălbatice, mirifice, înconjoară Quiberon şi se îndreaptă direct spre intrarea în golful Morbihan. Jérôme îi arată statuia Maicii Domnului din Kerdro care, de la braţul Kerpenhir, veghează bărcile ce se hazardează în strâmtoare, şi-i povesteşte legenda Fecioarei. Această zonă e dificil de străbătut, curenţii de aici sunt extrem de puternici. Mareea a început să crească de ceva timp în zonă şi se va îndrepta curând către golf.

Julie descoperă un peisaj incredibil. Iubeşte muntele, dar marea începe să-şi facă loc în sufletul ei. Mai întâi au fost valurile, acum e golful Morbihan. Se pare că Jérôme cunoaşte locurile la perfecţie. E normal, din moment ce vine aici de treizeci de ani.

După ce a navigat câteva ore printre insule, timp în care au observat fauna şi flora locală, micile golfuri primitoare, casele dinspre centrul insulei, cele de pe malul apei, câmpurile cultivate în mijlocul pustietăţii, barca îşi reia calea către Quiberon.

Câteva nuanţe portocalii încep să apară, ca nişte desene, pe cerul de deasupra mării, în timp ce, la zenit, cerul este încă albastru. Răsare o primă stea, vestind apariţia celorlalte, asemenea unui fruntaş care anunţă sosirea oştii. Dacă ne luăm după prognoza meteo, în noaptea asta se anunţă prezenţa unei frumoase oştiri scânteietoare.

www.cartepedia.ro

E frig. Jérôme a adus pulovere de lână și o pătură mare pentru mai târziu. Luna octombrie nu vine cu temperaturi blânde, chiar dacă soarele a strălucit o bună parte din zi.

— Pentru ce e pătura? întreabă Julie, suspicioasă.

— În caz că trebuie să avem grijă de vreun delfin rănit.

— Mă iei la mișto?

— Da, de ce?

— Ți-ai făcut planuri cu mine?

— O grămadă.

— De genul?

— Să te fac să crezi că-mi place să mă joc de-a doctorul.

— Ai grijă, aș putea să cer o consultație privată..., răspunde ea, provocatoare.

— S-o văd și pe asta, răspunde Jérôme, schițând un zâmbet.

— Bun, hai să nu sărim calul.

— Da, e mai bine, confirmă bărbatul.

— Așadar, pentru ce e pătura?

— Când cerul e senin, putem să vedem stelele, dar e mai răcoare.

— De ce îmi vorbești de stele, nu trebuia să facem un ocol scurt de două ore și apoi să ne întoarcem?

— Am zis eu asta?

— Și Lulu?

— Lulu îl învață pe tata să-și păstreze demnitatea de a nu pierde chiar toate partidele în fața unui țânc de trei ani. O să aibă nevoie de toată seara pentru asta. Apoi vor adormi, fără ca măcar să-și dea seama că nu suntem acolo.

— Și dacă eu vreau totuși să mă întorc înainte de căderea nopții?

— Știi să înoți?

www.cartepedia.ro

— Nu.

— Nu ştii să înoţi? reia Jérôme, foarte surprins.

— Nu, ţi-am zis.

— Atunci eşti la mâna mea, adaugă el, tot numai un zâmbet.

— Ce bine-mi pare, răspunde Julie, ironică.

— Ştii stelele?

— Ştiu care-i Ursa Mare.

— E bine pentru început.

— Şi dacă am rău de mare?

— O să dai de mâncare la peşti.

— Super! continuă Julie, la fel de ironică.

Până la urmă, lui Julie îi place plimbarea. Plutesc de-a lungul coastei, Jérôme îi explică geografia braţului Kerpenhir, a golfului din Quiberon, îi explică că sunt aproape de Belle-Île-en Mer. Apoi Jérôme se concentrează asupra navigaţiei. Poate că şi el se simte intimidat. Deşi nu şi-a propus să se joace de-a doctorul cu Julie. E prea tânără. E prea vulgară. Nu e genul lui. Cu toate astea, nu poate rămâne indiferent la sânii ei mici şi rotunzi, al căror contur se distinge pe sub puloverul pe gât.

— Nu te mai uita tot timpul la ei, îi spune tânăra dintr-odată.

— La ce să nu mă uit?

— La sânii mei.

— Nu mă uit la sânii tăi!

— Mincinosule.

— Bine, în regulă, aşa e. Dar nu e nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Ba da, tocmai… Pătura, noaptea înstelată, faptul că sunt la mâna unui doctor căruia îi place să se joace de-a

www.cartepedia.ro

doctorul… şi acum, te holbezi la sânii mei. Am totuşi motive să fiu îngrijorată.

— Sunt bine crescut. Nu mă voi atinge de tine. Însă, dacă insişti, pot să mă străduiesc.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă! îi răspunde Julie. Ştii cum să vorbeşti cu fetele, nu glumă, adaugă ea. I-auzi, poţi să te străduieşti, dacă insist! Nu-mi vine să cred. Cu toate astea, în general, bărbaţii nu trebuie să se străduiască prea mult ca să atingă o fată.

— Pentru mine, asta nu înseamnă iubire.

— Nici pentru mine.

— Atunci suntem de acord, încheie bărbatul.

— Aşadar, poţi să nu te mai uiţi la sânii mei!

— Da, aş putea. Dar nu fac niciun rău. În plus, mă revitalizează.

— Vrei să-i şi atingi? îi propune ea, pe un ton batjocoritor.

— Nu, e prea periculos!

— Nu sunt grenade!

— Chiar şi-aşa.

— Duci lipsă, sau ce?

— Da, se prea poate, constată el, plin de amărăciune.

— Dar Irène… nu a trecut aşa de mult timp.

— Nu mai dormeam împreună de multă vreme.

— Nu e ceva esenţial pentru un cuplu?

— Da, atunci când e echilibrat. Ea era bolnavă. Extrem de depresivă. Nu suporta să fie atinsă. Avea o legătură patologică cu corpul ei. Totuşi, îi spuneam că era frumoasă, că îmi plăcea de ea. Nu se suporta.

— Şi tu, tu suportai asta?

— Aveam de ales? Am iubit-o. Atunci când iubeşti, ajungi să suporţi multe lucruri.

www.cartepedia.ro

— De ce o iubeai?

— Iubirea se explică? I-auzi!

— Nu, dar ai fi putut să te saturi de această viaţă de cuplu care, de fapt, nu exista.

— Mergea. Nu puteam să renunţ doar din cauza asta.

— Dar acum, simţi nevoia.

— Nici măcar nu ştiu.

— Ştiu eu. Altfel, nu te-ai mai uita la sânii mei asemenea unui leu care salivează în faţa unei bucăţi de carne.

Jérôme îşi trece ostentativ dosul palmei peste bărbie, pentru a verifica.

— Nu salivez!

— Ba da, uite! spune ea, arătând cu degetul către colţul gurii lui.

— Nu mai considera că toţi bărbaţii sunt nişte masculi supraexcitaţi. Nu e cazul, nici pe departe.

— Eşti sigur? Mă îndoiesc profund. De ce se simţea atât de rău soţia ta?

— De când o ştiu n-a fost în apele ei. Poate că de asta am iubit-o. Îmi dădea posibilitatea să joc rolul salvatorului.

— Şi ce ţi-a mai ieşit…, remarcă Julie pe un ton neutru.

— De ce crezi că mi-e rău, că am nevoie să mă eliberez, să încerc să uit de toate astea? Mă simt vinovat pentru că nu am susţinut-o mai mult.

— Nu eşti responsabil de moartea ei. „Când te ajuţi tu însuţi, şi cerul te ajută.” Poţi să întinzi mâna cuiva, dar nu poţi să-l scoţi din groapa în care se afundă dacă nu se ţine de mâna pe care i-o întinzi. Asta în cazul în care nu cazi şi tu cu el, ceea ce nu rezolvă lucrurile. În cazul ăsta, sunt doi oameni împreună în groapă, dar tot în groapă se cheamă că sunt.

www.cartepedia.ro

Jérôme rămâne tăcut pentru mult timp. Se gândește la ceea ce tocmai i-a spus puștoaica asta pe care a considerat-o o adolescentă întârziată, cu blugii ei uzați. Este exact aceeași imagine pe care a folosit-o ca să o liniștească pe înlocuitoarea lui și se preface că asta nu e valabil și în cazul lui și al lui Irène. Și de ce nu ar fi valabil și în cazul lor?

Noaptea s-a lăsat de-a binelea. El a aprins proiectoarele din fața bărcii. Luminile de pe coastă nu se mai zăresc. Se vede doar farul care sclipește în depărtare. Jérôme se îndepărtează încă un pic pentru a nu fi stingherit de lumina lui puternică, oprește motorul și proiectoarele. Julie tresare. Această obscuritate bruscă și liniștea asta abia întreruptă de valurile care se lovesc de osatura bărcii îi fac sângele să înghețe-n vine.

— Ești sigur că nu ne pândește nicio primejdie? întreabă ea încet, apropiindu-se de el.

— E mai sigur decât dacă am fi într-o mașină, pe autostradă. Ce crezi că ar putea să ni se întâmple? Crezi că Moby Dick o să ne ridice barca?

— Nu știu. Doar că mi-e frică. Asta e tot.

— Vino aici, îi spune el, luând-o în brațe. E mai bine acum?

Urmează o lungă încleștare, fără ca vreunul dintre ei să știe care oferă, de fapt, alinare. Jérôme se simtei cuprins de un val de căldură care ajunge în profunzime. Rareori a trăit o emoție atât de intensă. E cuprins de o senzație pe care nu a mai simțit-o de mult, probabil că e acea senzație pe care o simțea când era în brațele mamei sale. Jérôme începe să plângă încet.

— Ai adus ceapă pe barcă? îl întreabă Julie, pe un ton serios.

www.cartepedia.ro

— Tu eşti o ceapă a naibii de bună, îi răspunde el, zâmbind printre lacrimi. Vezi, am avut dreptate! Îi faci pe bărbaţi să plângă.

— Nu mai generaliza. Pe tine te fac să plângi. Şi apoi, eu nu am nicio vină. Mi-e frică, tu mă iei în braţe, şi tot tu eşti cel care plânge. Poţi să-mi explici de ce e vina mea?

— Nu eşti tu de vină. Iar eu sunt un prost.

— De asta plângi? Ţi-ai dat seama dintr-odată? E clar, cred că te simţi aiurea când îţi dai seama de asta.

— Ai fi putut măcar să răspunzi: „Nu, nu eşti prost", asta m-ar fi liniştit.

— Nu-mi place să mint. Mi-am dat seama că mă consideram o uşuratică atunci când am urcat în maşină, pe toată durata călătoriei şi în primele zile. Aşa că da, eşti un prost că ai putut să gândeşti una ca asta.

— Ai dreptate, sunt de neiertat. După tine, există vreo cale pentru a fi iertat?

— Întotdeauna există. Dar cu anumite condiţii.

— Pot să-ţi fac o surpriză?

— Încearcă, vom vedea ce iese.

Jérôme pleacă în cabină, lăsând-o pe Julie pe punte, de una singură. Într-un întuneric aproape complet. Ea tresare din nou. E Moby Dick! Iese cu câte o saltea sub fiecare braţ, încercând să se strecoare prin uşa întredeschisă. Le aruncă pe podea şi pleacă din nou să aducă pătura.

— Vai! exclamă Julie. Iată-ne, aşadar, ajunşi la faimosul moment cu pătura.

— Sper că vei fi mai receptivă decât Irène. A sosit momentul să mă eliberez de această frustrare cruntă care mă bântuie de ani de zile.

— Mă sperii… despre ce vorbeşti?

— Despre stele!

www.cartepedia.ro

— Care stele?!...

— Întinde-te acolo, îi porunceşte el, arătându-i saltelele.

Julie se supune, fără să ştie prea bine la ce să se aştepte. În orice caz, nu poate să fugă. Chiar dacă ar fi ştiut să înoate, întunericul e înspăimântător. Întinsă pe spate, îl vede că pleacă din nou în cabină şi se întoarce cu puloverele groase şi, de asemenea, cu două perne care miros a umezeală şi a iod. Îi întinde puloverul cel mai mic, sfătuind-o să-l îmbrace, apoi se întinde lângă ea şi trage pătura peste ei.

— Acum o să închidem ochii pentru mai bine de un sfert de oră, spune Jérôme.

— Asta-i surpriza?

— Urmează imediat după. Trebuie să ne golim mintea.

— Mă faci să râd, e deja atât de negru în jur. Am impresia că sunt un supozitor înfipt într-un posterior.

— Eşti de-un rafinament, Julie!

— Încerc să mă ridic la înălţimea universului tău.

— Acum mă mai compari şi cu borta curului!

— Mă refer la specialitatea ta, la universul medicinei.

— Bun, taci şi savurează clipa. Şi ţine ochii închişi.

Rămân aşa timp de mai bine de jumătate de oră. Julie a întrebat în repetate rânduri dacă poate să deschidă ochii, ca o puştoaică nerăbdătoare în faţa bradului de Crăciun. Jérôme i-a răspuns în repetate rânduri că nu e nicio grabă, încântat că o lasă un pic să se perpelească.

Fie.

Apoi, în cele din urmă, are voie să-i deschidă cu condiţia să privească doar cerul şi nimic altceva. Ea îi atrage atenţia că oricum în rest este întuneric, însă Jérôme

www.cartepedia.ro

susţine că ochii se vor acomoda şi că singura şansă de a fi captivată de profunzimea universului este să privească direct către stele.

Când deschide uşor pleoapele, este ca şi cum ar da la o parte cortina de la teatru în timp ce sala se află într-o obscuritate totală. În acea clipă, ea intră în a treia dimensiune. Poate chiar a patra. Percepe lungimea, lăţimea, adâncimea şi liniştea sufletească.

Spectacolul este mirific, iar multitudinea de stele, fascinantă. Este pentru prima oară când vede atât de multe stele. Sunt stele mici, mari, stele mai mult sau mai puţin sclipitoare şi stele colorate. Julie le distinge pe cele care sunt mai îndepărtate de cele care sunt mai apropiate. Ea nu se mai află pe puntea unei bărci ce pluteşte pe apele Atlanticului, ci în mijlocul universului. Nu a avut niciodată ocazia să le observe în astfel de condiţii. E o surpriză tare frumoasă…

— O să începem cu ceea ce ştii deja. Arată-mi unde este Ursa Mare.

— E uşor! E aici, spune Julie, arătând-o cu degetul.

— Ştii cum să îţi dai seama care este steaua polară, pornind de la Ursa Mare?

— Nu.

— Pleci de la linia ce uneşte stelele din spatele Ursei Mari, o prelungeşti şi măsori de cinci ori lungimea ei; aşa ajungi la steaua polară care este şi prima stea din Ursa Mică.

— Steaua polară este steaua ciobanului?

— Nu, nu au nicio legătură una cu alta. Steaua polară este o stea perfect aliniată cu axa de rotaţie a pământului, ceea ce face ca ea să fie imobilă pentru cel care o priveşte,

www.cartepedia.ro

cel puțin în emisfera nordică. Toate stelele se rotesc în jurul stelei polare. Este un reper pentru astronomi.

— Și steaua ciobanului?

— Nu este o stea. E planeta Venus. Are o strălucire aparte pentru că e foarte aproape de soare. Câteodată, poate fi observată chiar și în plină zi.

— Ea este cea care i-a ghidat pe cei trei magi?

— Da de unde! I se spune așa pentru că apare cu puțin timp înainte de apusul soarelui și dispare la puțin timp după răsărit, adică la ora la care ciobanii trebuiau să se întoarcă sau să-și ducă turma la păscut. În cazul celor trei magi, a fost o cometă.

— Oricum, nu cred deloc în așa ceva…

— Faptul că nu crezi nu te împiedică să afli mai multe despre mituri și legende și să înveți ceva din ele…Venus este steaua femeilor…

— Cum adică?

— Numele ei vine de la zeița dragostei și a frumuseții din mitologia romană, echivalentul Afroditei din mitologia greacă. Numele acesta evocă o femeie foarte frumoasă și numeroși termeni au la bază această rădăcină pentru a exprima dragostea și plăcerea carnală. Semnul ei astronomic este același ca semnul biologic folosit pentru a desemna femeile. E un cerc cu o cruce îndreptată în jos, simbol al oglinzii pe care o avea în mână zeița Venus.

— Bărbații vin de pe Marte și femeile vin de pe Venus.

— Este un pic simplificat, dar fie cum zici tu. Mai jos de steaua polară, aici, acum, vezi Casiopeea, este un W, o constelație care strălucește cu intensitate.

— Ce este o constelație?

www.cartepedia.ro

— E o adunătură de stele, la fel ca Ursa Mare sau Ursa Mică. Sunt reprezentate pe cer pentru a-i permite astronomului să se orienteze.

Jérôme îşi continuă prezentarea, îi arată Uranus, Neptun şi o anunţă că în curând va trebui să apară şi Saturn. Julie îl admiră pentru că ştie atât de multe lucruri. Această lume îi părea atât de inaccesibilă. Începe să-i fie frig. Se aproprie uşor de el, iar el pare de-acum pierdut printre stele, cu privirea în gol.

Julie ştie la cine se gândeşte…

www.cartepedia.ro

Viața mea a devenit suprarealistă. Tocmai ce mi-am lăsat fiul în grija cuiva pe care nu-l cunosc decât de două săptămâni, iar eu sunt întinsă pe puntea unui vaporaș, în mijlocul pustietății, lângă un bărbat, sub o pătură, într-un hotel de zece miliarde de stele. Ce lux! Toate astea, fără să știu dacă acest bărbat și-a propus să se culce cu mine fără ocolișuri sau dacă se va mulțumi doar, așa cum spune el, să-mi împărtășească pasiunea lui pentru stele.

Sunt curioasă. Asta ar putea să mă facă să-mi recapăt încrederea în rasa umană. Mai ales în partea ei masculină. Oare există pe-acest biet pământ bărbați care sunt capabili de un asemenea comportament rezervat?

Deocamdată, doar stau în brațele lui. Se pare că doarme. A mai plâns un pic. Bărbații au mai multe straturi decât ceapa. Sau poate că avea de descărcat din camion foarte multă ceapă. Câteva picături sărate în plus sau în minus în ocean nu schimbă cu nimic fața lumii. Lumea lui se va schimba cu siguranță mâine-dimineață, întrucât o să aibă ochii de-a dreptul umflați, apoi, în celelalte zile, se va schimba în sens invers, căci odată cu presiunea care se eliberează acum, nu va mai fi așa tras la față. Cred tot mai mult că asta era misiunea mea venind aici. Să-i dau la o parte straturile și să ajung până la sufletul lui. Măcar sunt și eu bună la ceva.

www.cartepedia.ro

Și când mă gândesc că asta nu-mi va schimba cu nimic viața. Plutesc printre stele, am la dispoziție un portofel plin cu bani, trăiesc într-un vis care a devenit realitate pentru câteva săptămâni, da… și după aceea?

După aceea, o să mă întorc la monotonia unei vieți programate, la casa mea de marcat, la colegi, la cei la care țin și la ceilalți, la ticălosul de Chasson, la ritmul de muncă delirant pe care nu-l mai suport, la acea frică ce nu-mi dă pace, de fiecare dată când pornesc mașina. Și cui o să-i pese?

www.cartepedia.ro

Lecția de geografie

Julie se trezește în zori. Primele licăriri ale zilei dau cerului o culoare ușor albăstrie. Câteva stele răzlețe amintesc de spectacolul din noaptea ce tocmai s-a scurs. Venus e acolo. Marea este neobișnuit de liniștită. Barca nu se mișcă aproape deloc. E doar un ruliu ușor, cu care s-a obișnuit, în cele din urmă.

Jérôme este lipit de ea. Respiră liniștit. Stau încolăciți unul într-altul. Corpurile lor emană probabil, împreună, o căldură asemănătoare cu cea a unui câine făcut colac. Speră că nu și același miros. Deși mirosul ăsta pe care îl are câinele când se întinde dimineața se numără printre preferatele ei și îi place chiar mai mult decât anumite parfumuri florale slabe. Nu a spus asta nimănui, de frică să nu fie luată de nebună. Însă ei îi place mirosul ăsta de câine cald. Nu ud! Cald!

Căldura pe care o degajă corpurile lor probabil că miroase îmbietor, sub această pătură împletită, o pătură de lână, care mai devreme a fost o pătură de stele.

Câteva ore mai devreme, în întunecimea nopții, o mână încerca să găsească o deschizătură prin pulover. Această mână care a urcat plăpând până la sânul drept, după care i-a pipăit forma cu o mângâiere hotărâtă. Mai apoi, aceeași mână a coborât, s-a aventurat sub pantaloni, sub chiloții ei din bumbac, mergând să se așeze cu delicatețe pe Muntele

www.cartepedia.ro

lui Venus şi a rămas acolo pentru câteva momente. Poate chiar timp de o oră. Ca şi cum ar fi vrut să-i întipărească forma în palmă, să se impregneze de căldura ei neobişnuită, să se îmbibe de umiditatea ei.

Julie n-a spus nimic. Nu exista nimic altceva în acest gest, în afară de tandreţe. Şi, cu siguranţă, o nevoie profundă de a se reobişnui cu trupul unei femei. Retrasarea hărţii mentale a galaxiei femeilor, ca să nu fie foarte dezorientat în timpul următoarei misiuni intergalactice, cu toate că încă nu stabilise când va avea loc. Ea nu s-a opus, a fost pentru întâia oară când a simţit o astfel de delicateţe. Cu ce drept să fi respins această mână care o mângâia firav, aşa cum mângâi o petală de mac, de teamă să nu-l mototoleşti mai mult decât e deja? Cum ar fi putut să întrerupă această clipă preţioasă în care avea loc o căutare hazardată, despre care ea simţea că e sinceră? Poate chiar salvatoare…

Ea nu s-a opus şi i-a plăcut să simtă această mână aşezată pe ea, cu delicateţe.

O imensă delicateţe.

Jérôme începe să fie agitat. Julie nu s-a mişcat. Ea meditează gândindu-se doar la această barcă, la aceste valuri, la stelele care dispar de pe cer rând pe rând şi care, totuşi, sunt mereu acolo. Şi Lulu e mereu acolo. Sigur o aşteaptă. O să-şi facă griji. Îi cere lui Jérôme să se întoarcă. Acesta se ridică şi merge spre cabină, întinzându-se îndelung, cu braţele ridicate către cer. Înainte de a porni motorul, revine lângă Julie ca să o sărute pe frunte, şoptindu-i la ureche, aşa cum făcuse tatăl lui cu o zi înainte, că este nevoie de puţin pentru a fi fericit. Ea îi mulţumeşte pentru stele. De-acum înainte, va privi cu alţi ochi cerul.

www.cartepedia.ro

Drumul de întoarcere este învăluit în tăcere. Ei se trezesc din acea noapte prea scurtă. Din amestecul lor de căldură. Din această blândeţe nemărginită care le-a redat forţele, atât unuia, cât şi celuilalt, în nevoia lor reciprocă. El avea nevoie să atingă o femeie. Ea avea nevoie ca un bărbat să fie blând cu ea.

Când Julie intră în căsuţa de pe malul mării, Ludovic nu îşi dă seama de la bun început de sosirea ei. Băieţelul fuge pe holul îngust, împingând o roabă din plastic şi ţipând: „Asteaptă-mă, asteaptă-mă!" Se face nevăzut în sufragerie. Julie îl întreabă pe Paul la cine ţipă micuţul să îl aştepte.

— La roabă…, răspunde el, făcându-i cu ochiul.

În acel moment, copilul se întoarce din sufragerie şi o vede pe mama lui, spre care se îndreaptă fără să stea pe gânduri, aruncând roaba pe jos cu putere, pentru a-i sări în braţe, pentru a o strânge tare cu mânuţele lui durdulii.

— Unde ai fost? întreabă copilul.

— Printre stele, răspunde Julie.

— De-adevălatelea?

— De-adevăratelea! Ţi-am adus un suvenir. Priveşte în palma mea, mai e încă puţin praf de stele. Îl vezi? îl întreabă ea, în timp ce-şi deschide palma.

— Da.

— Şi tu, ce-ai făcut?

— Ieli seală Paul a câstigat o dată.

— Da? L-ai lăsat tu să câştige?

— Da, răspunde copilul.

— Hei! protestează Paul care se îndrepta către bucătărie. Nu-i adevărat! Încă nu sunt ramolit! Am făcut ceva progrese!

www.cartepedia.ro

— A luat şi o taltină cu Nutella.

— Încă n-ai terminat? Mi-ai promis că nu mă părăşti.

— Ce altceva a mai făcut ce noi nu ar trebui să ştim? continuă Jérôme amuzat.

În acel moment, copilul părăseşte camera strigând că merge să caute o carte cu poveşti, fără ca măcar să-l privească pe Jérôme.

— Asta-i bună! Unde dai şi unde crapă, rosteşte Jérôme, contrariat.

— Trebuie să-i intri în graţii fiului meu, declară Julie.

— Aşa mamă, aşa fiu, îi răspunde el.

— Păi de ce? Nu îţi ajunge ce am făcut aseară?

— Ce aţi făcut? întreabă Paul curios.

— Am privit stelele, se grăbeşte să răspundă fiul său.

— Şi a fost plăcut? continuă Paul, suspicios.

— Mirific. O noapte frumoasă, numai bună pentru a observa… o nouă stea pe care nu o ştiam.

— Care?

— Nu-i ştiu numele. Dar strălucea puternic, continuă Jérôme, privind complice către Julie.

Ea îl face să zâmbească. Paul o priveşte pe Julie, apoi pe Jérôme, apoi pe Julie.

— Îmi ascundeţi ceva?...

— Te tragem pe sfoară, îi răspunde Jérôme, dar văd că ţii pasul. Fugi ca un iepure, deşi ai ditamai burdihanul şi-ţi tremură genunchii…

Paul ia poziţia de box şi-i dă câteva lovituri peste umăr, spunându-i: „Las' că o să vezi tu." Jérôme ripostează şi-l prinde pe tatăl său de după gât, târându-l şi aruncându-l pe patul cel mare din dormitorul aflat chiar lângă bucătărie. Se luptă râzând până ce vine şi Ludovic şi se năpusteşte asupra celor doi bărbaţi, boxând şi el cum poate, lovindu-l

www.cartepedia.ro

când pe unul, când pe celălalt. Julie îi privește amuzată. Până la urmă, se alătură și ea acestei grămezi vesele, viermuind ca un ghem de râme. Încearcă să-l apere cum poate pe Lulu, care-și dă toată osteneala să se războiască cu cei doi adulți, fără ca măcar să se ferească de posibilele lovituri. Își dă deodată seama cât de mult trebuie să sufere fiul ei din pricina lipsei unui tată, a lipsei unei prezențe masculine cu care ar avea nevoie să se ia la întrecere uneori. Pe toți îi ia de îndată o durere de burtă, fără să fi primit vreo lovitură. Crampe abdominale survenite pe fondul chicotelilor generalizate. În cele din urmă, Paul se sustrage din grup pentru a merge să pregătească masa de prânz. Cu toate că era rândul fiului său. Însă începe să-i placă. Au trecut treizeci de ani, timp în care nici măcar nu a pus mâna pe o oală și iată că are o revelație culinară, în timpul unui sejur la mare, după ce o feministă fără card bancar i-a făcut o observație aberantă. Jérôme se întinde pe spate și suspină zgomotos. Lulu sare pe el încă o dată, ceea ce-l face să rămână fără suflu. Julie i se alătură lui Paul la bucătărie și-l lasă pe micuțul ei Lulu, în timp ce acesta trăgea de prietenul lui mai mare, ca să-l ridice. Să-l scoată la suprafață.

— Pot să te ajut?

Paul o privește mirat. Ar fi tentat să se piște, chiar să se taie cu cuțitul tăios pe care îl ține în mână ca să se asigure că ceea ce se întâmplă e real.

— Dacă plâng, să știi că nu-i din cauza cepei… în sfârșit mă tutuiești.

— Cu răbdarea treci și marea.

— Stelele ți-au sugerat asta?

— Stelele și alte câteva lucruri.

— E bine.

www.cartepedia.ro

Paul lasă să se scurgă câteva minute în tăcere. Se străduieşte să cureţe ceapa încercând să nu deschidă ochii. Le ţine piept ca un cowboy în plină luptă, cu ochii strânşi din cauza soarelui şi a prafului. Nu, nu va plânge. Nu de data asta. Ea ar putea crede că el plânge într-adevăr din cauză că îl tutuieşte.

Plânge.

Naiba s-o ia de ceapă!

Julie ia cuţitul în mână şi termină treaba. Îl priveşte cum se îndepărtează ca să ia aer, luând în drumul său prosopul de bucătărie de pe mânerul aragazului.

Ea zâmbeşte.

Paul se întoarce câteva minute mai târziu. Tocmai ce a dat nas în nas cu Jérôme care-l ţinea pe Ludovic pe umeri, cu o lopăţică în mâna dreaptă şi cu o găletuşă în cealaltă, îndreptându-se către plajă. Astăzi, soarele este încă la datorie. Ceea ce face ca vacanţa să fie una idilică.

— Te-ai culcat cu el? întreabă Paul fără ocolişuri, când se întoarce în cameră, cu ochii roşii.

— De ce vrei să ştii?

— Aşa. Trebuie să ştiu.

— Nu.

— Totuşi, păreţi a fi apropiaţi.

— Am petrecut clipe frumoase împreună.

— Şi nu s-a atins de tine?

— Ba da.

— Dar nu te-ai culcat cu el.

— Nu.

— Atunci, ce-aţi făcut?

— L-am ajutat să recupereze la geografie.

— Poţi să detaliezi?

— Nu.

www.cartepedia.ro

— O.K.!

— Cred că avea pur şi simplu nevoie să redescopere ce înseamnă tandreţea. Restul e treaba lui. O să-ţi povestească el dacă vrea. Mi-e mi-a vorbit despre stele; şi asta a fost ceva magic.

— Da, la cât e de pasionat, cred că te-a lăsat cu gura căscată.

— Când ne întoarcem? întreabă atunci Julie, cu vocea gâtuită.

— La sfârşitul săptămânii. Am nişte obligaţii profesionale. Nu am ieşit de tot la pensie, totuşi. Şi Jérôme trebuie să-şi reia activitatea.

— Visul ajunge la final, spune ea, cu o urmă de melancolie.

— De ce zici aşa? O să revenim aici, nu?...

— Da! Dar fiecare se va întoarce la ale lui, la viaţa sa măruntă şi totul va redeveni ca înainte.

— Nu și pentru mine. Nu după ce te-am întâlnit. O să ne vedem. Nu stăm departe.

— Dacă spui tu... Pentru ce-ţi trebuie ceapa?

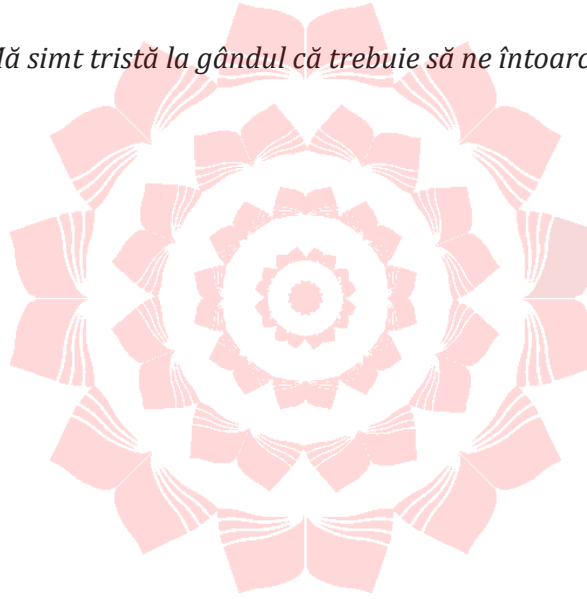
— Pentru o tartă. Trebuie să curăţăm un kil.

— Eşti masochist?

— Contam pe tine, îi răspunde el, cu un zâmbet larg.

www.cartepedia.ro

Mă simt tristă la gândul că trebuie să ne întoarcem…

www.cartepedia.ro

Plecarea

Cele patru zile rămase până la întoarcere se scurg cu o viteză îngrozitoare, vertiginoasă, necuviincioasă. Dar cu multă naturaleţe. E aproape o viaţă de familie, în care nu există noţiunea de cuplu, ci doar afinităţi din ce în ce mai profunde.

Jérôme mai petrece timp stând pe nisip, cu faţa la mare. Meditează, se concentrează pentru a se relaxa, urcă puţin câte puţin la suprafaţa care este încă departe, dar care a redevenit totuşi accesibilă. Ritmul valurilor îl liniştește. Se identifică cu scoicile, legănate fără menajamente de tumultul valurilor. Aceste scoici care sunt adesea îngropate, zdrobite, îndoite, sfărâmate în bucăţi. Dar mai sunt şi altele, aproape intacte, aşezate acolo, pe plajă, ca şi cum nimic nu li s-ar fi întâmplat. Iată un obiectiv numai bun de atins – să ajungă la suprafaţă, nevătămat. Julie a venit să petreacă şi ea câteva clipe împreună cu el, să-l ia de mână sau de braţ, sau să se vâre între braţele lui şi să încerce să regăsească acea căldură canină care i-a plăcut nespus de mult pe barcă.

Şi-apoi, sunt momente în care Jérôme este vesel, participă la jocuri cu Lulu sau este alături de tatăl lui, la bucătărie. Încă nu a ajuns în punctul în care să poată dansa precum Baloo, dar e pe-aproape. Rumenul lui este gol, au dispărut prejudecăţile pe care le avea atunci când au

www.cartepedia.ro

plecat la drum cu maşina, împreună cu fata asta. Încă aşteaptă să vină acel moment în care tatăl lui se va apropia de el, ca să-i spună: „Deci, cine a avut dreptate, până la urmă?"

Dar Paul n-o să facă asta. Ştie prea bine că Jérôme n-are nevoie de aşa ceva şi că vrea doar să se simtă mai bine, fără remarci inutile, izvorâte din orgoliu.

Paul se trezeşte zi de zi că o observă pe Julie, în repetate rânduri, şi se întreabă cum de prezenţa ei îi face atât de mult bine. Asta în condiţiile în care ea nu are nimic ieşit din comun. E la fel ca oricare alta. În afară, doar, de această lumină pe care o emană asemenea soarelui de dimineaţă ce-şi răsfrânge razele prin crăpătura unui oblon. El şi fiul lui au găsit o stea. Este fericit atunci când se gândeşte la prima impresie pe care i-a lăsat-o ea. Este fericit la gândul că pizza lui şi baxul lui de bere au fost în mâinile ei. E fericit că a invitat-o la restaurant, apoi în Bretania. E fericit pentru că ea l-a ajutat pe Jérôme să se debaraseze de proiectilul ăla care îl ţintuia pe fundul lacului. E fericit că a devenit tot mai bun atunci când joacă *Memory* şi că a deprins arta culinară.

E fericit.

Aproape că îi vine să-i mulţumească lui Marlène pentru că a avut strălucita idee de a-l părăsi. Aproape este un cuvânt în plus. Chiar îi mulţumeşte.

Julie şi Ludovic îşi petrec timpul pe malul apei, îmbrăcaţi cu pulovere, dar stând la soare. Dacă ar putea să ia cu ei plaja în maşină, n-ar sta pe gânduri. Însă valurile n-ar încăpea decât în bagajul lor cu amintiri. Astfel, se bucură din plin de mirosul mării, de susurul apei, de strigătul pescăruşilor, de lumina apusului.

www.cartepedia.ro

Apoi, își pregătesc bagajele. Paul i-a cumpărat lui Julie o valiză mare roșie, lăcuită, ca să-și pună în ordine hainele vechi și pe cele noi, mai potrivite cu noua sa circumferință a coapselor.

Julie este foarte tristă pentru că trebuie să o umple. Ar vrea să rămână în vacanță pentru totdeauna. Lulu ar putea învăța mai multe lucruri aici decât la grădiniță. Dar nu așa stau lucrurile în viață. Trebuie să muncești ca să acoperi cheltuielile cu întreținerea, cu mâncarea, cu activitățile din timpul liber, asta dacă îți mai rămân ceva bani la sfârșit de lună. Julie are, mai mult ca niciodată, sentimentul că a fost urmărită dintotdeauna de ghinion. Steaua ei era una care nu strălucea foarte tare. Nu ne alegem destinul. Problemele se înlănțuie una după alta și avem sentimentul că alergăm după fericire ca după un autobuz care tocmai și-a închis ușile. Plânge, așezată pe valiză.

Paul intră în cameră, având sentimentul ciudat al unei străluciri mai puțin intense. O cuprinde pe după umeri și o strânge în brațe.

— O să te oprești din plâns, pentru că nu este cazul.

— Nu prea am tragere de inimă să mă întorc la viața mea de dinainte.

— Păi, atunci nu te întoarce. Consideră că este o viață de după. Pentru mine, așa e. A fost acea perioadă înainte de tine și poate că într-o zi va veni și o perioadă de după tine. Dar în acest moment, tu ești aici; și asta e tot ce contează.

— Îmi vorbești de parcă mi-ai face o declarație de dragoste.

— Dar îți fac o declarație! Nu de dragoste, însă, am depășit momentul ăsta.

— Există ceva dincolo de dragoste?

— Tu!

www.cartepedia.ro

— Ce cuvinte!

— Ce putere de vindecare!

— Nu am vindecat pe nimeni.

— Nu, dar ai fost ca un balsam pentru sufletul nostru, precum cele care ajută pielea să se cicatrizeze.

— Şi o să mai aveţi nevoie de balsam, tu şi Jérôme, după ce vă veţi vindeca?

— Nu te vindeci niciodată pe deplin de aşa ceva. Şi atunci când te-ai vindecat, apar alte răni pe care trebuie să le îngrijeşti. Aşa-i viaţa. Presupune să ne tăiem, să ne zgâriem, să facem entorse şi să folosim balsam.

— Ca să nu mai spun că sunt un balsam fără parabeni, garantat. Ce noroc pe capul vostru!

Paul o priveşte şi îi zâmbeşte, apoi o strânge un pic mai tare.

— Hei, hai că spargi tubul, o să iasă tot balsamul din el!

— Hai, mai bine termină-ţi de făcut bagajul, în loc să spui prostii, reia el, scuturând-o de umeri. Trebuie să trecem şi pe la brutărie. Annette ne-a pregătit un pacheţel pentru drum şi a folosit un delicios unt breton, ca să continui să te îngraşi câteva zile şi în Alsacia!

www.cartepedia.ro

Chiar sunt tristă că trebuie să urc din nou în mașină, în scurt timp. O să facem drumul noaptea, așa nu-mi voi da seama de distanța pe care o parcurgem. Sper că o să dorm. Vreau să dorm, ca să nu fiu conștientă.

Vreau să rămân aici.

Vreau să fiu un castel de nisip.

Vreau să fiu nisipul.

Pescărușii.

Marea.

Valurile.

Vreau să fiu un val care se revarsă pe plajă.

Sau dacă nu, vreau să fiu plaja și să aștept valurile blânde, care vin să mă mângâie ușor.

www.cartepedia.ro

În câteva secunde

Este ora patru dimineaţa. Au plecat ieri, pe la sfârşitul după-amiezii, cu senzaţia de nod în stomac pentru că au trebuit să închidă obloanele spunându-şi că vor rămâne aşa timp de câteva luni, cu sufletul sfâşiat după ce au întors cheia în încuietoare şi au ascuns-o în micul distribuitor de hrană pentru păsări, din spatele casei. Paul se odihnise timp de câteva ore ca să poată face faţă drumului. Jérôme a condus în prima parte a nopţii, dar acum l-a lăsat la volan pe tatăl său, ca să poată dormi, la fel ca şi Ludovic şi Julie, care dorm pe bancheta din spate. Copilul, cu chipul senin, îşi strânge la piept jucărioara preferată. El este departe, în visele nopţii, legănat de zgomotul motorului. Julie a aţipit după ce a suspinat înăbuşit de câteva ori, sperând că nu va fi auzită. Cei doi bărbaţi au auzit-o, totuşi. Paul se simte bine. Nu este trist. Ştie că plecarea din Bretania nu înseamnă sfârşitul, ci începutul unui capitol.

Îi place să conducă pe timp de noapte, când totul e liniştit, atât în maşină, cât şi în afara ei. Vremea este perfectă. Cele câteva stele de pe cer lasă de înţeles că o brumă albicioasă se va aşterne peste câmpuri în zori de zi. Pe autostradă, traficul nu este foarte aglomerat. Abia dacă sunt câteva lumini roşii în depărtare, câteva faruri cu care te intersectezi. E nerăbdător să ajungă. Ştie că, odată ce a trecut de Sarre-Union, nu mai e foarte mult din drum.

www.cartepedia.ro

Și-apoi, și-apoi, în față, departe, apare o mașină care face un viraj brusc. Farurile ei de întâlnire răsar chiar în fața lui, schițează niște zigzaguri nebunești, se apropie cu o viteză vertiginoasă. Paul își dă seama că vehiculul respectiv nu se află de cealaltă parte a parapeților de ghidare, ci chiar în fața lui. Jeepul lui are o viteză mare, nu poate încerca decât să o evite, virând din volan. Este o camionetă albă, care tocmai s-a înfipt în partea dreaptă din spate a mașinii.

Impactul este extrem de violent.

www.cartepedia.ro

Mă simt uşoară. Am impresia că sunt o păpuşă din cârpe, umplută cu bumbac. În jurul meu, totul este luminos. Ca şi cum aş fi pe un nor. Afară e frumos. Zbor pe deasupra mării, valurile se rostogolesc pe plajă. Zăresc căsuţa din Bretania, colinele unde am fost să alerg împreună cu Jérôme. Lulu este acolo, în nisip, umple găletuşă după găletuşă şi le răstoarnă neobosit. Paul este în faţa mea, îmi zâmbeşte larg. Pare trist. Dar totuşi îmi zâmbeşte. Are ochii roşii. Probabil că a mai făcut o tartă cu ceapă. Apoi, noaptea se lasă brusc, nu mai sunt o păpuşă din bumbac, sunt grea ca plumbul, nu mai zbor, cad şi-l aud pe Paul cum urlă: „Ce-i cu nebunul ăsta?"

Tresar.

Mă trezesc.

Totul în jurul meu este alb. Stau întinsă pe un pat. Nu sunt nici din bumbac, nici din plumb, sunt doar un înveliş din carne, perforat de o simplă perfuzie în braţ. Însă Paul chiar este în faţa mea, cu zâmbetul trist şi cu ochii roşii.

Mi-e frică să înţeleg ce se întâmplă.

www.cartepedia.ro

Când miracolul e pe cale să se întâmple

Julie se ridică deodată de pe patul metalic şi rece, ceea ce o face să ameţească subit. Paul îi ia mâna şi o roagă să se calmeze.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, agitată.

— Am avut un accident de maşină, răspunde calm Paul.

— Unde este Lulu? continuă ea, nedumerită.

— Este în sala de operaţie.

— Unde anume?

— În secţia de pediatrie.

— Vreau să merg acolo.

— Trebuie să întrebăm asistentele dacă pot să-ţi scoată chestia asta din braţ.

În acel moment, Julie se aşază pe marginea patului şi-şi smulge brusc, fără să mai stea pe gânduri, cateterul din plastic înfipt în venă. Sângele ţâşneşte instantaneu. Apucă un săculeţ de comprese de pe noptiera din salon, îl deschide cu dinţii şi le lipeşte de încheietura sa pentru a opri fluxul de sânge.

— Pe unde trebuie s-o iau?

— Nu poţi să ieşi aşa, Julie, eşti încă slăbită.

— Sunt bine. El unde este? întreabă ea, cu hotărâre.

www.cartepedia.ro

Paul o ține pe după umeri și o conduce către ușa de ieșire. Se întâlnesc cu o asistentă căreia el îi explică că o însoțește să-și vadă fiul și că se întorc puțin mai târziu. Aceasta nici măcar nu apucă să protesteze, ușile batante se închid în fața ei.

Când ajung la secția de chirurgie pediatrică, li se spune să meargă în sala de așteptare, la intrarea în blocul operatoriu. Nu au voie să meargă mai departe. Vor fi nevoiți să aștepte aici. Nu au de ales.

Julie îi cere să-i povestească ce s-a întâmplat în timpul nopții. Nu-și aduce aminte nimic. Este îngrozitor. Nu își aduce aminte de o perioadă din existența ei. E ca o mașină care merge, dar care nu mai afișează kilometrajul. În acel moment, Paul îi spune că cei de la urgențe au sedat-o fiindcă era prea agitată după accident. Îi vorbește despre camioneta care se deplasa pe contrasens. Polițiștii i-au confirmat abia acum o jumătate de oră că șoferul murise pe loc și că în urma prelevărilor pentru stabilirea alcoolemiei, rezultatul era pozitiv. Și încă cum: 3,54 grame. E o crimă. Paul vorbește despre impactul de pe flancul jeepului, în urma căruia el și Julie, aflându-se de partea cea bună, au scăpat. Jérôme a fost grav rănit, dar viața lui este în afara oricărui pericol. Micuțul a fost cel mai rănit, în ciudat scaunului care a costat două sute de euro. Atunci Paul se gândește că, probabil, ar fi murit dacă s-ar fi aflat în cel vechi.

— Ce face Jérôme, cum se simte?

— Are o fractură de bazin și numeroase alte fracturi la piciorul drept. Umărul este, de asemenea, afectat. Dar e bine, e bine.

— Dar Lulu? întreabă ea, cu o voce șoptită.

— Nu știu, Julie. Trebuie să așteptăm.

www.cartepedia.ro

Se instalează tăcerea în acea cameră mică unde, pe o masă joasă, sunt întinse neglijent câteva reviste. O plantă vegetează într-un colţ, în ghiveciul ei, pentru a da un pic de viaţă locului. Pe perete, sunt agăţate imagini pline de armonie: aici e oceanul, dincolo, o dună de nisip, apoi vârfurile înzăpezite ale unui munte oarecare. Aşa o imensitate reuşeşte să încapă într-o cameră atât de mică! Iar în cazul lui Julie, atâta nelinişte reuşeşte să încapă într-o inimă atât de mică. Plânge în tăcere. Paul se apropie de ea, o strânge un pic mai tare în braţe, îi mângâie umărul cu blândeţe.

După mai bine de trei ore de la începutul operaţiei, uşa laterală se deschide deodată. Apare un bărbat înalt, îmbrăcat în albastru. Şi-a păstrat bandana verde şi-şi lasă masca în jos, pe gât, în timp ce se aşază lângă ei pe un scaun. Ştie că Julie este mama şi se asigură că poate să ofere informaţiile de ordin medical în prezenţa bărbatului aşezat lângă ea. Julie încuviinţează, uşurată că nu este singură. Trage adânc aer în piept…

— Eu sunt dr. Mericer, chirurg. Am şi veşti bune, şi veşti rele. Fiul dumneavoastră, Ludovic, a suferit un impact violent. Am reuşit să oprim hemoragia cerebrală. În schimb, a trebuit să-i scoatem splina.

— E grav?

— Este un organ care joacă un rol important în protejarea imunităţii, dar se poate trăi şi fără splină dacă urmezi un tratament pentru a preveni infecţiile.

— Astea sunt informaţiile rele?

— Nu. Informaţiile rele sunt mai sumbre. Ludovic a suferit un traumatism cranian şi unele zone ale creierului său au fost afectate. Pentru moment, el este în comă. Nu ştim nici dacă se va trezi, nici când se va trezi. Asta se poate întâmpla peste două ore, peste două zile, peste două

www.cartepedia.ro

săptămâni, peste două luni, poate chiar peste doi ani de zile. Medicina nu este încă în măsură să preconizeze momentul în care o persoană iese din comă. Însă electroencefalograma este destul de bună şi, dacă se trezeşte, ar trebui să-şi recapete în întregime capacităţile intelectuale. Poate că nu imediat, bineînţeles. Printre altele, în timpul accidentului, i-a fost afectată coloana vertebrală. Pentru moment, nu reacţionează la nivelul picioarelor. Nici aici nu ştim dacă este ireversibil.

Julie a ascultat discursul sobru şi clar al medicului. Este stupefiată în urma informaţiilor pe care le-a primit. După câteva clipe de paralizie completă, în timpul cărora îl revede cum se juca în nisip, cu o seară înainte, în Bretania, izbucneşte în lacrimi, ca şi cum deodată ar fi înţeles cât de gravă este situaţia. Acum, la rândul ei, înfruntă traumatismul violent. Plânge, agăţându-se de braţul lui Paul.

Timpul s-a oprit în loc în acea cămăruţă cu imagini ale întinderilor grandioase care au devenit derizorii, nimic nu mai este mare, nimic altceva în afară de teamă. Fotografia cu marea o sfidează pe Julie, care îşi dă seama că probabil Ludovic nu se va mai putea reîntoarce acolo niciodată.

Ea simte mâna puternică a doctorului Mercier pe umărul ei. E o atingere care o emoţionează, aproape că o linişteşte. Apoi el dispare în spatele uşii, punându-şi masca la loc pe faţă.

Se lasă din nou o tăcere ca de plumb. Paul, deşi e foarte întristat, se simte uşurat. Îi apucă bărbia lui Julie, cu vârful degetelor, şi îi zâmbeşte tandru.

— Julie, Ludovic trăieşte. Este în comă, dar trăieşte.

— …

— Am încredere. Fii şi tu încrezătoare. Te rog, nu te da bătută. O.K.?

www.cartepedia.ro

— *„Nu te da bătut; riști să faci asta când miracolul e pe cale să se întâmple."* De ani de zile aplic proverbul ăsta arab. Dar acum, nu mai am putere.

— Ba mai ai. Tu nu o simți, dar o mai ai.

Julie s-a refugiat în brațele lui, care sunt acolo, ca s-o ocrotească. Ea încearcă să se calmeze, urmărind ritmul respirației lui Paul. El este înalt și lat în umeri. Un pic plinuț. Asemenea unui stejar imens și trainic, cu trunchiul scorburos și acoperit de mușchi… Și ea e o căprioară rănită, care vine să se refugieze aici…

— Și dacă nu se trezește?

— Se va trezi, Julie, nu este cu putință altfel. Agață-te de gândul ăsta.

— Încerc să mă agăț, dar totul în jurul meu este alunecos, am impresia că sunt pe un zid de gheață, fără crampoane, fără piolet.

— Atunci sprijină-te de ceilalți, sprijină-te de mine.

Julie se refugiază și mai mult în brațele lui…

www.cartepedia.ro

Dulceața pielii sale

Julie a adormit cu capul pe genunchii lui Paul și cu picioarele îndoite pe scaunul de lângă ea. Paul îi mângâie ușor părul, privind în gol.

Așteaptă să fie chemată ca să meargă să-și vadă băiatul. Ultima oară când l-a văzut, el dormea liniștit în scaunul lui auto, ținându-și în brațe jucărioara.

La secția de reanimare pediatrică e liniște, este weekend, iar Ludovic e singur.

În ciuda tuturor aparatelor la care este conectat, el are o înfățișare senină. Un ventilator îi ridică toracele tot atât de regulat ca un metronom, producând sunetul specific respirației artificiale. Când se apropie de el, Julie tresare; e atât de palid încât îți îngheață sângele-n vine. Dacă nu ar auzi bipul osciloscopului care-i înregistrează bătăile inimii, ar putea crede că e mort. Dar el este în viață, probabil undeva foarte departe, dar e în viață.

E în viață.

Pur și simplu.

Îl sărută îndelung pe obraz, pe frunte, pe pleoape. Simte pe buze dulceața pielii lui și regăsește acea senzație pe care o avea atunci când era doar un bebeluș și îl strângea la piept. Îi zâmbește șoptindu-i la ureche.

www.cartepedia.ro

Asistenta stă așezată la o măsuță lângă ei și îi completează dosarul.

— Tatăl lui nu este aici?

— Nu locuim cu el.

Femeia se afundă din nou în dosar și Julie, în căldura fiului ei.

— Dacă se trezește când nu sunt aici?

— Veți fi chemată imediat, avem numărul dumneavoastră de mobil.

— Nu am telefon mobil.

— Domnul care vă însoțește a lăsat un număr de telefon la recepție.

— Da?

— Nu este o cunoștință?

— Ba da.

— E bunicul lui?

— Nu, ezită Julie. Mă rog, poate.

În acel moment, asistenta o privește cu un zâmbet ușor întrebător.

Cum ar fi putut ea să înțeleagă? Cum ar putea Julie să-i explice situația? Având în vedere cât de mult ține la el, ar putea să-i fie bunic. Având în vedere vârsta lui, de asemenea. Dar după doar trei săptămâni?

Și ce dacă?

Paul a scos o revistă de la fundul teancului, a răsfoit-o nițel și a pus-o de îndată la loc, incapabil să se concentreze asupra vreunui lucru. Cât de inutile sunt articolele astea, în comparație cu ce s-a întâmplat cu câteva ore în urmă! Aude pași repezi pe hol, știe foarte bine că nu e Julie, ăsta nu-i mersul ei. Începe să o cunoască, chiar și atunci când vine vorba de astfel de detalii.

www.cartepedia.ro

— Bună ziua, domnule.

— A, Caroline! Aţi venit, e bine. Aţi fost să-l vedeţi pe Jérôme?

— Da, de-acolo vin, mi-a zis de cel mic. Cum se simte?

— E în postoperator. Au fost nevoiţi să-l opereze.

Apoi, Paul expune diagnosticul medical complet.

Carolinei i se umezesc ochii.

— Ce coşmar. E îngrozitor. Şi Julie, cum e, după toate astea?

— E zdruncinată. Dar puternică.

Se instalează tăcerea. E dificil să porţi o conversaţie în asemenea momente.

Dar cât de grea este această tăcere!

www.cartepedia.ro

Jucărioara preferată a lui Lulu

Când se trezește, Julie nu-și dă seama unde se află, are nevoie de câteva clipe ca să revină cu picioarele pe pământ. Întinsă într-un pat mare dintr-o cameră decorată modern ce nu-i provoacă nicio reacție, realizează că, în mod cert, nu este la spital. Se ridică pentru a da la o parte draperiile și privește pe fereastră, zărindu-l pe Paul care revine de la cutia poștală, cu ziarul de dimineață. Așadar, e la el.

Analizează hainele în care a dormit: poartă chiloții ei, pe sub un tricou bărbătesc larg. Nu-și amintește nimic, nici măcar momentul în care Paul a așezat-o în acest pat.

Când se întoarce, Julie își zărește imaginea în oglindă. E înspăimântătoare. Ochii îi sunt roșii, pleoapele, umflate, cearcănele, proeminente. Are o vânătaie pe frunte, unicul stigmat al accidentului. Lulu a suferit cel mai mult de pe urma lui. Valiza cea mare și roșie zace la capătul patului. Ia rapid câteva haine și se îndreaptă către baia din cameră ca să facă un duș fierbinte, sperând că astfel se va întrema și se va descongestiona.

Câteva minute mai târziu, speranțele îi sunt spulberate.

Nici măcar nu încearcă să se machieze. Uneori, lacrimile curg din nou…

Va mai vărsa multe lacrimi.

www.cartepedia.ro

Julie coboară apoi în bucătărie, unde aude zgomot de tacâmuri. Paul se învârte pe lângă masa unde a pregătit micul dejun.

— Ai dormit? o întreabă bărbatul, dându-i un sărut pe frunte.

— Tu m-ai dezbrăcat?

— Doar nu pisica, îi răspunde el, arătând cu degetul spre un motan mare şi gri, cu blana deasă, care doarme pe o pernă, într-un colţ al bucătăriei. Stai liniştită, adaugă el văzând că e stânjenită, ţi-am aruncat doar priviri grijulii. Erai extenuată când am plecat de la spital.

— Aş vrea să mă întorc acolo.

— O să te duc eu. Mănâncă ceva mai întâi.

— Nu mi-e foame.

— Măcar bea nişte ceai îndulcit. Mâine o să merg să-ţi iau un telefon. O să ai nevoie.

— Nu, nu, nu pot să plăt…

— Taci din gură. Mă ocup eu de toate astea. O.K.? spune el, iritat.

— Paul, nu te enerva, îl imploră ea, ţinându-şi răsuflarea.

În acea clipă, Paul se întoarce, sprijinindu-se cu ambele mâini de chiuvetă şi privind pe fereastră. Julie vede că e cuprins de nişte tresăriri tulburătoare. Atunci ea se apropie şi se furişează între el şi chiuvetă. Paul o ia în braţe şi începe să plângă.

— E vina mea. Dacă-aş fi reacţionat altfel…

— Ai fi avut cum?

— Totul a decurs prea repede. De-abia am avut timp să-mi dau seama ce se întâmplă şi camioneta ne-a şi lovit. Nemernicul ăla nici măcar nu mai e aici să vadă ce nenorociri a provocat.

www.cartepedia.ro

— De ce-ai spălat jucărioara lui Lulu? îl întreabă Julie, văzând că aceasta este pusă la uscat pe caloriferul din bucătărie.

— Era vai de capul ei. Nu-mi cere mai multe explicaţii, Julie, e mai bine aşa.

Rămân aşa pentru câteva clipe, apoi beau pe fugă un ceai cald, după care merg la spital, unde Paul o lasă pe Julie la intrarea în secţia de pediatrie, iar el o ia pe altă scară, pentru a merge să afle informaţii despre Jérôme.

În zorii zilei, Ludovic a fost transferat la reanimare.

Decorul este drăguţ. Culorile sunt liniştitoare, pe pereţi sunt agăţate tablouri. În ciuda zgmotului permanent al aparatelor, atmosfera este calmă, aproape veselă; în orice caz, este ca şi cum viaţa ar fi la fel de normală şi aici. Una dintre cele două asistente e zâmbitoare. La început, dinamismul ei o surprinde pe Julie. I se pare atât de dificil să muncești într-un astfel de mediu. Însă, odată ce intră în cameră, își dă seama că această bucurie este aproape contagioasă. Nu prea crede în ea, dar își asumă riscul contaminării.

— Aş putea să văd un medic, să vorbim un pic despre el?

— Da, bineînţeles, o să vă întâlniţi cu domnul doctor Lagarde, şeful de secţie. Va sosi la ora nouă, acum sunt la raportul de gardă.

După ce a făcut o scurtă vizită prin toată secţia, Julie se întoarce în camera lui Ludovic, aduce fotoliul micuţ cât mai aproape de pat şi se aşază în el. Îi ia mânuţa moale şi i-o strânge cu putere, în timp ce-i mângâie părul. O sutură mare îi traversează sprâncenele. Alte răni mici au fost, şi ele, îngrijite.

Julie priveşte la toate firele care converg către micuţul ei.

www.cartepedia.ro

Asistenta intră în salon, ţinând în mână o tavă. Ia o seringă şi o înlocuieşte cu alta. Emană o stare de bine prin toţi porii, ca pe un parfum. Aproape că poţi vedea floricelele care dansează în jurul ei. Răspunde întrebărilor pe care i le adresează Julie şi apoi, câteva clipe mai târziu, pleacă zâmbindu-i politicos.

Ce plăcut e!

Câteva minute mai târziu, un doctor bate la uşă, apoi intră în salon. El îi explică din nou situaţia. Pe măsură ce îl ascultă, Julie începe să înţeleagă.

— Există indicii care să ne dea de înţeles că urmează să iasă din comă?

— Şi da, şi nu. E posibil să se trezească brusc, fără să ne aşteptăm la asta.

— Şi între timp, putem face ceva ca să-l ajutăm?

— Da, trebuie să-i vorbiţi, să-l mângâiaţi, să-l stimulaţi, reîmprospătându-i amintirile. Vă recomand să vină să-l vadă şi persoanele din anturajul lui care sunt importante pentru el, ca să le audă şi pe ele. Chiar fraţii şi surorile…

— Nu are…

— Atunci bunicii, dădaca etc.

— Şi picioarele?

— Încă nu ne putem pronunţa nici în privinţa asta. Leziunea care i-a afectat lui Ludovic coloana este, în general, reversibilă. Totul depinde de cât timp rămâne în comă şi de voinţa lui. Preferăm să fim mai pesimişti, pentru ca dumneavoastră să vă aşteptaţi la ce-i mai rău, dar o să facem totul pentru a-i fi cât mai bine.

— „Mai bine” înseamnă că va fi ca înainte să aibă loc accidentul?

www.cartepedia.ro

— Atunci când ne aşteptăm la ce-i mai rău, lucrurile mai puţin rele au o savoare neobişnuită, o savoare de care vă veţi bucura cu mare plăcere, chiar dacă nu este cel mai fericit scenariu. În schimb, nu ştim cât timp va rămâne aici. Este important să vă menţineţi într-o stare bună şi, în special, să nu vă pierdeţi locul de muncă. Din câte am înţeles, îl creşteţi singură. Asistenta socială a secţiei va veni să vă consilieze, însă alocaţiile pe care le veţi primi nu sunt suficiente pentru a vă întreţine. Şi în plus, aveţi nevoie să schimbaţi decorul, aveţi nevoie să luaţi aer, să vă relaxaţi, altfel, nu veţi face faţă. Mai sunt alte persoane care ar putea veni să îl vadă?

— Da, aşa cred.

— E bine. Contaţi pe sprijinul lor.

Julie îşi petrece restul dimineţii lângă Ludovic. Ea îi aşază într-una dintre mâini jucărioara lui, încă umedă. Îi vorbeşte despre prietenii lui de la şcoală, despre casă, despre jucăriile lui, despre vremea de afară, despre ceea ce vede pe fereastră. Din când în când, tace.

Scotoceşte prin geanta ei ca să caute biluţa din lemn de santal pe care i-a oferit-o profesorul ei de arte plastice din gimnaziu, pe când era nespus de implicată într-un proiect de lucru manual cu piese din lemn. E o sferă mică, cu diametrul de doi sau trei centimetri, cu suprafaţa neregulată, dar de o fineţe incredibilă, fiindcă a fost mereu pipăită, atinsă, strânsă. Nu s-a despărţit niciodată de ea, de-atunci.

Ea o ia şi o strânge tare în mână. Trebuie să te agăţi de ceva.

La sfârşitul dimineţii, are nevoie de aer proaspăt. Julie iese să ia o gură de oxigen.

Afară, vremea e minunată. Răcoros, uscat şi luminos. Toamnă târzie.

www.cartepedia.ro

Pompierii tocmai au parcat în faţa intrării de urgenţe de la pediatrie. Julie tresare.

După câteva minute, preferă să se întoarcă alături de fiul ei. Trece prin faţa chioşcului de ziare al spitalului. Ziarul local a publicat pe prima pagină un articol despre accident. Julie îl cumpără.

Noaptea trecută a avut loc un teribil accident de maşină, implicând o camionetă şi un jeep la bordul căruia se afla o familie care se întorcea din vacanţă. Încă o dată, consumul de alcool este cel care pare să fi provocat coliziunea. Şoferul camionetei, care a decedat pe loc, se afla în stare de ebrietate, având o alcoolemie în sânge de 3,45 la mie. A intrat pe contrasens, iar şoferul jeepului nu l-a putut evita. În timp ce doi adulţi au scăpat teferi şi nevătămaţi, bilanţul este mai sumbru pentru al treilea pasager, un medic de 33 de ani care suferă de numeroase fracturi la picior, dar în special pentru copilul de trei ani care călătorea împreună cu ei. Acesta se află în comă, iar medicii sunt rezervaţi în privinţa pronosticului vital.

Julie mototoleşte brutal ziarul şi-l aruncă la gunoi, ca şi cum asta ar şterge impresia lecturii insuportabile.

Asta înseamnă să nu-l cunoşti pe Lulu, el nu e genul care să se dea bătut! O să-i arate el ziaristului că nu are dreptul să scrie genul ăsta de cuvinte ucigătoare.

Julie obişnuieşte să citească rubricile de ştiri. Da, dar iată că, de această dată, ea este cea care se află pe prima pagină. Şi asta e insuportabil.

Asistenta este în cameră, tocmai a terminat de schimbat încă o dată perfuzia. De această dată, este şi sânge.

— Mâine sau poimâine o să vă putem arăta cum îi facem toaleta, dacă doriţi să o faceţi dumneavoastră, o informează asistenta.

www.cartepedia.ro

— Cu toate aceste cabluri?

— Nu vă faceţi griji, nu e aşa de complicat, o să vă ajutăm atât timp cât va fi nevoie. Şi în plus, nu aveţi nicio obligaţie.

— Ba da, ba da, mi-ar plăcea, asta îmi va permite să mă ocup un pic de el, la fel ca acasă.

— Într-adevăr, este important, mai ales pentru Ludovic. Apoi, şi pentru dumneavoastră, bineînţeles. Lucraţi?

— Da, sunt casieră. Mai am încă o săptămână de concediu...

— Aveţi un program flexibil?

— Am un program de nedescris. Cu toate astea, mi-aş dori să fiu aici când se va trezi.

— Acest lucru este atât de imprevizibil, dar ştiţi, lucrez aici de douăzezi şi trei de ani şi am văzut destui oameni care au trecut prin asta. Tind să cred că îşi aleg momentul potrivit. Şi persoana potrivită, de asemenea!

— S-au trezit toţi?

— Nu, desigur, ar însemna să vă mint dacă v-aş spune contrariul. Dar copiii au o energie incredibilă pentru a-şi găsi puterea să-şi revină. Faceţi-l să aibă această dorinţă.

— Nu ştiu cum.

— Transmiteţi-i bucuria de a trăi – este un tratament bun.

— Mi-aş dori să o redescopăr.

— Dacă o aveaţi deja înainte, o să vedeţi că bucuria va reveni în scurt timp.

www.cartepedia.ro

Elevatorul

Caroline trece să-l vadă pe Jérôme în fiecare seară, după consultaţii. Îi dă un raport detaliat al pacienţilor, îi pune întrebările care o macină, îi masează spatele, îi dă de băut, îi aduce ziare, îi ţine de urât, îi zâmbeşte.

— Aţi aflat deja când ieşiţi?

— Am putea totuşi să ne tutuim, ce zici?

— Da, de ce nu? încuviinţează ea. Deci, când te externează?

— Peste două săptămâni, odată ce pansamentele nu vor fi atât de importante.

— Şi când o să mergi din nou?

— Oho! Asta e o altă poveste. E un adevărat talmeş-balmeş. Oasele au nevoie de timp ca să se consolideze. Tijele metalice care mi-au fost introduse o să tot sune atunci când voi fi scanat la aeroport, în următoarele câteva luni. Sunt o adevărată trusă cu scule. Îţi plac puzzle-urile? Uită-te peste radiografiile mele, formează un puzzle de 250 de piese în alb şi negru. Artă modernă. O să facă furori când o să le atârn pe pereţii din cabinetul meu!

— Că tot veni vorba, cum rămâne cu consultaţiile la cabinet?

— Ţi-ai făcut planuri de viaţă?

— Nu neapărat, spune ea coborând privirea, neîndrăznind să spere la ce va urma.

www.cartepedia.ro

— Atunci rămâi! Am nevoie de tine. O să pot să te ajut în luarea deciziilor, dar pentru examinările clinice, tu o să fii mâinile mele, ochii mei, urechile mele.

— Eşti mulţumit de mine?

— Nu. E riscant. Atragi ghinionul, aproape că te-arunci în groapă după oamenii care se rostogolesc în ea, îi încurci pe cei de la RMN şi mai eşti şi nepoliticoasă, pe deasupra.

Caroline tocmai a încetat să mai respire, privindu-l cu ochii bulbucaţi.

— Evident că sunt mulţumit, reîncepe el, altfel nu ţi-aş propune să rămâi. Trebuie doar să nu mai prescrii chestii la tot pasul. Cei de la asigurările sociale o să te ia în vizor. Dezvoltă-ţi simţul clinic, vederea de ansamblu şi modul în care asculţi şi o să vezi că uneori nu ai nevoie de nimic altceva.

— Mai am multe de învăţat.

— Cu-atât mai bine! Asta înseamnă să capeţi experienţă. Doar nu vrei să fii mai bună decât mine! Deci, rămâi?

— Da, răspunde ea zâmbindu-i. Şi legat de cazare?

— Poţi să rămâi în camera cea mică, nu o s-o folosesc.

— Şi cum o să faci ca să urci la etaj?

— Bună întrebare. Ei bine, păi... bună întrebare! spune el, încurcat.

— Nu ne rămâne decât să instalăm un elevator.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Nuuu, mă refer la acele scaune care urcă de-a lungul scării, chestia aia pentru bătrâni, pe care o vezi prin localuri.

— Câtă gingăşie, Caroline. Serios, mă emoţionezi până la lacrimi.

— Nu ţi se pare o idee bună?

www.cartepedia.ro

— Ba da, răspunde Jérôme, pe un ton resemnat. Te ocupi tu?

— Dacă vrei.

— Şi cel mic, cum se simte? întreabă Jérôme.

— A fost transferat la reanimare. Tata e şeful secţiei.

— Ah, da? se miră Jérôme.

— Da. De ce?

— Aşa. Deci, ai avut de la cine să înveţi.

— Da.

— De ce mi-ai ascuns asta?

— Nu ţi-am ascuns nimic. Dar tu nu m-ai întrebat nimic. Nu e unul dintre lucrurile pe care obişnuiesc să le spun de la început. Pentru că am ajuns să fiu ceea ce sunt datorită mie. Nu am chef să fiu etichetată drept „fata profesorului Lagarde".

— Şi el ce spune de Lulu?

— Nu prea vrea să se pronunţe. Micuţul e stabil, dar situaţia e gravă. El a suferit cel mai mult. Cu toţii aşteaptă, e tot ce pot face momentan.

— Şi Julie? Ea cum se simte?

— E bine.

— Unde doarme?

— Deocamdată, e la Paul. Dar zice că se întoarce acasă. Când o să reînceapă munca, o să fie foarte departe de serviciul ei, dacă rămâne la Paul.

— Ia-o la mine. Mai este o cameră, la capătul holului. Nu trebuie să rămână singură.

— Dacă acceptă. Ea nu mă cunoaşte.

— Ea nu cunoaşte mai pe nimeni. Este rândul tău să intri în joc. Scoate-ţi atuurile în evidenţă.

— Care atuuri?

— Nu astea, îi spune el privindu-i sânii. E o fată.

www.cartepedia.ro

— Mor de râs! ripostează Caroline, schimonosindu-se.

— Habar n-am, descurcă-te. Poţi să mă scarpini aici? o imploră Jérôme, arătând spre partea în care începe ghipsul, la baza piciorului.

Caroline se conformează, ghemuindu-se la piciorul fotoliului. Jérôme se relaxează. Suspină de plăcere. Senzaţia este încântătoare. Poziţia este compromiţătoare. Obrajii Carolinei se înroşesc.

Ea se ridică brusc, în timp ce el ţine ochii închişi, şi-l sărută pe obraz.

— Am plecat, am de instalat un elevator.

— Deja? Şi scărpinăturile mele?

— Descurcă-te cu asistenta.

— În noaptea asta, e un bărbat.

— Merge şi-aşa.

Şi s-a făcut nevăzută pe hol.

Nu, nu merge la fel de bine!

Jérôme sună ca asistentul să vină să-l ajute să se aşeze în pat pentru restul nopţii. Nu-i spune nimic de scărpinat. Totuşi, nu e cazul. O să se mulţumească cu o andrea…

A luat ultimul număr din revista medicală *Prescrire*, pe care i-a lăsat-o Caroline, şi se cufundă în lectura articolelor, când cineva bate discret la uşă. Julie băgă uşor capul pe uşă, ca să se asigure că nu doarme.

— Julie, intră. Mă bucur să te văd. Vino!

Julie intră şi închide uşa în urma ei, rămânând totuşi aproape de ieşire. Este la fel de timidă ca o fetiţă care vine la şcoală pentru prima dată, nu îndrăzneşte să-l privească. Nu l-a mai revăzut după accident.

— Vino, apropie-te, îi propune Jérôme, arătându-i marginea patului.

www.cartepedia.ro

Julie se apropie încet, cu privirea în pământ. Lacrimile țâșnesc din nou.

— Hai, vino în brațele mele. Tuturor ne vine rândul să fim consolați. Hai, plângi cât poți! Doar n-o să-mi spui tocmai tu că nu trebuie să plângi. Când vine vorba de ceapă, nu cred că e cazul. Dar acum, ai tot dreptul!

Pentru o bună bucată de timp, Julie se descarcă. În aer plutește un miros de plajă bretonă. Poți simți mirosul valurilor. În cele din urmă, el o leagănă încet, ferindu-se să nu-și lovească în mișcare piciorul făcut țăndări și având grijă să nu cadă cu ea în groapă. Ea nu are nevoie de asta. Julie se eliberează în cele din urmă din brațele lui Jérôme și-i zâmbește simplu, ștergându-și ochii.

— Nu te mănâncă tare, pe sub ghips?

— Ba da. E aproape insuportabil.

— Vrei să te scarpin?

— Nu, mă descurc, mulțumesc oricum. Am o persoană care se ocupă în mod special de asta. Nu o să te bat la cap cu așa ceva. Nu te întreb cum se simte el. Caroline m-a pus la curent cu noutățile. Tatăl ei este șeful de secție.

— Serios? răspunde Julie, mirată. E amabil.

— Și ea este.

— Ea e cea care te scarpină?

— Da. Scarpină foarte bine.

— Mie îmi place mult să fiu scărpinată pe spate.

— Întoarce-te! îi poruncește Jérôme.

— Aici?

— De ce nu?! Nu facem nimic rău! adaugă el, trecându-și mâinile pe sub tricoul ei. Când eram pe barcă a fost și mai și…

— Eram singuri, susține Julie.

www.cartepedia.ro

— Moby Dick putea totuşi să dea buzna peste noi. Aşa e bine?

— Un pic mai sus.

— Aici?

— Mai la dreapta. Dacă vine asistenta?

— Este un asistent.

— Cu atât mai mult. E un alt fel de Moby Dick!

— Te scarpin pe spate, nu-i nimic rău în asta. Ştii… poţi să stai la mine acasă, cu Caroline.

— Nu, nu vreau să deranjez. O să reîncep munca, am un program ciudat.

— Ea munceşte toată ziua şi nici măcar n-o să-şi dea seama când vii şi când pleci. Dar cel puţin nu veţi fi singure seara. Ştii, chiar e amabilă. O să-ţi prindă bine.

— Nu ştiu, mă mai gândesc.

— Totul e deja calculat, este la jumătatea distanţei între locul tău de muncă şi spital. O să câştigi timp şi energie. Schimbă locul şi acceptă să fii însoţită.

— Dar tu o să te întorci acasă în curând!

— Mai vedem noi cum stau lucrurile. Deocamdată, mai am de petrecut ceva timp în camera asta. Şi apoi, probabil că va fi nevoie să merg la centrul de readaptare.

— La acelaşi centru la care va merge şi Lulu?

— Nu ştiu. Poate că da. Sper. Aşadar, accepţi să mergi să-i ţii companie?

— O să încerc. O să vedem cum decurg lucrurile.

— Am rugat-o să-şi pună la bătaie atuurile ca să te convingă. Fă-o să creadă că accepţi datorită ei. Fata asta n-are deloc încredere în ea. O să-i prindă bine.

— Ce atuuri?

www.cartepedia.ro

— Tocmai, o să-mi spui care sunt cele pe care le-a pus la bătaie, îi propune el zâmbind. Hai, fugi şi odihneşte-te, îi propune Jérôme, trăgându-i tricoul în jos.

www.cartepedia.ro

Aparatul de cafea

Peste câteva zile.

Este ora douăzeci.

Julie se duce la cantină, care e închisă la acea oră, dar care are un distribuitor automat ce-i va oferi un ceai dulce de lămâie. E singurul lucru care îşi poate face loc printre pietroaiele pe care le are în stomac, în acest moment.

Moneda rămâne blocată. Iată primul lucru care-i trece prin minte : de ce viaţa e atât de dură cu ea? E ca şi cum nu ar mai reuşi să discearnă, să distingă lucrurile stupide şi banale de cele mai grave.

Începe să zgâlţâie aparatul, în jurul orificiului pentru monede.

Nimic.

Scutură un pic mai tare, pe margini.

Nimic.

După ce a aruncat o privire în jur, pentru a se asigura că e singură, Julie îi dă o lovitură de picior zdravană, cu toată puterea ei. Ţipă de durere şi se ţine de picior preţ de o clipă, înjurând precum căpitanul Haddock. Însă moneda a fost încasată în cele din urmă şi aparatul îi trânteşte un pahar. Ea o să-şi revină, dar aparatul o să păstreze o urmă a întâlnirii lor.

Julie ar fi putut să-şi verse mânia şi să se descarce asupra altui lucru – dar s-a întâmplat să facă asta cu aparatul

www.cartepedia.ro

de cafea. Ea se simte mai bine, fără să știe dacă e datorită ceaiului cu lămâie sau a loviturii cu piciorul.

Ambele, căpitane!

www.cartepedia.ro

Propria ei madlenă proustiană

— Vrei să te scarpin? întreabă Julie când intră în camera lui Jérôme.

— Ai şi venit?

— Lulu a adormit, o să mă întorc acasă.

— Păi nu e în comă? Mi se pare mie sau eşti ironică…

— Trebuie să fim şi un pic ironici, nu? spune ea, nu foarte convinsă.

— Caroline mi-a spus că te-ai mutat cu ea ieri.

— Da. Îmi place casa ta. Este mai mare decât cei 30m^2 ai garsonierei mele. Şi în plus, camera lui Lulu nu este în imediata apropiere, aşa că mă pot gândi la altceva…

— Aşadar, ce atuuri a scos în evidenţă?

— Că o să ne înţelegem ca între fete…

— Mda. Nu sunt sigur că aveţi prea multe în comun, în privinţa asta.

— Că o să-mi împrumute fardurile ei şi că la nevoie o să mă ajute cu tampoanele.

— Ţi-a spus aşa ceva?

— Nu, îmi şlefuiesc simţul umorului şi încerc să te duc de nas, ceea ce, trebuie să recunoşti că, în situaţia în care te afli, este destul de amuzant.

— Mă bucur că îţi recapeţi umorul maliţios în acest fel, chiar dacă este în detrimentul meu. Acum, serios, spune-mi cum stau lucrurile.

www.cartepedia.ro

— N-ai decât s-o întrebi!

— N-o să-mi spună nici în ruptul capului.

— Mi-a spus că avea nevoie de cineva care să-i țină companie pentru că se simțea singură.

— Ăsta nu-i un atu! constată Jérôme.

— Nu, dar este un motiv valabil.

— Julie, cum te simți?

— Aiurea! În două zile trebuie să mă întorc la muncă.

— O să te descurci. Și-apoi, putem să stăm cu el; și eu, și Paul. I-ai anunțat pe părinții tăi?

— Da. Le-am lăsat un mesaj pe căsuța vocală. Mama m-a sunat, îi spune ea, fără să adauge nimic altceva.

— Ce-a spus? reia tânărul, după un moment de tăcere.

— Nu mare lucru. E tristă. Nu poate veni să-l vadă, nici ea nu se simte bine.

— Și tatăl tău?

— Tăcere totală.

— La naiba! se enervează Jérôme.

— E în regulă. N-am nevoie de el.

— El, care este un credincios convins! O să aibă nevoie de o listă de argumente la fel de groasă ca Biblia ca să poată trece de interviul de admitere cu Sfântul Petru.

— Uite, ți-am adus ceva ca să-ți țină companie…

— Ce-i asta?

— Madlena ta proustiană, spune Julie, scoțând din geantă un pachețel. I-am găsit într-un sertar din comoda aflată în camera în care stau la tine, cea din capătul holului.

— Motănașii! De unde știi de ei?

— Tu ce crezi?

— Tata a îndrăznit să-ți vorbească despre asta?

— Chiar și de motanul imens.

— Și tu? Care-s motănașii tăi?

www.cartepedia.ro

— Eu? Eu aveam o jucărie de pluş pe nume Popi. O luam cu mine peste tot. Când aveam şapte ani, tata a considerat că eram prea mare pentru astfel de copilării. Într-o seară, mi-a smuls-o din mâini şi a aruncat-o în foc.

— Vrei câţiva din motănaşii mei?

— Nu va fi acelaşi lucru.

— Atunci, hai aici. O să fiu eu Popi, cât ne îmbrăţişăm.

— Popi e o maimuţă !

— De la atâta stat în pat, probabil că posteriorul meu seamănă cu cel al unui macac!

— Te cred pe cuvânt !...răspunde Julie, zâmbind.

www.cartepedia.ro

Stejarul răsucit

Julie a ieşit să ia aer. Duminica asta de toamnă este plăcută. Mâine, îşi va relua munca. Nici măcar nu ştie cum va reuşi să facă faţă. Asistenta socială i-a vorbit despre faptul că poate lucra cu jumătate de normă, din moment ce copilul ei e bolnav. Trebuie să-l anunţe pe director. El nu-i poate refuza acest drept. Ea ştie că el va găsi totuşi o modalitate prin care să se opună. Pentru a păstra aparenţele. Pentru că se comportă mereu cu răutate.

A luat tramvaiul ca să ajungă în centrul oraşului şi să schimbe cartierul, ca să se plimbe un pic printr-un parc plin de verdeaţă. Julie s-a aşezat pe o bancă, lângă un stejar. Cercetează cu luare-aminte copacul bătrân, încolăcit în jurul unei chingi ce a devenit într-o bună zi prea strânsă şi pe care toţi au uitat să o înlăture. Stejarul a avut mult de furcă cu ea. A crescut în jurul ei, dezvoltând nişte excrescenţe bizare. El nu a crescut la fel de armonios ca vecinii săi, dar s-a înălţat la fel de mult ca ei. De la distanţă nu se observă nicio diferenţă. Poate că, după tăiere, scândurile obţinute din el nu vor fi frumoase, dar ţine la fel de multă umbră ca ceilalţi. Şi-apoi, particularitatea asta îl face unic, a devenit chiar un loc de întâlnire; este uşor de recunoscut. Este un punct de reper. Ceilalţi copaci sunt anonimi, nu prezintă interes.

www.cartepedia.ro

Julie se gândește la Ludovic, la acea chingă care îl înfășoară de-acum și în care poate că într-o bună zi se va simți strâmtorat, la rănile provocate de accident, pe care nimeni nu le va putea șterge. Și el la rândul lui va deveni un stejar înalt, trainic și unic în felul său.

Scândurile contează prea puțin.

www.cartepedia.ro

Fleacuri urgente

E luni. A reînceput serviciul.

Julie profită de pauză ca să-l sune pe Paul, de pe noul ei telefon. Încearcă să înţeleagă modul de funcţionare al mobilului la fel cum un copil de trei ani ar încerca să înţeleagă modul de funcţionare al tabloului de comandă dintr-un airbus A350. Pragmatic şi binevoitor, Paul şi-a înregistrat numărul în telefonul ei, pentru a putea fi apelat prin apăsarea unei singure taste cu acces rapid. Ea apasă îndelung tasta 2, şi numărul prietenului ei apare ca prin minune. Pentru a apela secţia unde se află Lulu, apasă tasta 3, pentru a-l apela pe Jérôme apasă tasta 4, pentru a o apela pe Caroline apasă tasta 5 şi pentru a o apela pe Manon apasă tasta 6. El i-a mai arătat şi cum să revină la meniu cu ajutorul unei singure taste, atunci când nu mai ştie unde se află.

Paul răspunde de fiecare dată, fie că se află în şedinţă, fie că nu. Se bucură de privilegiul pe care îl au angajaţii foarte calificaţi, care sunt aproape de vârsta pensionării şi pe care firmele vor să îi păstreze cu orice preţ. Şi-a avertizat colegii, spunându-le că „dacă răspund, înseamnă că e urgent” şi stabilind de la bun început că apelurile de la Julie sunt mereu urgente, chiar dacă sunt despre nişte fleacuri. Cu toate acestea, unele fleacuri sunt urgente.

Ea îi povesteşte despre cum şi-a reluat munca, despre acest director care cu siguranţă şi-a uitat bunătatea

www.cartepedia.ro

moștenită de la părinți în placenta care l-a însoțit la naștere. Ai spune că acest dram de filantropie a ajuns la gunoi, fiind înlocuită de o grosolănie sistematică.

— Totuși, nu s-a opus când i-ai spus că vrei să treci la jumătate de normă, nu?

— Nu, nu are dreptul, dar mi-a spus că nu e un motiv întemeiat și că o să-mi pună un program nasol. Aveam chef să-l trântesc de perete.

— Nu ai făcut-o?

— Te-ai uitat bine la mine? M-ai îngrășat în Bretania, dar chiar și așa, nu am greutatea necesară.

— Julie, o să dăm noi cu el de pământ într-o bună zi. Dar nu acum. Acum trebuie să te gândești la altceva, dar pregătește-ți răzbunarea, ca să fie zdrobitoare când i-o veni vremea! Lucrând cu jumătate de normă, o să ai mai mult timp. Și fii tare. O faci pentru cel mic.

Mai trebuie să îndure și zgomotul, curentul de la casa de marcat cu numărul 12, la care este repartizată peste zi, clienții care sunt la fel de posomorâți ca vremea de-afară, care nu salută și care de-abia o privesc, care oftează când nu găsește un cod de bare, care își pierd răbdarea atunci când clientul precedent i-a înmânat șapte bonuri de reducere pe care trebuie să le înregistreze manual. Mai trebuie să îndure și „tichetele cadou" pe care trebuie să le dea pentru fiecare bon de casă și care vor împovăra etajerele clienților, dar pe care copiii nu vor să le rateze pentru nimic în lume, ajungând chiar să se tăvălească pe jos dacă cumva casieriţa nu mai are. Altă pierdere de timp, alți clienți care zbiară, sunt sute de lucruri la care trebuie să se gândească pentru a-și păstra concentrarea, ca să nu facă greșeli din cauza cărora ar putea să ajungă în biroul directorului. Și

www.cartepedia.ro

mai ales, trebuie să îndure oboseala psihică ce intervine atunci când te ocupi de nişte chestiuni materiale mici şi ridicole, în timp ce un copil doarme într-un somn prea adânc, la câţiva zeci de kilometri depărtare, după ce un alcoolic iresponsabil a decis să învârtă cheia în contact, fără a se gândi că, în acea seară, va da peste cap nişte vieţi. Lui Julie puţin îi pasă de viaţa ei, însă de cea a lui Lulu…

Aşadar, n-au decât să-şi bage bonurile de reducere şi biletele câştigătoare acolo unde se gândeşte Julie. Mai ales directorul!

— Ţi-am spus deja că ai putea să renunţi la locul tău de muncă şi că îţi voi oferi tot ce ai nevoie, îi repetă Paul fără încetare.

— Nu, nu vreau să depind de nimeni.

— Eşti încăpăţânată!

— Sunt pragmatică…

— Eşti orgolioasă!

— Sunt realistă…

— Eşti îndărătnică!

— Sunt hotărâtă…

— Bine! Mă dau bătut. Poţi conta pe mine, ştii asta.

Julie ştie.

www.cartepedia.ro

Un proverb

Julie tocmai ce i-a făcut toaleta lui Ludovic. Sunt deja treisprezece zile de când el e acolo. Medicul părăsește camera într-o clipă. Evoluția postoperatorie a fost mai degrabă una bună și aproape că a depășit momentul de cumpănă. Urina i-a redevenit limpede, cicatricile s-au estompat, echilibrul sangvin s-a restabilit. Respirația lui a redevenit autonomă și nu a mai fost nevoie să fie intubat. Faza acută e pe sfârșite, lăsând loc cu amărăciune fazei cronice, a cărei denumire o îngrozește pe Julie.

Cronic: adj. – care se prelungește multă vreme, care are o evoluție lentă.

Ea se pregătește pentru asta, luând măsuri în privința programului și a stării de spirit. Ei s-au organizat deja pentru a fi prezenți la căpătâiul lui tot timpul. Julie vine dimineața, fiind înlocuită de Jérôme care rămâne lângă el ca să-i spună povești, stând în scaunul lui rulant pentru ca piciorul lui zdrobit să se reconstruiască. Apoi, după ce iese de la supermarket, se întoarce ea. Uneori, Paul vine și petrece acolo o parte din seară, pentru ca ea să-și acorde un pic de timp pentru ea, să-și revină. Ea nu poate accepta să-l lase singur pe Ludovic pe parcursul zilei. Trăiește cu impresia puternică că îl abandonează, că-l trădează, că-l dezamăgește, că nu îl merită.

www.cartepedia.ro

După câteva atingeri discrete cu dosul degetului, uşa se deschide.

— Bună ziua! Sunteţi mama lui Ludovic? Sunt Romain Forestier, kinetoterapeutul secţiei. Încântat.

Strângerea de mână este fermă şi sigură. Privirea lui este pătrunzătoare, aproape provocatoare, ca şi cum ar vrea să verifice dacă persoana din faţa lui reuşeşte să o menţină, fără să renunţe. Julie nu cedează. Nu, ea cu siguranţă nu e genul care să cedeze. Din moment ce nu abandonează lupta, doar nu o să-şi coboare privirea. Îşi menţine privirea când îi strânge mâna. Acest moment durează doar câteva secunde, deşi pare nesfârşit.

— Lucrez la centrul de reabilitare funcţională, în celălalt capăt al oraşului. Aţi auzit de el, din întâmplare?

— Da, am auzit câte ceva.

— Obişnuiesc să vin şi să mă ocup de copiii pe care e posibil să-i întâlnesc acolo, după ce ies din spital. Acum câteva zile, mi-au trimis dosarul lui Ludovic…

Se întoarce către Ludovic, se apleacă deasupra lui, îi strânge mâna între mâinile lui şi îl priveşte îndelung, în acelaşi mod în care tocmai a privit-o pe mama lui, ca şi cum ar vedea printre pleoapele lui închise.

— Bună, Ludovic, poţi să-mi spui Romain, avem toate şansele să petrecem o bună bucată de vreme împreună. Am venit să-ţi fac masaje, să te ajut să-ţi mişti corpul, până ce te vei trezi. Cât despre ce mai urmează, o să mai vorbim când va sosi momentul.

Îi vorbeşte pe acelaşi ton ca unui adult, fără să-l compătimească în vreun fel. Îi vorbeşte cu acelaşi respect şi cu aceeaşi simplitate.

Bărbatul îşi deschide mica fiolă cu ulei pentru masaj. Lasă să curgă câţiva mililitri în căuşul mâinii şi o unge pe

www.cartepedia.ro

cealaltă, pentru a o încălzi. Un masaj nu trebuie niciodată să înceapă cu o senzaţie neplăcută, crisparea pe care ea o induce nu poate avea un efect liniştitor. Cu o lentoare dusă la extrem, el îşi apropie mâinile de piele, atingându-l aproape imperceptibil. Aşezat pe marginea patului, el începe să-i maseze picioarele, ţinând piciorul lui Ludovic aşezat peste coapsa lui. Julie îl analizează cu discreţie. Braţele lui sunt străbătute de vene lungi, proeminente.

Mâinile lui strălucitoare urcă şi coboară de-a lungul gambei, într-o mişcare uşoară dar fermă. Sunt mari şi par foarte moi. Părul castaniu, un pic ondulat, însoţeşte discret mişcarea capului.Poartă o barbă de tip cioc. E bărbierit atent, meticulos. Denotă o cochetărie masculină, care nu te lasă indiferent.

Romain lucrează în linişte. Julie păstrează şi ea tăcerea, în semn de respect. Un mic zgomot discret îi captează atenţia. Un mic zăngănit îi însoţeşte mişcările. Pare să vină de sub tricoul lui. Are un mic lănţişor în jurul gâtului, probabil că e un pandantiv care răsună astfel…

Trece un sfert de oră, timp în care niciunul dintre ei nu scoate niciun cuvânt.

Julie se bucură, zâmbeşte. Îngerul ei este aici, el nu pleacă nicăieri, el alunecă pe sub degetele acestui om care este pe cale să-l ia de mână şi să-l însoţească pentru o bucată de drum.

— Şi dumneavoastră? Cum vă simţiţi? întreabă el în cele din urmă.

— Bine. Atât cât se poate într-o asemenea situaţie. Ţin piept. Lumea s-a prăbuşit, dar îi ţin piept.

— …

— …

www.cartepedia.ro

Îngerul privește din culise, gata să intervină…

— Treceți printr-o încercare grea, dar orice-ar fi, o să treceți cu bine de ea, întrucât nu aveți de ales. Viața continuă, fără oprire.

Julie nu spune nimic, este foarte conștientă de ceea ce spune el. Apoi, el reia:

— Un proverb arab spune : „Nu te da bătut; riști să faci asta…

— Când miracolul e pe cale să se-ntâmple…”

Romain nu o privește, dar Julie îl vede zâmbind pentru întâia oară. Zâmbetul i se șterge discret de pe buze, asemenea unui degrade, imperceptibil.

Tăcerea se așterne din nou…

— O să vin în fiecare zi din cursul săptămânii, în afară de weekend. E important ca Ludovic să-și păstreze mobilitatea. Puteți să-l masați chiar și dumneavoastră.

— Îl masez deja câte-un pic.

Bărbatul pleacă.

Ce personaj misterios! E o primă întâlnire mai degrabă rece, dar liniștitoare în cele din urmă. Pare atât de sigur pe el în situații dificile. Cu siguranță că a fost de nenumărate ori în astfel de situații, cu micii lui pacienți. Cu toate astea, nu este deloc în vârstă. Pare să aibă până în treizeci de ani.

Și mai e și proverbul acesta pe care Julie îl repetă întruna, de cinci ani. Poate că e prima dată când nu apucă să-și termine fraza.

Este prima dată.

Și zăngănitul ăsta ușor…

www.cartepedia.ro

Ridurile fine din jurul ochilor

Câteva zile mai târziu…

Julie a terminat demult să-i facă toaleta lui Ludovic. Kinetoterapeutul nu a sosit încă. Simte un gol, ca un vid care pătrunde în adâncurile fiinţei ei, şi pe lângă asta, un strop de neliniște. Îl așteaptă.

El sosește peste o jumătate de oră. Fără nicio explicaţie. O fi avut vreun impediment, o fi fost în vizită la un alt copilaş?

Romain Forestier vorbește foarte puțin. Se concentrează asupra muncii lui, nu zâmbește mai deloc, abia dacă o privește pe Julie. Acest bărbat are ceva liniștitor în vocea lui, în felul lui de a privi, în felul lui de a fi. Are şi un aer misterios. Zăngănitul acesta uşor răsună mereu de sub tricoul lui atunci când îl masează pe Ludovic, atunci când îi mişcă membrele adormite şi greoaie.

Un rid adânc i se înfiripă la baza frunţii, între sprâncene, şi se întinde în linie dreaptă, vertical, pe o distanţă de câţiva centimetri. Asta îi dă un aer de om concentrat şi serios. Câteva cute mărunte se încrețesc în jurul ochilor. În cele din urmă, de o parte şi de cealaltă a gurii, două brazde adânci în arc de cerc îi veghează zâmbetul, care probabil este unul larg. Julie încearcă să-şi imagineze cum este el în afara programului de lucru. Ce fel de viaţă duce? Este căsătorit? Are copii? Merge la cinema, iese cu prietenii? Ce fel

www.cartepedia.ro

de caracter are? Este mereu la fel de serios ca în acest salon sau este jovial de îndată ce se descotorosește de halatul alb?

Nu putem citi pe chipul oamenilor cum sunt ei în intimitate. Uneori credem că am ghicit, iar apoi ne dăm seama că ne-am înșelat amarnic.

Nu poartă verighetă pe inelarul stâng. Oare o scoate în timpul programului de lucru, din motive de igienă și pentru ca masajul să fie cât mai confortabil?

În acel moment, Julie se ridică brusc, se instalează în fața ferestrei și observă viața ce se desfășoară afară. Cum se poate ca ea să-și pună astfel de întrebări, în timp ce Ludovic se află acolo, în comă, cu niște sechele grave produse în urma unui accident petrecut cu doar câteva zile în urmă? Julie simte că îi este rușine, îi este rușine că a îndrăznit să se gândească la altceva decât la copilașul ei, îi e rușine că s-a gândit la acest bărbat.

În imaginea reflectată de geam, ea vede privirea lui Romain care o observă și care continuă, calm, să facă aceleași mișcări. Apoi, el își întoarce capul către Ludovic.

— Știți, atunci când preiau un copil, încerc să aflu un pic mai multe despre el.

— …

— Ați putea să-mi faceți un mic rezumat despre fiul dumneavoastră?

— Cum adică?

Julie s-a întors, rezemându-și spatele de geam; nu îndrăznește să se apropie mai mult. Păstrează distanța pentru a face dispărute gândurile de mai devreme.

— Mă refer la un rezumat despre caracterul lui, despre micile lui îndeletniciri, despre pasiunile lui, despre

www.cartepedia.ro

comportamentul lui psihic, mintal. Orice doriți dumneavoastră. Este important să îl cunosc un pic atunci când se va trezi, pentru ca el să nu fie prea surprins.

— O să continuați să aveți grijă de el, chiar dacă va merge în altă secție?

— De obicei, în cazul lui, atunci când iese din comă, el mai rămâne aici pentru câtva timp, atât cât este nevoie ca să se obișnuiască. Apoi este transferat pentru a urma un program de reabilitare. O să petrecem ceva timp împreună… Cel puțin câteva luni, uneori durează câțiva ani, în funcție de gravitate, în funcție de cât de repede face progrese.

— …

— Îmi pare rău să vă spun asta, dar o să stau pe capul dumneavoastră ceva timp.

Julie zâmbește și înaintează încet către fotoliul din apropierea patului.

— Poate că dumneavoastră sunteți cel care va trebui să ne suportați.

— Sunt rezistent, nu vă faceți griji.

Zâmbesc amândoi.

— Când vom ști dacă va putea să meargă din nou?

— Toate la timpul lor. Trebuie să-i dăm timp. Mai întâi de toate, să se trezească.

— Îmi fac griji pentru ce va urma.

— V-am spus deja, orice-ar fi, trecem peste asta. Uneori, avem mici sechele, dar trecem peste asta. În plus, copiii au o forță vitală incredibilă. Se adaptează foarte ușor la noile condiții de viață. La vârsta lui, procesul de învățare este aproape la apogeu, o să vedeți.

www.cartepedia.ro

Julie îl priveşte cum îl aşază din nou pe Ludovic într-o poziţie confortabilă. La fel ca ultima dată, şedinţa se încheie cu o mângâiere lină pe obrazul copilului.

— Aştept să-mi daţi acest scurt rezumat. Aţi putea să mi-l daţi luni?

— O să-l fac aici, ar trebui să am puţin timp, spune ea cu ironie, în timp ce-i zâmbeşte kinetoterapeutului.

Romain se uită la Julie cu o privire pătrunzătoare, aşa cum îi stă în obicei. Un zâmbet îi accentuează cele două brazde, iar cutele mici din jurul ochilor se aprind.

Atunci când el a părăsit încăperea, această privire a rămas imprimată pentru încă o clipă, la fel ca urma unui pas lăsată în nisipul umed, înainte ca valurile să o şteargă.

www.cartepedia.ro

Rezumatul

Lunea următoare.

Julie i-a întins plicul, înainte chiar ca el să aibă timp să se apropie de patul lui Ludovic. Bărbatul îl cântărește, mirându-se de grosimea lui. De obicei, părinții îi lasă câteva cuvinte scrise pe o bucată de hârtie. Julie a scris „Ludovic" cu litere de mână, curbate, schimbând meticulos culoarea pentru fiecare literă în parte. A desenat câțiva fluturi, un soare mare, câteva floricele în iarbă…

Avem voie să visăm, nu-i așa?

Privirea plină de uimire a lui Romain se intersectează cu zâmbetul lui Julie, mândră și emoționată. Ea îi oferă prin asta o părticică din fiul ei. Astfel ea i-a redat viața, o viață pe care a așternut-o pe hârtie, dar care i-a dat ocazia să-și amintească multe lucruri.

Romain nu îndrăznește să îl îndoaie ca să îl pună în buzunar, îl așază pe măsuța de lângă pat:

— O să-l citesc după ce mă odihnesc, mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc, mi-a făcut bine.

Restul ședinței se desfășoară în tăcere. Julie își păstrează zâmbetul pe buze. Ridurile lui Romain sunt destul de proeminente. Și e o tăcere pe care nimic nu o tulbură. O liniște de care aveau amândoi nevoie…

www.cartepedia.ro

Mai pe seară, Romain aşteaptă ca Charlotte să adoarmă, ca mai apoi să se instaleze pe canapea. Mica lampă din sufragerie are o lumină slabă, dar e suficientă. Prea multă lumină ar face cuvintele să strălucească.

Deschide plicul, pe care Julie nu l-a lipit.

Când desface coala hârtiei de scrisori, o poză alunecă pe genunchii săi. Fotografia îi înfăţişează pe Ludovic şi mama lui, pe malul mării. Peisajul pare să fie din Bretania. Un zâmbet larg luminează chipul copilului. Julie îl priveşte.

„Ludovic s-a născut acum mai bine de trei ani, la câteva etaje mai jos de locul în care se află acum. Fereastra era întredeschisă şi se auzeau cântând primele păsări care vesteau primăvara.

Nu are tată. Plecase deja când Ludovic era doar o grămăjoară de celule abia organizate.

Mai târziu, peste câteva miliarde de celule, el şi-a aţintit privirea hotărâtă asupra pielii mele, încă umede de la lichidul lui. Privirea lui era atât de adâncă, încât te puteai scufunda în ea… Astăzi, ochii lui absenţi fac să curgă şiroaie din ochii mei.

Prietena mea din copilărie mă însoţea în acest moment minunat. Eram două ursitoare aplecate deasupra leagănului său, îi uram să aibă o viaţă fericită şi liniştită. Ar trebui să luăm în calcul să ne înscriem la câteva cursuri de magie… Nu-i aşa?! Sau poate că mai aveam nevoie de încă o ursitoare pentru ca numărul nostru de magie să fie reuşit, doar dacă nu cumva o fi trecut pe acolo zâna cea rea, ca să facă o vrajă asupra lui Lulu al meu, aruncându-l în pădurea adormită, fără ca eu să-mi dau seama.

Ludovic a ştiut dintotdeauna foarte bine ce vrea. Încă de când l-am alăptat prima oară, ştia ce-şi dorea: să

www.cartepedia.ro

trăiască, să crească, să descopere lumea; puteam vedea asta în ochii lui mici şi rotunzi.

Atunci când am găsit un loc de muncă – trebuia să trăim şi noi din ceva – l-am încredinţat unei bone. Ea este cea căreia i-a zâmbit pentru întâia oară, cea cu care a învăţat să apuce primele obiecte cu mâna lui, cea cu care a făcut primii paşi, cea cu care a rostit primele silabe. Dar ea-mi povestea totul. O mamă singură trebuie să facă nişte alegeri în viaţă. Am ales să-l păstrez pe Ludovic când încă mai era timp să-l scot afară din pântecele meu. Atunci când îl privesc, am în fiecare zi convingerea că am făcut alegerea potrivită.

El a fost dintotdeauna foarte sensibil. E suficient să se trântească o uşă şi se îngrozeşte.

Când a început să meargă la grădiniţă, acum câteva săptămâni, a plâns mult. La fel şi eu. Separarea a fost dureroasă. La cât de sensibil este el, grupurile de copii energici şi gălăgioşi îl deranjau.

Ludovic e fascinat de curcubeie, mai ales atunci când ele se întind de o parte şi de cealaltă a orizontului… De altfel, acum două luni, mi-a spus aşa:

— Mama, ştii că la poalele curcubeului se află o comoară?

— Da, ştiu.

— Am putea să mergem să o căutăm cândva?

— Da, am putea, dar ştii, este greu; cu cât te apropii mai mult de el, cu atât mai mult el se îndepărtează…

— Atunci, o să fugim repede!!!

Şi Ludovic chiar fuge repede, mereu.

Ludovic este un ştrengar. Ascunde obiecte pe care uneori le caut mult timp, până ce nu mai rezistă tentaţiei

www.cartepedia.ro

de a-mi mărturisi unde le-a ascuns. Din păcate pentru mine, este foarte perseverent când vine vorba de așa ceva…

Ludovic învață repede la grădiniță, are o memorie foarte bună, dar este un mare visător. Poate să petreacă minute întregi privind în gol.

Începe să-și inventeze prieteni imaginari. Îi are pe Crocheța, pe Arthur, pe Steluța și pe Fulg de nea. Câteodată, le pregătește masa, le păstrează câte o bucățică din chifla lui. Își petrec după-amiezi întregi împreună, jucându-se în sufragerie sau în camera lui.

Ceilalți copii îl îndrăgesc. Nu este violent, este discret și amabil.

Îi place să-i citesc povești. Pe unele dintre ele le știe pe de rost și se ia de mine dacă schimb frazele.

Adoră să vadă cum apar în vitrine decorațiunile de Crăciun, se bucură de cele pe care le agățăm atunci în sufragerie. Încă mai spune „Clăciun" și nu pronunță niciodată „r"-ul.

Ludovic se supără cam ușor, uneori devine ursuz. Îi este frică de întuneric, îi plac flăcările lumânărilor care dansează atunci când suflă în ele, jucărioara lui preferată se numește „Iepuraș", iubește simplitatea, calmul, pârâiașele mici și cu bulboace pe care se pot face diguri, uneori râde în somn. Adesea, înainte să plece la grădiniță, el uită să-și șteargă urmele de ciocolată de pe guriță. Are obiceiul de a mânca biscuiții la sfârșitul micului dejun, îi place înghețata de vanilie, nu-i plac dovleceii, nici spanacul, nici bucățile de fructe din iaurt și cel mai rău dintre toate: broccoliul. A făcut și o *înjurătură* din asta! Să aveți grijă dacă într-o zi vă spune broccoli. Linge farfuria când facem o prăjitură, îi e frică de mulțimi, mă ia de mână când ne uităm la desene animate. Se preface că fluieră și-și lipește degetele

www.cartepedia.ro

de gură, scoțând un sunet strident ca și cum ar fluiera într-adevăr… *Îmi zâmbește* când iese de la grădiniță *și mă vede*, o adoră pe Camille, o fată de la el din clasă, pentru că e plină de pistrui și pentru că joacă fotbal. Câteodată vine plângând în patul meu pentru că a avut un coșmar. Merge în fundul grădinii să se antreneze ca să facă pipi cât mai departe posibil. Adună bucăți de lemn foarte uscat, bucățile acelea care plutesc cel mai bine pe canalul mic din spatele casei noastre. Răstoarnă conținutul unui pachet nou de cereale într-un bol pentru salată, ca să găsească surpriza ce se află mereu la fund. Adună pietricelele frumoase și le pune în buzunar, unde le uită mereu, spre marea deznădejde a mașinii de spălat. Iubește liniștea. Își ordonează bilele pe culori, în cutiuțe. Își răsucește câte o șuviță de păr cu degetul cel mare, dar îi place mai degrabă să se joace în părul meu.

Ludovic este sensibil, generos, alintat, puternic, curajos, vesel. Iubesc râsul lui, iubesc privirea lui, iubesc pofta lui de viață, gingășia lui.

Îl iubesc…

Julie.”

Romain strânge cele trei foi. Privește îndelung fotografia.

Îndelung…

www.cartepedia.ro

Așteptarea

O lună. Ludovic este acolo de o lună. Încă doarme, doarme tot timpul. Câteodată, seara, Julie pleacă mai devreme. Nu pentru că s-ar îndepărta de fiul ei, ci pentru că are nevoie să-și recapete forțele. Așteptarea este lungă, este grea. Se mai întâmplă ca ea să-și piardă speranța, să vrea să abandoneze lupta, să cedeze, să renunțe la ultimul dram de speranță în privința lui, să se dea bătută. Dar aceste momente sunt rare și de scurtă durată. Apar atunci când Julie ia distanță pentru a evalua situația, pentru a avea o privire de ansamblu și când devine dintr-odată conștientă de gravitatea situației. Ea se întoarce repede în bula ei de incertitudine, nu foarte bine conturată, un pic mașinală. Atunci când ai de înfruntat un astfel de adevăr, simți că înnebunești. Este mai bine să treci sub tăcere lucrurile prea dure, să nu te gândești la ele, să pui în prim plan viața de zi cu zi, să iei lucrurile ca atare, fără să te gândești la consecințe, să te hrănești cu amintiri ca să nu te gândești la prezent și, mai ales, la ceea ce s-ar putea întâmpla de-acum înainte. Julie ia lucrurile așa cum sunt, trăiește fiecare clipă, pofta de viață îi revine treptat. Disperarea și supărarea nu ne-au ajutat niciodată să depășim dificultățile. Așadar, Julie se întâlnește cu prietena ei sau ia adeseori cina cu Paul. Are grijă să socializeze și astfel se bucură de câteva raze de soare care se întrevăd printre norii ce o înconjoară.

www.cartepedia.ro

Firicelul de zahăr

Julie a adormit cu capul sprijinit de pat, lângă mâna lui Ludovic, pe care o ține între mâinile sale.

Atunci când Romain Forestier intră în cameră, la fel de discret ca de fiecare dată, Julie e cufundată prea adânc în visele ei pentru a-l auzi.

Ca să o lase să-și revină ușor, el îi mângâie obrazul cu dosul palmei, la fel cum îi mângâie obrazul lui Ludovic, gest care îi este atât de drag lui Julie. Își mișcă pleoapele foarte ușor, dar adoarme la loc imediat.

Atunci el se așază pe scaun, de cealaltă parte a patului, și se uită la ei. Îi revine în minte acea fotografie făcută pe plajă, acea fotografie atât de vie, în comparație cu clipa de față în care amândoi sunt absenți. Dacă chipul lui Ludovic rămâne la fel de inexpresiv de mai bine de o lună, în schimb, cel al lui Julie este grăitor. E senin, aproape vesel. Buzele ei par a se curba ușor, sub forma unui zâmbet. Romain încearcă să-și imagineze ce trăiri are ea, acolo unde se află în acest moment.

Se mai scurg câteva minute, timp în care el se bucură pentru că poate admira această imagine și în același timp se întristează că trebuie să o trezească pentru a se ocupa de Ludovic.

Mângâie încă o dată obrazul lui Julie, cu mâinile sale moi și calde. Oare Julie l-o fi simțit de acolo de unde revine

www.cartepedia.ro

ea? Ea deschide ochii şi aproape că tresare când îl vede pe kinetoterapeut uitându-se la ea cu un zâmbet discret şi jenat, asemenea unui copil prins în fapt.

— Iertaţi-mă, mi-ar fi plăcut să vă mai las să dormiţi, însă mă cheamă datoria şi trebuie să vizitez un alt copil înainte de amiază.

Julie îşi cere scuze, confuză, dezolată.

— Aţi procedat bine, aceste mici momente de destindere vă fac bine. Cu siguranţă aveţi nevoie de ele.

Încă amorţită, Julie se ridică, îşi trece mâna prin părul ei scurt, un pic încâlcit. Pe obrazul stâng i se conturează urma lăsată de cuta cearceafului. E un detaliu care îl emoţionează.

Însă Romain simte că Julie nu e în apele ei. Ea se frământă neobişnuit de mult în fotoliu, priveşte peste tot în jurul ei, ochii încep să-i strălucească.

— Nu vă simţiţi bine?

— Ba da, ba da!... mă rog, nu, nu prea, mi se întâmplă să mă simt aşa atunci când mă trezesc tresărind. În plus, sunt un pic sensibilă în acest moment.

Ea îşi şterge în grabă o mică lacrimă. Romain observă gestul ei.

— Pot să vă ofer o cafea mai târziu, după ce termin cealaltă consultaţie, ca să mă iertaţi?

— Ah, nu aţi greşit cu nimic, asta vă e meseria…

— Atunci, doar de plăcere?

Julie ezită câteva clipe, confuză încă după trezirea bruscă. Cu toate astea, ea acceptă.

— O să trec să vă iau, spune Romain.

— O să profit de faptul că sunteţi aici ca să merg să-mi dau cu un pic de apă rece pe faţă.

www.cartepedia.ro

Când se întoarce, Julie îl zăreşte pe Romain care îl ţine de mână pe Ludovic şi-i vorbeşte în şoaptă, aproape de ureche. Este prima dată când se află singur cu el, fără s-o aibă în preajmă pe mama care să asculte ce-i spune. Julie este emoţionată văzând atenţia pe care el i-o oferă, văzând ce relaţie strânsă are cu Ludovic şi, probabil, cu toţi copiii de care se ocupă. Nu pare să fie ceva dificil pentru el. Tuşeşte încet ca să-şi anunţe prezenţa, ca să nu-l ia prin surprindere în acest moment de intimitate. Romain îi mângâie obrazul lui Ludovic, îi zâmbeşte lui Julie şi iese din cameră.

— Aşadar, pe mai târziu, ne vedem cam într-o oră, cred.

Ea a avut timp să zărească lănţişorul din jurul gâtului său, trecut de această dată peste tricoul lui. Zornăitul este mai puţin înăbuşit ca de obicei. Două cercuri se ciocnesc la fiecare mişcare a lui. Două ineluşe…

Au găsit o măsuţă liberă la cantină. Romain se apropie cu tava şi cu cele două cafele. A întrebat-o dacă vrea zahăr, făcându-i semn cu mâna, de departe; ea a dat din cap aprobator. El se aşază, îi întinde paharul, zahărul şi beţişorul din plastic pentru amestecat.

— Vă simţiţi mai bine?

— Da, da, apa rece mi-a făcut bine. Cred că n-am dormit suficient. Aseară am fost la cinema.

— E bine!!! Unii părinţi nu înţeleg că trebuie să aibă grijă de ei, să ducă din nou o viaţă aproape normală. Şi o să vedeţi, va veni un moment în care o să râdeţi din toată inima şi în care o să vă simţiţi vinovată pentru asta. Când trecem printr-un mare necaz în viaţă, avem impresia că privirile celorlalţi nu ne dau dreptul să fim fericiţi, pe când,

www.cartepedia.ro

în adâncul nostru, simţim că tocmai asta este ceea ce ne permite să rămânem în viaţă. Un proverb japonez spune: „Bucuria vine la cei care ştiu să râdă."

— Văd că japonezii le fac concurenţă arabilor.

Romain zâmbeşte.

— S-ar spune că aţi trecut prin aşa ceva. Ceea ce spuneţi este atât de adevărat!

Romain îşi coboară privirea, păstrând tăcerea.

— Îmi pare rău, nu e treaba mea, se scuză Julie.

— Prefer să nu vorbesc despre asta. Este atât de ridicol în comparaţie cu ce trăiţi dumneavoastră.

— Într-adevăr, este ridicol ca un bărbat să se destăinuie. De asta ei preferă să nu se destăinuie. Femeile au înţeles pur și simplu că ridicolul nu te omoară. Și că, uneori, face chiar bine. Nu să fii ridicol, ci să spui ce ai pe suflet. Şi bărbaţii au suflet, nu-i aşa?

— Da. Și, câteodată, el se rupe în bucăţi. Soţia mea a plecat.

— A plecat? întreabă Julie, neliniştită. A murit?

— Nu, nu, m-a părăsit doar pe mine. Dar este ca şi cum ar fi murit.

— …

— A plecat cu un avocat. Cine nu-şi doreşte să fie cu un avocat, e prezentabil, câştigă bine. A renunţat cu totul la viaţa ei de dinainte, fără nicio remuşcare. Eu, unul, reuşesc să-mi vindec rănile, dar nu ştiu cum să procedez cu Charlotte.

— Charlotte?

— E fiica mea. Mă rog, fiica noastră. Vedeţi, am ajuns să consider că ea nu mai are mamă.

— Nu aveţi custodie comună?

www.cartepedia.ro

— Ea nu a vrut. Dragul ei avocat considera că asta e un fel de povară.

— Cu toate astea, o mai vizitează, nu?

— Rar. Au plecat la Paris.

— Aţi iubit-o cu adevărat?

— Cu adevărat.

Julie nu ştie ce să mai spună. Este posibil aşa ceva? O mamă care renunţă la fiica ei, ca să plece cu un alt bărbat? Ea nu concepe aşa ceva. E inadmisibil.

Romain şi-a dus mâna la gât cu un gest maşinal, ca să prindă între degetele lui cele două ineluşe. Cu cealaltă mână, amestecă în cafea, cu o mişcare lentă, circulară.

Julie apucă păhărelul din carton ca să se încălzească puţin.

— Orice rană se cicatrizează, mai devreme sau mai târziu, mai bine sau mai rău, însă pielea se vindecă. Poate că mai rămânem cu câteva urme, însă viaţa merge mai departe.

Se instalează o tăcere lungă, în care fiecare dintre ei soarbe din cafea, fără a scoate un cuvânt. Un lucru e sigur, relaţia lor atrage mulţi îngeri…

Julie continuă să amestece în cafeaua ei cu beţişorul din plastic, cu gesturi lente, fără să se gândească la nimic.

— Cred că zahărul s-a topit, de când amestecaţi.

— Da, spune Julie, izbucnind în râs.

Ei se privesc rând pe rând, cu o complicitate pe care probabil o bănuiseră încă de la prima întâlnire, dar care a prins contur tocmai la această măsuţă pătrată, în tumultul unei cantine oarecare.

— Şi tatăl lui Ludovic?

— Nu ştiţi?

www.cartepedia.ro

— Ba da, tocmai, scrie în dosarul lui. Nu a vrut niciodată să-şi asume paternitatea?

— Niciodată.

— Şi dumneavoastră nu aţi vrut niciodată să-i găsiţi un tată adoptiv?

— În fiecare dimineaţă lăsată de la Dumnezeu, sper că voi găsi un tată pentru Ludovic. Şi, totodată, un bărbat pentru mama lui.

— Şi?

— Şi în fiecare seară, am tendinţa să devin tot mai mult o adeptă a ateismului.

— Totuşi, sunteţi foarte plăcută.

Femeia abia schiţează un zâmbet. Complimentul o emoţionează. Şi obrajii ei se înroşesc. Ca şi cum ar avea două petale…

Cu toate astea, ea se simte foarte recunoscătoare pentru acel faimos beţişor din plastic care îi serveşte drept scuză ca să nu-şi intersecteze privirea cu cea a lui Romain. Ea este sigură că încă a mai rămas un mic firicel de zahăr pe fundul paharului şi reîncepe să-şi rotească băţul cu frenezie.

— Mulţumesc…

— Sunt sincer…

— Mi-e greu să găsesc bărbatul ideal, atât pentru Ludovic, cât şi pentru mine!

— Nu v-a avertizat nimeni? Basmele cu zâne nu există decât în cărţi!

Şi dacă ea are chef să creadă în ele, în basmele cu zâne? Şi ce? Deranjează pe cineva?

Ea se porneşte să răspundă în clipa în care el adaugă:

— Dacă aveţi aşteptări prea mari, niciun bărbat nu va fi îndeajuns de bun pentru a se ridica la nivelul lor. Toţi vor fi sub nivelul aşteptărilor.

www.cartepedia.ro

— Cât aveţi în înălţime?

Romain zâmbeşte fără să răspundă.

— Ştiu, bărbatul ideal nu există, reia Julie, dar am nevoie de puţin timp ca să aleg, m-am înşelat deja o dată, mi-ar plăcea să-l feresc pe Ludovic de o altă greşeală.

— Niciodată nu dăm greş atunci când iubim.

Pagerul său sună tocmai în acel moment. Este aşteptat în secţie. Merge şi aşa.

www.cartepedia.ro

Liftul

Aşteptând închiderea uşilor metalice culisante, Paul nici nu se gândea că mâna care se iveşte de nicăieri ca să oprească una dintre cele două uşi ar putea fi cea a lui Manon.

Când a sărit de-a dreptul în lift, pentru că aşa e ea – mereu într-o cursă contra cronometru şi îşi trăieşte viaţa cu 200 de km la oră – Manon nici nu se gândea că o să-l găsească acolo pe Paul, cu degetul îndreptat către butoanele cu numărul etajelor, pe cale să apese pe acelaşi buton, suprins că cineva i-a tăiat elanul.

— Era cât pe ce să asist la o scenă oribilă, cu degete zdrobite! spune el.

— Iar eu, era cât pe ce să vă ratez!

— Deja începusem să vă duc dorul.

Manon roşeşte. Mai ales în acest spaţiu închis.

— Mergem în acelaşi loc? întreabă ea, ca să schimbe subiectul.

— Ei bine, presupun că da. Sunteţi emoţionată, sau ce se întâmplă?

— Se întâmplă că nu-mi plac lifturile, dar opt etaje pe jos…!

— De ce nu vă plac?

— Sunt claustrofobă.

www.cartepedia.ro

În acel moment, liftul se oprește dintr-odată între etaje, făcând ca locul să fie cuprins subit de întuneric.

— Dumneavoastră l-ați oprit? întreabă Manon, neliniștită.

— Nu, zău, nu v-aș supune la așa ceva, după ce tocmai mi-ați spus că sunteți claustrofobă.

— Și-acum, ce facem?

— Ah, aș putea să vă propun să facem foarte multe lucuri într-o asemenea situație.

— Nu sunteți deloc amuzant, urăsc asta.

— Urâți lucrurile pe care vreau să vi le propun, deși nu știți despre ce e vorba?

— Urăsc lifturile, mai ales atunci când sunt în pană.

În acest lift, singura sursă de lumină e o lampă minusculă care lasă să se întrezărească doar imaginea neclară a unui profil în alb și negru, pentru fiecare dintre ei. Manon este agitată, apasă pe toate butoanele în același timp.

— Și dacă liftul cedează?

— O să fim striviți împreună. Astea fiind spuse, nu suntem foarte sus, ar trebui să scăpăm doar cu câteva contuzii. Pot să vă iau în brațe, corpul meu va amortiza șocul.

— Încetați, nu e deloc amuzant. Mie mi-e frică.

— Frică, de ce? De mine?

— Nu, sigur că nu mi-e frică de dumneavoastră. Mi-e frică că nu o să ieșim de aici.

— De ce nu am ieși?

— Am putea muri de foame sau de sete, sau ar putea să uite de noi.

— Setea ne lasă un răgaz de cinci zile. Fie vorba între noi, în orice caz, este mai bine să nu bei într-o astfel de situație, pentru că apoi nu prea ai mai avea ce să faci dacă ai

www.cartepedia.ro

nevoie la toaletă. Cât despre foame, trebuie mai degrabă să treacă cinci sau şase săptămâni înainte ca ea să aibă efect mortal. Asta ne lasă o marjă. Mai ales mie, dacă ne comparăm rezervele fiecăruia.

— Mai bine m-aş fi dus pe scări. N-aş mai fi în situaţia asta.

— Dar m-aţi fi ratat.

— Bine, serios, ce facem?

— O să-l sunăm pe tehnician, propune Paul, apăsând pe butonul de urgenţă.

Soneria se aude sunând, dar nu răspunde niciun interlocutor. Ea răsună în lift, aşa cum răsună în noapte un ţipăt de spaimă.

— Şi acum, ce facem? se neliniştește Manon.

— Propun să vă iau în braţe de-adevăratelea cât aşteptăm să vină cineva în ajutor, mă gândesc că asta ar putea să vă facă să vă simţiţi mai bine.

Manon se apropie instantaneu de bărbat şi se lipeşte de el.

— Nu aţi stat mult pe gânduri.

— Julie mi-a vorbit despre dumneavoastră. De faptul că ştiţi cum să liniştiţi pe cineva. Acum, chiar am nevoie de asta.

— Suntem într-un spital, Manon, nu-şi pot permite să uite de noi, nu vă faceţi griji…

— Julie avea dreptate. Braţele dumneavoastre inspiră încredere.

— Începeţi să vă doriţi ca liftul să fie în pană pentru mai mult timp?

— Nici chiar aşa.

În acel moment, liftul se zguduie şi, în acelaşi timp, readuce lumina în spaţiul restrâns, făcându-i dintr-odată să-şi

www.cartepedia.ro

dea seama de apropierea lor. Manon face un pas înapoi şi îi zâmbeşte stânjenită, înainte de a-şi rearanja părul cu discreţie.

Ca şi cum ar fi fost ciufulit…

www.cartepedia.ro

O zi fără

Julie nu a auzit ceasul deșteptător. Ajunge la spital foarte târziu, după ce a înjurat stând în trafic timp de aproape trei sferturi de oră.

Nu-i place să ajungă în întârziere, chiar dacă știe că-l va găsi pe Ludovic în aceeași poziție, ca și până acum, cu trupul inert și cu ochii închiși, dar nu și-ar putea ierta dacă el ar fi singur în cazul în care s-ar trezi. Atunci ea se gândește din nou la ce spunea acea infirmieră și parchează, senină, știind în adâncul sufletului că Ludovic o va aștepta fără îndoială ca să iasă din comă.

Merge cu pași repezi către intrarea principală, când o mașină sosește în fața spitalului. E o mașină veche, așa cum sunt cele de la raliurile ce se desfășoară uneori pe drumurile podgoriilor. Abia în ultimul moment, Julie îl recunoaște pe Romain care îi face un semn cu mâna, zâmbindu-i aproape imperceptibil, ascuns în spatele umbrei copacilor, care se reflectă în parbriz. Of, dacă ar fi ajuns un pic mai devreme, l-ar mai fi prins. Știe că el vine mai devreme în zilele de marți, ca să poată ajunge repede la centrul de readaptare unde are loc ședința săptămânală de la ora zece.

Julie răspunde la semnul lui. Romain o zărește în retrovizor. Ea rămâne neclintită timp de câteva clipe, cu părere de rău că astăzi nu a putut schimba câteva cuvinte cu el.

www.cartepedia.ro

Ritualul pe care el l-a stabilit cu Ludovic a devenit un ritual şi pentru ea. Faptul că nu-l mai găseşte acolo, din cauza acestei întârzieri, o face să-şi dea seama că se simte bine în prezenţa lui, că îi oferă resursele necesare pentru a continua, pentru a face faţă, pentru a merge mai departe.

Dar, într-un scurt moment de disperare, Julie îşi spune că vor fi multe astfel de dimineţi, aşa că ce mai contează una în plus sau în minus…

Odată ajunsă în cameră, îl găseşte pe Ludovic. Este în aceeaşi poziţie. Pe chipul lui nu poţi citi nicio emoţie, ca de obicei. În jurul lui, sunt aceleaşi aparate. E acelaşi pat, e aceeaşi cameră, e aceeaşi stare de comă…

Un lucru e sigur, a avut parte de dimineţi mai vesele decât cea de-acum…

Dar, după ce îl sărută pe Ludovic, Julie zăreşte bileţelul de pe marginea patului.

„Pentru mama lui Ludovic”

Îl desface.

„Se pare că aţi avut un impediment…

Voiam să vă propun să vizităm centrul ca să vă faceţi o idee asupra locului şi a modului în care funcţionează. În acest moment, nu sunt foarte mulţi copii acolo, aşa că poate ar fi o ocazie bună?

O să am o mică fereastră în această după-amiază, în jurul orei paisprezece; aş putea să vă duc acolo… trec din nou pe la spital pentru un alt copil… vă las numărul meu de telefon. Spuneţi-mi dacă vreţi să veniţi şi dacă puteţi…

Pe curând.

Romain Forestier.”

www.cartepedia.ro

Sigur că Julie doreşte să viziteze centrul în care Ludovic îşi va petrece o parte din copilăria sa. Când suntem puşi într-o situaţie nouă, ne este mereu un pic teamă, aşa că e bine să luăm măsuri, atunci când avem ocazia.

Julie îşi ia telefonul şi adaugă numărul lui Romain în lista ei de contacte. A făcut progrese mari şi acum se descurcă mult mai bine când foloseşte telefonul mobil. Ezită dacă să noteze „kinetoterapeut" sau „Dl. Forestier". Îl va trece ca „Romain".

Îi trimite un mesaj ca să-i confirme că vrea să meargă să viziteze centrul şi că este liberă în această după-amiază.

Julie ţine mâna lui Ludovic într-a ei, îşi trece arătătorul peste fiecare dintre degetele lui, îi desenează un melc în palmă, apoi îi ia mâna şi o apasă pe obrazul său.

Îşi priveşte fiul şi plânge în tăcere.

Varsă câteva lacrimi pentru a se elibera de tristeţea care e prea apăsătoare. E prea multă amărăciune în sufletul ei. Astăzi este una dintre acele zile fără lumină. Ea nu poate să vadă soarele în fiecare dimineaţă. Uneori, cerul este întunecat şi dă o altă nuanţă vieţii, una un pic mai ştearsă, un pic mai cenuşie, care aduce mai puţină bucurie.

Julie acceptă aceste momente de slăbiciune; sunt inevitabile. Priveşte afară. Cerul este gri şi în realitate. O aversă de ploaie începe să acapareze oraşul. Picăturile lăsate în voia vântului lovesc geamul în rafale. Apa şiroieşte, mai întâi o picătură mare se scurge de-a lungul geamului, iar apoi, pe măsură ce întâlneşte altele în calea ei, ele ajung să umfle un pic mai mult şiroiul mic şi coboară rapid. Iar acest vals acvatic reîncepe neobosit. Afară, peisajul este nedesluşit, un pic neclar, îi poţi distinge formele, dar nu şi detaliile,

www.cartepedia.ro

asemenea viitorului care se conturează în faţa ei, incert. E schiţa unui tablou pe care ea speră că-l va putea termina odată cu trecerea timpului, adăugând multe culori.

Îi vibrează telefonul.

„Salut, Baloo. Abia aştept să ai iarăşi chef să dansezi, copacul se plictiseşte. Poţi conta pe mine, mă gândesc mereu la tine… Paul."

Iată o mică rază de lumină care îşi face loc printre nori…

Julie îi răspunde că o să-i revină cheful. Că atunci când Baloo va ieşi din hibernare, copacul va fi tot acolo. Stejarii bătrâni trăiesc mult timp.

Paul o face să râdă, o ascultă, îşi deschide sufletul faţă de ea, o pune pe gânduri, are aceleaşi pasiuni ca şi ea. Paul este alături de ea atunci când are nevoie de el. Ar putea fi cel mai bun prieten al ei, dacă povestea lor n-ar fi atât de recentă. E nevoie de timp ca să faci astfel de lucruri? Ea îşi deschide sufletul faţă de el fără să-şi pună întrebări, ca şi cum ar fi evident că asta ar trebui să facă. El o protejează. El este cel care se urcă primul şi-i întinde coarda ca să se caţere pe munte; iar în acest moment, panta este abruptă. Dar el este un pic mai sus decât ea, o încurajează, îi spune care sunt cele mai bune prize, trage din când în când de coardă atunci când Julie este pe punctul de a renunţa, dar nu foarte mult, pentru ca, odată ajunsă în vârf, să-i lase satisfacţia de a fi autoarea propriei reuşite.

Paul este ceea ce noi numim „cel mai bun prieten".

Este un pic trecut de ora paisprezece. Cineva bate la uşă. Romain Forestier îşi bagă capul pe uşă. Zâmbeşte văzând-o pe Julie, apoi se apropie de Ludovic.

www.cartepedia.ro

— Cum vă simțiți astăzi?

Julie îi răspunde cu sinceritate, amintindu-i despre starea de tristețe de azi-dimineață. Cu el, reușește atât de ușor să fie sinceră. Romain este una dintre acele puține persoane care, după ce te salută, te întreabă cum te simți pentru că așteaptă într-adevăr să primească un răspuns. Felul lui de a privi și felul în care așteaptă te fac să-ți dai seama că el îi ascultă cu adevărat pe ceilalți.

— Așadar, sunteți gata?

— Ăăă, nu știu. Vedem noi.

— O să vedeți, atmosfera de acolo este foarte primitoare, dacă de asta vă era frică…

— Nu știu de ce. Mă rog, ba da, tocmai, știu exact de ce mi-e teamă.

— Atunci puteți fi liniștită, acolo viitorul este luminos pentru că mereu e câte ceva de făcut, nu e un război pierdut din față. Nu ne dăm bătuți.

— Și s-au întâmplat multe minuni acolo?

— Dacă faptul că sunt copii cu handicap care totuși reușesc să zâmbească este o minune, atunci se întâmplă tot timpul atât de multe minuni, încât l-ar face gelos chiar și pe primarul din Lourdes.

— Atunci, abia aștept să merg acolo!

— Gata, mergem! Veniți cu mine?

— Cum vreți, dar asta înseamnă că trebuie să vă întoarceți.

— Nu-i nimic. Oricum mai trebuie să mă mai uit prin câteva dosare.

Julie îl sărută pe Ludovic și-i spune că va reveni după ce se termină vizita.

— Mergem pe scări sau cu liftul? întreabă Romain.

— Hai să mergem pe scări…

www.cartepedia.ro

— E bine, sunteţi sportivă….

— E mai sigur…

Julie nu îndrăzneşte să recunoască că va fi mai puţin stânjenită să coboare pe scări decât cu liftul, acest spaţiu închis şi fără scăpare, în care orice tăcere are înţelesuri ascunse.

Când Romain deschide portiera maşinii vechi parcate printre celelalte, Julie ezită, intimidată.

— Haideţi, e rezistentă!

— Înainte de toate, este foarte frumoasă!

— O să vă potriviţi de minune…

— Mă faceţi să roşesc.

— Şi dumneavoastră o intimidaţi. Priviţi, e roşie toată.

După ce urcă în maşina lui Romain, Julie dă la o parte CD-urile aşezate pe scaunul din dreapta. Nu-i vine să creadă şi o încearcă un fel de bună dispoziţie care, probabil, este uşor de observat.

— Vi se pare că e ceva amuzant? se neliniştește Romain.

— Da, e destul de amuzant.

— Spuneţi-mi repede. Ard de nerăbdare să ştiu ce e aşa de amuzant la o maşină atât de veche.

— Nu-i din cauza maşinii, e din cauza CD-urilor cu Tracy Chapman.

— O ştiţi?

— La cât de des o ascult, cred că versurile melodiilor ei au început să se imprime pe pereţii sufrageriei mele.

— O ascultaţi chiar atât de des?

— Da, chiar atât de des.

S-au scurs două ore. Două ore în care s-au plimbat pe holurile şi prin diferitele săli ale centrului, două ore în care au vorbit câteva minute cu câte un părinte sau cu copiii care luau parte la activităţi. Două ore în care au descoperit

www.cartepedia.ro

mai ales o oarecare poftă de viaţă care se simţea pretutindeni, ca şi cum ar fi făcut să dispară necazurile.

Asta i-a redat lui Julie o oarecare brumă de încredere în viitor, chiar dacă ea rămâne la fel de instabilă ca un strat de zăpadă la început de iarnă.

Romain o conduce pe Julie la spital.

— Vă las aici, dosarele mele mai pot aştepta. Trebuie să mă duc să o iau pe Charlotte de la bonă, la ora patru.

— Vă mulţumesc oricum pentru această vizită.

— Acum vedeţi lucrurile într-o lumină mai senină?

— Nu s-ar zice că ei sunt trişti, însă nu ştiu dacă într-o bună zi voi reuşi să consider din nou că viaţa e frumoasă.

— Viaţa în sine nu este frumoasă, ci felul în care noi o vedem o face să fie mai frumoasă sau mai puţin frumoasă. Nu încercaţi să fiţi pe deplin fericită, ci bucuraţi-vă de lucrurile mici pe care viaţa vi le oferă şi care, adunate la un loc, vă ajută să vă fie bine pe termen lung.

— Ce înţelegeţi prin lucrurile mici?

— Cele mai neînsemnate lucruri de zi cu zi de care nici măcar nu ne dăm seama, dar care fac ca, în funcţie de modul în care le trăim, să ne bucurăm de moment şi să avem chef să zâmbim. Fiecare dintre noi are propriile lucruri neînsemnate. Tot ce avem de făcut este să fim conştienţi de ele. Gândiţi-vă la ele, sunt sigur că o să găsiţi o grămadă de astfel de lucruri.

— O să mă gândesc la asta.

Aproape o oră mai târziu, în timp ce Julie stă aşezată în fotoliu lângă Ludovic, telefonul îi vibrează în geantă.

„Să te aşezi şi să te uiţi la un păianjen cum îşi ţese pânza printre perlele de rouă."

Julie zâmbeşte preţ de câteva clipe. Cu privirea în gol, ea îşi imaginează că e întinsă într-o grădină şi, chiar dacă

www.cartepedia.ro

nu-i plac păianjenii, este adevărat că o pânză ce tocmai se ţese este un spectacol nemaipomenit. Apoi tastează:

„Să asculţi scrâşnetul paşilor prin zăpadă, în mijlocul unei naturi amorţite, sub greutatea unui mantou alb şi gros…”

„Ştiam că în sufletul dumneavoastră se ascundeau câteva mici bucurii… Lăsaţi-le să iasă din nou la suprafaţă… Şi dacă vreţi să le împărtăşiţi…”

www.cartepedia.ro

Pe urmele propriului destin

Viaţa de zi cu zi, marcată de rutină, îşi reintră în drepturi, în mod inevitabil. Din fericire, poate. Uneori, ea aduce liniște.

Jérôme s-a întors acasă, fără să treacă pe la centrul de reabilitare funcţională. Este prea devreme. Încă nu poate să pună piciorul în pământ; durează mult timp să reconstitui puzzle-ul. Însă îşi poate folosi din nou mâinile şi un picior – celălalt nefiind încă disponibil – ca să se întoarcă cât mai repede acasă, întrucât se învârtea prin camera de spital ca un leu în cuşcă. Caroline a avut bătăi de cap cu montatul elevatorului, dar se pare că Jérôme nu-i dă deloc bătăi de cap, ba chiar tinerei i-a fost greu să-şi ascundă bucuria de a-l revedea. Julie, care a asistat la scenă, nu ştia dacă această încântare era legată de bucuria de a-l revedea sau de faptul că nu mai era singură la consultaţii. Aşa cum a prevăzut Jérôme, el este cel care ia deciziile după ce ea efectuează examenul clinic. Când acesta nu este necesar, ea se dă la o parte, îl lasă pe medic să preia frâiele, se uită, învaţă, opune rezistenţă ca să nu cadă în groapă şi renunţă din ce în ce mai repede la ideile legate de RMN sau de analizele de sânge.

Şi Julie era fericită că el s-a întors acasă. Nu a ştiut niciodată prea bine care era motivul, însă prezenţa unui bărbat în casa în care doarme o liniştește. Îi oferă un sentiment de

www.cartepedia.ro

protecție sau garanția că este înțeleasă, cu comportamentul ei ușor masculin, pe care încearcă să și-l ascundă, dar care revine fără încetare, ca un lucru cu care te-ai născut și de care nu poți scăpa.

Chiar dacă el are încă un ghips enorm la picior, Julie se îndoiește că gemetele pe care le aude uneori atunci când Caroline se află în camera lui sunt legate doar de scărpinarea în profunzime a zonelor cutanate ascunse sub carapacea albă și abrazivă. Acest lucru o bucură. Jérôme avea nevoie să treacă de perioada asta, să iasă la suprafață din groapa în care s-a aruncat orbește, fără să vrea să recunoască. Și tocmai Caroline este cea care sare după el fără să stea pe gânduri, ea e cea care îl ajută să treacă peste asta. Asta e culmea culmilor.

Dar, la urma urmei, se potrivesc. Sunt complet diferiți, dar se completează unul pe celălalt. Atunci când Caroline se panichează, Jérôme o liniștește. Atunci când el se enervează, ea îl calmează. Atunci când sunt lucruri pe care ea nu le știe, el o învață. Atunci când lui îi este foame, ea face de mâncare. Atunci când ea face exces de zel pe plan medical, el se mulțumește să asculte. Atunci când ea îl scarpină, el suspină. Atunci când el este tandru, ea se poate relaxa.

Paul este alături de ea.

Mai mult ca niciodată.

El oscilează ca un metronom între serviciul lui și spital, bucuros că nu mai trebuie să-și bată capul cu soția lui, lăsându-se uneori purtat de val ca un adolescent întârziat ce tocmai și-a părăsit cuibul familial și care a uitat că o casă trebuie pusă în ordine, că rufele trebuie spălate, că aspiratorul trebuie să aspire și că o cârpă trebuie să șteargă vasele. Ce contează?! Și-a reorganizat viața și și-a reevaluat

www.cartepedia.ro

priorităţile, încercat de sentimentul amar că s-a înşelat timp de treizeci de ani. Are totuşi speranţa că-şi va ridica ştacheta şi că, de-acum înainte, va urma farul cel bun şi nu sirenele care îl induc în eroare.

El caută cu ardoare un apartament în care să-şi investească banii şi pe care va putea să-l închirieze mai apoi lui Julie în schimbul unei sume şi mai neînsemnate decât cea pe care o plăteşte pentru o locuinţă socială. Raportul calitate-preţ va fi atât de disproporţionat încât ea nu va avea de ales şi va accepta.

Paul îşi doreşte cu mare nerăbdare să vină ziua în care Julie va accepta gesturile lui de generozitate, fără a avea sentimentul că o cumpără. El are sentimentul că asta încă nu s-a întâmplat. Nu încă. Însă ştie că va sosi şi acea zi. În cele din urmă, ea a început să-l tutuiască.

Este firesc ca Manon să fie una dintre persoanele care au grijă de Ludovic; ea este naşa lui. La spital, tânăra s-a întâlnit de mai multe ori cu Paul. Erau întâlniri prietenoase şi discrete care, uşor-uşor, s-au transformat fără să-şi dea seama într-o preocupare comună de a o susţine pe Julie, bucurându-se să se întâlnească în astfel de ocazii.

Cât despre Julie, ea s-a obişnuit cu această viaţă nesigură, marcată de vizitele la spital. Restul e pe locul doi. Munca a devenit metronomică, deplasările se fac pe pilot automat, iar timpul liber a devenit atât de rar, încât este ceva ieşit din comun.

Asta este. Nu ajută la nimic să te opui, destinul îşi croieşte propriul drum. Îl urmezi sau nu. Însă dacă nu mergi pe urmele lui, ajungi să te pierzi.

www.cartepedia.ro

Aşadar, ea merge pe urmele acestui destin nesigur, fără a opune rezistenţă. În orice caz, nici nu ar putea face faţă. Coapsele rotunde pe care le căpătase în Bretania au dispărut odată cu pofta ei de mâncare.

E încă în picioare, e şi asta ceva.

www.cartepedia.ro

Lăsați-mă

După ce i-a făcut toaleta lui Ludovic, Julie a aţipit pentru scurt timp, aşteptându-l pe Romain. În acea clipă, ea simte că ceva îi gâdilă mâna. Trezindu-se încetişor, se uită să vadă ce ar fi putut să o atingă, însă nu vede decât mâna fiului ei aşezată în mâna ei. Apoi, un deget al lui Ludovic începe să se mişte cu greu. Atunci ea priveşte chipul lui şi îşi dă seama că a deschis ochii.

Cuprinsă de o panică ce o face să fie agitată, Julie se apropie de sonerie ca să cheme pe cineva, însă se răzgândeşte. Este Lulu al ei, este momentul ei, este momentul lor şi doar al lor. Dacă aparatele o iau razna, va suna.

Pe cuvânt!

El o priveşte, schiţează un zâmbet vag. Julie nu mai este ea însăşi. Ea singură este ca un întreg foc de artificii care se mistuie, izbucneşte, străluceşte. Vai, cât e de bine. Cât de plăcut este acest moment.

Lui Ludovic îi scapă o lacrimă micuţă din colţul ochiului. A trecut atât de mult timp de când el n-a mai deschis ochii. Cât despre Julie, lacrimile curg şiroaie pe obrajii ei. Ea îl linişteşte, îi spune că nu-i nimic, că se vor ocupa de el, că totul va fi bine.

Acaparată întru totul de această bucurie de nedescris, ea nu a remarcat că Romain a sosit. Bărbatul priveşte scena de departe. Nu trebuie să-i deranjeze sub nicio formă.

www.cartepedia.ro

La ce bun? Singura urgenţă e să-i lase să se bucure de momentul prezent.

Iar apoi, înainte să închidă ochii, Lulu spune discret „Lăsaţi-mă", atât de încet încât abia se aude.

Tocmai în acel moment unul dintre aparate începe să scoată un sunet strident. Julie nu înţelege ce se întâmplă.

Romain iese din cameră în mare viteză şi revine urmat de câteva asistente care încep să desfacă nişte tăvi sterile. Julie abia simte mâinile lui Romain care o iau pe după umeri şi o duc spre hol. Se intersectează cu medicul secţiei, apoi cu un alt medic, care aproape că dă peste ea.

Pieptul stă să-i explodeze. Inima îi bate nebuneşte. Gura ei nu poate articula niciun sunet. Romain încearcă să o ţină la distanţă, însă Julie simte nevoia apăsătoare de a se întoarce să-şi vadă băiatul. Ea se desprinde din braţele puternice ale lui Romain şi intră din nou în cameră. Trecând pragul, ea nu-l mai vede aproape deloc, ascuns în spatele tuturor acestor oameni care intervin fără încetare în jurul lui, pregătind medicamentele, seringile, materialul necesar. Medicul îi face un masaj cardiac, în timp ce un altul îl intubează, la fel ca în ziua accidentului.

Aceste clipe par interminabile. Trebuie să-şi revină, nu-i aşa? Julie n-a avut timp să-i spună tot ce avea de zis.

Trebuie să-şi revină.

Ea stă puţin mai retrasă, în spatele camerei, unde se roagă din toate puterile ca el să deschidă din nou ochii. La cine se roagă? Habar n-are, ea tot nu crede în Dumnezeu, ci în viaţă, şi încă mai vrea să creadă în ea, ca atunci când a trebuit să aibă încredere în Caroline şi în fetusul pe care

www.cartepedia.ro

aceasta îl ţinea între degetele ei. Romain stă chiar lângă ea, cu mâna sa puternică pe umărul ei.

Cei doi se privesc. Pentru întâia oară, el pare neliniştit, iar asta o îngrozeşte.

Trec zece minute. Zece minute care par a fi o oră. Sunt zece minute de panică pentru toată echipa, chiar dacă ei încearcă să nu o arate. Totuşi, îţi poţi da seama de asta. În astfel de momente, nu ai cum să trişezi.

Mai apoi, în sfârşit, se aude din nou sunetul obişnuit al aparatului. Julie este uşurată, chiar dacă nu înţelege prea bine ce s-a întâmplat, este uşurată că aude acel ticăit regulat şi liniştitor al osciloscopului, pe care-l auzea şi până acum.

Atmosfera din cameră se calmează puţin câte puţin. Medicii stau de veghe cu ochii aţintiţi pe cifrele aparatelor, asistentele ordonează rând pe rând materialele împrăştiate în grabă. Cămaşa micuţului este pătată cu sânge, ca o mărturie a gesturilor agresive de reanimare. Patul lui Ludovic seamănă cu un câmp de bătălie pe care, pentru moment, au câştigat-o. Dar vor câştiga şi războiul? Şi singura armă pe care o are Julie este o floricică la capătul ţevii de puşcă.

E de tot râsul.

E demnă de milă.

E nesemnificativă.

E o biată floare.

S-a apropiat şi-l ţine de mână pe fiului ei. Doctorul Lagarde îi aruncă o privire, fără să-i spună un cuvânt. Nu e nevoie. Privirea spune totul.

www.cartepedia.ro

Iar apoi ei pleacă, unul câte unul, fapt care o liniștește pe Julie. Dacă ei pleacă, înseamnă că nu mai are de ce să-și facă griji. Doctorul pune mâna pe umărul ei, apăsând cu putere. Va trece să o vadă un pic mai târziu.

De ce se așază pe umărul ei toate aceste mâini ferme?

A rămas doar o asistentă care stă într-un colț și completează un dosar. Romain s-a apropiat.

— Romain, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, o să vă explice medicul.

— Credeți că este ceva grav?

— Nu știu, Julie, nu știu. Păstrați-vă încrederea, nu aveți de ales. Acum trebuie să plec, dar țineți-mă la curent de îndată ce aveți noutăți. O să mă informez și eu. Fiți curajoasă!

Romain se îndepărtează pe hol. E pesimit fără să știe prea bine din ce motiv. Și urăște când se întâmplă asta.

www.cartepedia.ro

În brațele ei

Medicul tocmai i-a dat verdictul. A fost un stop cardiac, creierul a fost afectat. Cât despre viitor, nu există nicio certitudine.

Julie plânge în tăcere. Încă o dată, speranța se năruie și ea alunecă din nou în acel vârtej care o trage către fund. Se prinde de margini cu unghiile, pentru a atenua căderea. E dureros.

Ceea ce o tulbură cel mai mult este sentimentul pe care-l avusese când l-a văzut zâmbindu-i, ca și cum el ar fi venit să-i spună la revedere. Iar apoi cele două cuvinte: „Lăsați-mă." Dar Julie nu poate accepta varianta asta. O mamă nu-și poate lăsa copilul să plece! Așa ceva nu este normal. E nefiresc. În acest caz nu-ți mai urmezi destinul, ci te afli într-o rătăcire insuportabilă, ești în afara pistei, în locul în care singurele lucruri sigure sunt avalanșa și moartea.

De altfel, nu ești niciunde.

Te afli în ceva ce nu poate fi definit.

În ceva de negândit.

În ceva peste care nu poți trece.

Când ea se întoarce către fiul ei, ventilatorul ăsta blestemat sună din nou. Nu poate menține un nivel bun de oxigenare, iar asistenta trebuie să modifice întruna reglajele aparatului.

www.cartepedia.ro

— Vreți să-l țineți puțin în brațe?

— Se poate? Adică, cu toate tuburile astea, nu-i prea complicat?

— Nu e simplu, dar pot să merg să caut ajutor și o să ne descurcăm.

— Atunci da, mi-ar plăcea.

Câteva clipe mai târziu, Julie stă pe fotoliu, ținându-l în brațe pe Lulu. Într-adevăr, a fost destul de complicat – să deplasezi acest corp micuț și inert, care pare să cântărească de două ori greutatea lui, și să reușești să urmărești tuburile, toate cablurile, fără să debranșezi nimic, fără ca ceva să se agațe. Însă Julie este fericită să-l poată strânge la pieptul ei. Îl strânge cu putere. A trecut mult timp de când nu a mai făcut asta.

Însă Lulu nu mai este un bebeluș de câteva kilograme. După o oră, brațele anchilozate ale lui Julie slăbesc fără să-și dea seama de asta. Însă ea rezistă, asistenta i-a mai pus câteva perne sub coate, se bucură de acest moment. Poate să-i fie rău, e în regulă. Ar fi în stare chiar să ia asupra ei toată durerea fiului ei! Starea lui de comă și coloana lui zdrobită, totul!

Asistenta care venise să o întrebe dacă totul este în regulă se pregătește să iasă.

— Domnul Forestier a sunat să afle noutăți, precizează ea. A spus că va face o scurtă vizită peste puțin timp, era mai liber în această după-amiază.

— E drăguț din partea lui.

— Cred că s-a atașat de Ludovic, are o legătură specială cu copiii, dar o asemenea legătură este ceva rar întâlnit. Haideți, vă las un pic, sunați dacă ceva nu este în regulă…

www.cartepedia.ro

Julie își revine ușor din starea de agitație. Își cercetează cu luare-aminte fiul, acolo, în brațele ei, amintindu-și de clipele nesfârșite pe care le-au petrecut așa, atunci când el era doar un bebeluș, sătul după ce fusese alăptat sau rupt de oboseală.

Încă nu a anunțat pe nimeni în legătură cu ce s-a întâmplat. Totul s-a petrecut atât de repede. O să facă asta diseară.

În ciuda nesiguranței care planează asupra viitorului, Julie este surprinzător de senină.

Se bucură de acest moment.

Se simte bine acolo, cu el.

Se simte bine.

Ieșind din secție, Julie l-a sunat pe Paul, iar pe Manon a sunat-o când se îndrepta spre mașină. După ce a ajuns la Jérôme, le-a explicat îndelung situația.

De fiecare dată, reacțiile erau aceleași. Stupefacție, tristețe, încurajări.

Măcar dacă asta ar putea să schimbe cumva soarta lui Ludovic.

Julie se izolează repede în camera ei. Nu mai are putere să facă nimic, se întinde îmbrăcată pe pat, își înșfacă perna și-și afundă fața în ea ca să-și înece țipătul puternic și adânc.

Îl urăște pe acest șofer bețiv și inconștient.

Îl urăște.

O oră mai târziu, se află în mașină, pe drum către spital. I-au spus într-o zi că poate să vină când vrea.

Ea vrea acum.

Nu are de ales. O forță invizibilă îi spune să meargă să-și petreacă noaptea acolo, cu el, cu el la pieptul ei.

Strâns tare la piept.

www.cartepedia.ro

Niște valuri mici și amărâte

Spre sfârşitul nopţii, pe când ea a adormit la marginea patului, Julie simte dintr-odată mânuţa fiului ei cum se mişcă cu violenţă, sacadat, cu o mişcare haotică. Nu i se mişcă doar mâna, ci tot braţul. Şi celălalt la fel, apoi picioarele.

Ea sună…

Este sigură că sunt convulsii, ceea ce-i confirmă şi asistenta care tocmai i-a răspuns şi care sosește câteva minute mai târziu, cu o doză dublă, pentru a încerca să le oprească.

Convulsiile indică faptul că i-a fost afectat creierul, acesta fiind primul organ vulnerabil în cazul unui stop cardiac – Julie ştie asta, i-a spus-o medicul. Ultimele ei frânturi de speranţă se năruie rând pe rând, ca o banchiză care se descompune în bucăţi şi se topește în apa mării, ce s-a încălzit prea tare. Ceea ce ea credea a fi trainic s-a risipit inevitabil.

Atunci când ai credinţă, poţi muta munţii din loc, dar, uneori, asta nu este îndeajuns. Munţii se prăbuşesc peste tine.

Câteva ore mai târziu, când Julie revine din scurta ei pauză în care s-a dus să se revigoreze, să ia un pic de aer, să încerce să respire, Ludovic este acoperit de fire care pornesc de la capul lui şi se unesc într-un aparat ale cărui ace ar trebui să-i reflecte activitatea cerebrală. Femeia care

www.cartepedia.ro

face testul îl strigă cu voce tare pe nume, face zgomote violente. Iar Julie scrutează cu privirea acele care abia se mişcă! Ar prefera să aibă loc un cutremur, să erupă un vulcan, să fie desenat pe hârtie un adevărat tsunami, nu nişte valuri mici şi amărâte care eşuează acolo, ca şi cum ar veni pe plaja pustie a unei mări calme.

Şi totuşi, asta e situaţia.

S-a terminat.

Julie ştie, s-a terminat, nu-l va mai regăsi niciodată pe Lulu al ei. Minunea nu s-a întâmplat. Degeaba şi-a ridicat ea braţele cât mai sus. De altfel, care braţe? Ea nu mai are braţe, nu mai are picioare, nu mai are suflet, nu mai are nimic; Julie este o gaură neagră.

Şi-ar da şi viaţa ca să o salveze pe cea a fiului ei, dar nu poate, nimeni nu vrea asta. Dimpotrivă, aproape că-i şi aude pe toţi cum îi spun să reziste. Va trebui totuşi să revină de pe front, ca o supravieţuitoare tristă, ca să-şi construiască o altă viaţă. Dacă reuşeşte.

Dacă reuşeşte…

Schimbul tăcut de priviri cu doctorul Lagarde este îndeajuns pentru a-i confirma că ăsta e sfârşitul. Ea ştie că nu mai are rost să insiste.

Ştie mai ales că el s-a trezit ca să-i zâmbească în loc de rămas-bun şi că el nu doreşte să fie reţinut aici.

„Lăsaţi-mă."

Romain a aşteptat ca medicul şi asistenta să se îndepărteze pentru a merge lângă Ludovic şi mama lui.

www.cartepedia.ro

El se apropie de ea și o strânge în brațe pur și simplu, fără să scoată un cuvânt, apoi o privește îndelung, cu ochii un pic mai strălucitori decât de obicei.

Tăcerea are acest merit de a lăsa privirea – oglinda sufletului – să vorbească. Înțelegem mai bine profunzimile sufletului atunci când suntem tăcuți.

Julie a înțeles. Ea-și lasă toată amărăciunea să izbucnească. Acea amărăciune care i-a înlocuit brațele, picioarele, sufletul și toate celelalte. Plânge timp de mai bine de un sfert de oră. E ca o furtună în averse, care inundă totul în calea ei și care te face să te întrebi dacă se va sfârși vreodată.

Romain nu spune nimic. Ce să spună? El o sprijină, o susține. Ea plânge atât de mult încât abia mai respiră, nasul i se înfundă, inspiră pe gură, printre sughițuri incontrolabile. Și-apoi, picioarele nu o mai pot duce niciunde. Amărăciunea nici atât. Romain a simțit asta, o întinde pe patul alăturat și-i mângâie părul.

Asistentele de la birourile lor urăsc acest moment, cel în care părinții își dau seama că s-a terminat, deși inima copilului lor încă mai bate. E momentul în care ei își lasă suferința să izbucnească fără nicio reținere, întrucât ea este insurmontabilă. Ele știu că acest moment nu durează niciodată prea mult, corpul începe să se calmeze, chiar dacă sufletul, sfâșiat, nu se va cicatriza niciodată. Nu, ele nu se vor obișnui niciodată cu acest moment în care țipetele răsună în toată secția.

Niciodată.

Emilie, asistenta, a venit să aducă o mănușă mică pentru baie și un pic de apă rece cu care o șterge pe față pe Julie, ale cărei țipete au lăsat locul unei tăceri întrerupte încă de câteva spasme. Simte cum i se învârte capul.

www.cartepedia.ro

Asistenta revine cu un ceai din plante. Julie nu a mai mâncat nimic de ieri, poate că nici nu a băut nimic. S-a gândit doar la Lulu.

Medicul este cel care o trezeşte un pic mai târziu, atunci când intră în cameră.

Ea nu ştie cât timp a dormit. Romain nu mai e acolo, iar afară, soarele nu mai străluceşte cu aceeaşi putere.

El o ţine de antebraţ.

— Doamnă Lemaire, aţi fost aici, aţi văzut că rezultatul electroencefalogramei nu era bun. Nu este plat în totalitate, însă nu e bun. Dacă luăm în considerare starea clinică a lui Ludovic de dinainte de stopul cardiac, nu ne mai rămân multe speranţe.

— Vreau să-l lăsaţi să se ducă.

— ....

— Mi-a spus asta când s-a trezit ca să-mi zâmbească. El a spus-o: „Lăsaţi-mă!"

— Nu ştim de cât timp va fi nevoie. Cu ajutorul ventilatorului, el este stabil, poate să se ducă în câteva ore sau în câteva zile. Poate chiar mai mult.

— Şi dacă debranşăm ventilatorul? Ce se va întâmpla?

— Se va duce repede, el este dependent de acest aparat.

— Va suferi?

— Nu. Inima lui va înceta să bată, atât. Însă e o procedură complicată, ar fi vorba despre o deconectare voluntară a aparatelor.

— Şi reanimarea era voluntară şi asta nu l-a salvat. Dacă nu i-aţi fi făcut acel masaj cardiac şi acea intubare, deja nu ar mai fi fost aici.

— E adevărat, însă pentru noi e o procedură complicată.

www.cartepedia.ro

— Și pentru mine, credeți că pentru mine nu e complicat? Credeți că eu am chef să debranșez ventilatorul ăsta?

Medicul nu spune nimic. Ea nu se înșală, el știe că nu are rost să insiste, însă asta e atât de dificil. Ludovic este conectat la viață asemenea unui astronaut în spațiu, legat de nava sa printr-un simplu cablu. Dacă acel cablu este tăiat, astronautul se pierde în spațiu, lipsit de gravitație.

E greu să te desparți de cineva.

E greu.

— O să merg să-mi anunț familia, conchide Julie.

— Luați-vă cât timp aveți nevoie…

www.cartepedia.ro

Doar cât să-ți iei rămas-bun

Jérôme a rămas toată ziua în sala de aşteptare de la intrarea în secţie. A venit să-l vadă de dimineaţă şi a ieşit înainte de a risca să se prăbuşească în fotoliu. Văzându-l nemişcat pe patul acesta de spital, îşi amintea întruna de acel scurt moment de pe plajă:

— *Tu de ţe nu lâzi niciodată?*
— *Fiindcă sunt trist.*
— *De ţe esti tlist?*
— *Fiindcă soţia mea a murit.*
— *De ţe a mulit?*
— *Ah, pentru că era tristă.*
— *Atunţi vei muli si tu?*
— *Eu… nu, nu neapărat!*
— *Atunţi de ţe nu zâmbesti niţiodată dacă nu o să moli?*

Şi totuşi, Lulu zâmbea. De ce trebuie să moară el?

Caroline i s-a alăturat după orele de consultaţii.

Ea este în groapă. A căzut înăuntru fără să opună rezistenţă. O să-i ia ceva timp ca să iasă din ea.

A venit şi Manon. A plecat de la cursuri, le-a explicat profesorilor situaţia. Nimic nu ar fi putut să o oprească.

Aflat în deplasare în celălalt capăt al Franţei, Paul a sunat-o neîncetat pe Julie când ea ieşise să ia un pic de aer,

www.cartepedia.ro

pe care nu reușea însă să-l găsească. Nu și-au spus mai nimic. Câteva frânturi de fraze care întrerupeau tăcerea nesfârșită. Au plâns amândoi, iar Paul a promis că va ajunge cât de repede posibil.

A trecut și Romain pe-acolo. A lăsat-o pe Charlotte la socrii lui ca să aibă timp să-și ia la revedere.

Julie este profund emoționată să-l vadă așa, la căpătâiul fiului ei, șoptindu-i câteva cuvinte la ureche, cu o emoție simplă.

— Julie, vreau să știți că eu vă sunt alături.

— Știu. Mi-ar face plăcere dacă ați mai rămâne un pic. Nu știu dacă este posibil, poate trebuie să vă ocupați de Charlotte?

— Pot rămâne. Bunicii ei se ocupă mereu de ea cu mare drag. O să doarmă acolo.

La sfârșitul după-amiezii, toată lumea a plecat. Julie voia să fie singură. Romain i-a spus că va rămâne în biroul secției și că o va duce acasă atunci când va dori ea, indiferent peste cât timp va fi asta.

Atunci când doctorul Lagarde intră în cameră, ea s-a și hotărât să-i spună că a sosit momentul. Că nu mai vrea să-l rețină mult timp. La ce bun? El a plecat deja un pic de-alaltăieri, luându-și zâmbetul cu el, atunci când inima i s-a oprit. Acum, ea vrea să-l lase să plece, este pregătită. Într-adevăr, a fost bine că a venit să-l vegheze. Însă, de-acum ea simte că a sosit clipa.

Doctorul Lagarde îi cere să aștepte câteva momente și dispare.

Când revine, trece prin spatele lui Julie fără a scoate un cuvânt și-și așază mâna pe umărul ei, așa cum știe atât de bine să o facă, pentru ca ea să nu se simtă singură. Apoi el

www.cartepedia.ro

se apropie de ventilatorul artificial şi scade treptat debitul de oxigen.

Romain intră discret în cameră şi se apropie de Julie.

Un înger se insinuează din nou în relaţia lor. Probabil un înger păzitor.

Julie stă aşezată chiar lângă Ludovic, ţinând o mână pe inima lui şi cealaltă mână pe fruntea lui; îl mângâie, îi vorbeşte, îi spune că va fi bine, că îl iubeşte, că el nu o să sufere, îi cere să o aştepte, să vegheze asupra ei, să meargă împăcat, căci şi pentru ea va fi bine, îi promite asta, o să-şi revină. Ea-i spune că-l iubeşte, că-l iubeşte. Timpul nu a fost niciodată mai preţios ca acum. Niciodată. Fiecare fracţiune de secundă contează.

Apoi, după o jumătate de oră, bătăile inimii încep să scadă treptat, mai întâi la cincizeci pe minut, apoi la patruzeci şi cinci… La patruzeci… La treizeci şi cinci. Inima băiatului ei este pe cale să se oprească sub mâna ei, ea încă îi vorbeşte… Bătăile au devenit atât de rare, încât ea nu ştie dacă să mai aştepte sau nu bătaia următoare.

— Te iubesc, îi şopteşte ea.

Ultima bătaie…

Ora decesului: 21.34.

www.cartepedia.ro

Printre flori și printre nori

Paul sosește a doua zi, spre prânz.

Julie îl zărește când iese de la Jérôme. Paul e palid și tras la față. Nu atât de mult ca Julie, dar ea își dă seama că a avut o noapte grea și că nu și-a putut ține în frâu tristețea. Cei doi se sărută pe obraz, se strâng în brațe. El este încă marele stejar, dar, în străfundul ei, Baloo este într-o stare proastă. Ea se întreabă dacă el încă mai respiră.

— Vai, Julie, Julie, nu știu ce să zic…

— Nu spune nimic.

Îmbrățișarea este lungă, tandră și tăcută.

— Tocmai mă pregăteam să merg la el, l-au transferat în dimineața asta.

— Vrei să te duc eu?

Da, sigur că vrea. Cum altfel?

Administratorul capelei este un bărbat șarmant, de o blândețe și de o discreție pline de amabilitate. Fără înfloriturI. Și fără compătimiri.

El le cere să aștepte câteva minute, ca să aibă timp să-l pregătească pe micuț.

Când Julie intră în cameră, ea-și vede băiatul pentru prima oară după ce l-a lăsat pe patul lui de spital, pe când corpul lui era încă călduț.

Apropiindu-se de el, în ciuda urmelor de farduri care încearcă să ascundă moartea, ea vede că e palid. Roșeața

www.cartepedia.ro

din obraji este artificială, dar atenuează imaginea. Uneori este important să evadezi puţin din realitate.

Julie se apropie şi tresare atunci când îl atinge pe Ludovic, care este rece. E atât de rece. Încearcă să-l ia de mână, însă ea este mult prea rigidă.

Îi ia câteva clipe să se obişnuiască cu această senzaţie cumplită. Această fiinţă mică şi caldă pe care moaşa i-a aşezat-o la piept, cu câţiva ani în urmă, a devenit ca de gheaţă şi nemişcată.

Apoi ea ajunge să îmblânzească acest corp atât de absent, această carcasă nemişcată, asemenea unui fluture care şi-a părăsit crisalida. Fluturaşul ei şi-a luat zborul şi tot ce lasă în urma lui este această masă de carne, care era locuinţa lui. Ea este convinsă că ceea ce îl făcea pe Ludovic atât de profund, ceea ce îl făcea să trăiască, ceea ce avea în el încă de dinainte de a se naşte nu a murit, ci a plecat, fără să ştie prea bine încotro, dar poate că s-a răspândit câte puţin peste tot, în preajma ei, cu ea, cu oamenii pe care el îi iubea, printre flori şi printre nori, ca o pudră de stele ce şi-a părăsit micul ei receptacul corporal. Aşa că ea îi vorbeşte, spunându-i iar şi iar tot ceea ce i-a şoptit atunci când el a plecat. El o aude, desigur. El este acolo, pe undeva, prin preajma ei sau în sufletul ei…

Julie aşază cu gesturi delicate lucrurile preferate ale fiului ei: o carte de istorie pe care o iubea un pic mai mult decât pe celelalte, ţâţarul făcut ferfeniţă, sabia lui de lemn. E ca şi cum ai îngropa un faraon, cu toate bogăţiile lui.

Ea îl sărută pe frunte pe Ludovic, nu s-ar mai desprinde de el, o să-i fie atât de dor de el. Ea ştie că este ultima oară când buzele ei îi vor atinge pielea. Chiar dacă e rece, nu-i aşa?

www.cartepedia.ro

Paul stă acolo, într-un colţ al încăperii, stupefiat. Se apropie de Ludovic, îi face simplu semnul crucii pe frunte cu vârful degetului mare şi i se alătură în scurt timp lui Julie, care a ieşit deja afară.

El încearcă să-şi înghită lacrimile. Această tentativă eşuează lamentabil şi face ca Paul Moissac, de regulă un bărbat drept, mândru şi voinic, să devină un omuleţ încovoiat, care tresaltă şi plânge ca un puşti. Şi asta pentru că ţine prea multe în interiorul său şi-atunci când este copleşit, el este copleşit de-a binelea, în mod brutal şi dezordonat. E ca atunci când vine o viitură seculară care smulge totul din calea ei şi care lasă în urmă un peisaj dezolant. Julie a înţeles încă de mult că, uneori, trebuie să cedezi, pentru a lăsa tristeţea să iasă la suprafaţă. Aceasta oboseşte mereu în cele din urmă şi se mai domoleşte. Astăzi, suferinţa este un cal nărăvaş, însă ea presupune, ea speră că, într-o bună zi, se va linişti şi el, la rândul lui.

I se rupe sufletul atunci când îl vede pe Paul în starea asta. Poate că sentimentul este reciproc.

Suferim la nivel individual şi la nivel colectiv. Suferim atunci când suntem trişti şi atunci când vedem că ceilalţi sunt trişti. Suferim de două ori. Şi nu putem împiedica asta.

Viitura s-a liniştit. Au urcat în maşină.

— Paul, de ce nu porneşti?

El caută ceva în buzunarul sacoului şi-i întinde lui Julie un cec.

— Te rog, nu-l refuza.

— Paul!

— Te rog, Julie, te rog!

— Cinci mii de euro? Paul, nu ţi-e bine?

www.cartepedia.ro

— Am înmormântat-o pe mama cu câţiva ani în urmă, ştiu care sunt costurile. Nu vreau ca banii să fie o problemă ca să-l poţi îngropa pe fiul tău, aşa că ia aceşti bani şi fă-i o înmormântare frumoasă. Eu nu o să le simt lipsa.

— O să-ţi înapoiez restul dacă n-o să-i folosesc pe toţi.

— Taci! Şi păstrează totul, o să pui flori la cimitir. Şi dacă într-adevăr o să-ţi rămână atât de mulţi, ai putea să te bucuri de ei, o să ai nevoie de asta.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc…?

— Să fii tare, Julie, să fii tare, spune el în timp ce învârte cheia în contact, privind pe geam pentru ca ea să nu vadă umbra suferinţei în ochii lui.

www.cartepedia.ro

Vai, cât de mult sufăr!

Julie s-a dus zilnic să-l vadă pe Ludovic, uneori cu Paul, alteori cu Caroline şi Jérôme, care prefera să rămână în maşină. Ieri, a însoţit-o Manon.

Când a plecat, Julie ştia că astăzi urmează să închidă sicriul. Pentru totdeauna. Că nu o să-l mai vadă decât în gând şi în fotografii. E un gol insuportabil. Chiar dacă era mort, chiar dacă era rece, el era încă acolo, sub ochii ei, îl putea atinge – era acea mică prelungire a vieţii lui. Odată ce sicriul este închis, se conturează cu violenţă absenţa definitivă. De-acum încolo trebuie să accepte că nu mai trăieşte decât cu amintirea lui. Îi rămân câteva fotografii, câteva hăinuţe pe care le-a păstrat, câteva jucării şi amprenta existenţei lui în amintirea ei. O amprentă care, într-o zi, se va estompa, asemenea unui luminiş care este acaparat de pădurea din jur. Odată cu trecerea timpului, este un lucru inevitabil.

Ceremonia se desfăşoară în cadru restrâns, sunt ocupate doar primele bănci. Julie nu are o viaţă socială foarte bogată. Sunt prezenţi doar apropiaţii. Cei care o susţin foarte mult şi care înţeleg. Cei care înţeleg ce simte şi care o liniştesc cu o simplă privire şi cu o strângere sinceră de mână. Au venit câteva casiere. Cele amabile. Apoi, au venit şi bătrânii satului. Cei care au timp. Cei care cred în

www.cartepedia.ro

Dumnezeu. Cei care aparţin vechiului nucleu al comunităţii unui sat, care încă se cunosc între ei şi care, încă din copilărie, au trecut împreună peste încercări. Şi ei ştiu că această încercare este mai grea decât oricare alta. Aşa că, poate prezenţa lor…

Preotul satului este cel care ţine slujba. Oamenii bătrâni ai bisericii reuşesc să treacă peste multe nenorociri, păstrându-şi mereu această credinţă intactă. Ne fac să ne întrebăm cum de reuşesc.

Julie a scris un text pentru a fi citit în timpul ceremoniei. I-a cerut lui Manon să o însoţească, pentru a-l citi în locul ei, în cazul în care ei îi va fi prea greu; şi nu îşi face speranţe prea mari că va găsi forţa necesară să o facă. Emoţiile o gâtuiesc.

Dar, cu câteva clipe înainte de momentul în care trebuie să ia cuvântul, Julie simte cum e cuprinsă de un fel de pace lăuntrică ce o ajută să găsească seninătatea necesară, să-şi calmeze respiraţia, să-şi usuce lacrimile şi să-şi recapete vocea. Există un sufleţel care zboară prin clădire şi care probabil că a ajutat-o.

„Micul meu prinţ,

Când se lasă tăcerea, se spune că trece un înger… Tu, tu ai plecat cântând un cântecel frumos. Aşadar, sunt şi îngeri volubili.

O să-mi lipsească faptul că de acum nu o să te mai văd seara, cum îţi iei degetul mare şi-ţi răsuceşti părul pe el, că nu o să te mai aud cum răspunzi la telefon spunându-mi „salut mami", că nu o să te mai văd cum îţi azvârli bila în sus pe circuit, aşteptând cu nerăbdare să cadă înapoi, că nu o să te mai văd cum îţi desenezi melcii tăi caraghioşi.

www.cartepedia.ro

O să-mi lipsească faptul că de acum nu o să te mai văd cum te întorci din fundul grădinii cu o mânuță de zmeură abia dată în pârg, că nu o să te mai ascult cum cânți melodia de la genericul desenelor tale preferate. O să-mi lipsească faptul că nu o să te mai văd, nici nu o să te mai ating, că nu o să te mai iau în brațele mele și că nu o să te mai sărut.

Ludovic, îți promit că o să-mi regăsesc bucuria de a trăi pe care obișnuiam să o am și că o să fac tot ce-mi stă în putință pentru ca și oamenii care te iubesc să-și regăsească această bucurie. Chiar am reînceput să zâmbesc, cred… Așadar, vezi…

Lulu, veghează asupra noastră. Ghidează-ne, mică stea căzătoare.

Pentru că ai devenit o stea, îți citesc un fragment din *Micul prinț*:

«Noaptea, când te vei uita pe cer, fiindcă voi fi pe una dintre ele, fiindcă voi râde pe una dintre ele, va fi pentru tine ca și când ar râde toate stelele. Doar tu vei avea stele care știu să râdă.»

Lulu, noaptea o să privesc cerul, ca să văd cum strălucești… Iar ziua, stelele sunt invizibile, însă ele sunt totuși acolo…

Te iubesc…”

Când Julie se duce la locul ei după ce a petrecut câteva clipe cu capul așezat pe sicriu, se instalează o tăcere incredibilă, groasă, densă ca o ceață iernatică. Una dintre acele tăceri pe care le auzi cu adevărat. Nu se aude niciun suspin, niciun foșnet de de o batistă nimeni nu își își drege vocea.

www.cartepedia.ro

Nimic. E un gol total. E o tăcere pe care o păstrează cu toții, o tăcere prin care își iau rămas-bun…

Apoi, mai este un alt moment emoționant. Deși e mijlocul lui noiembrie, un fluture alb se apropie de sicriu și se așază pe el. E un fluture de noapte care, cu siguranță, a ajuns aici printr-o întâmplare.

Prin ce întâmplare?

Preotul face o reverență în fața acestei tăceri, în fața micii insecte, și reîncepe rugăciunile. Apoi, îi face un mic semn cu mâna lui Romain, care ceruse să citească ceva. Acesta înaintează, desface un petic de hârtie pe care-l scosese din buzunar, tușește discret, ezită pentru o clipă.

Dragi prieteni!
Vai, cât de mult sufăr
Am pierdut un prieten
Niciun rege, nicio regină
Nu erau mai măreți decât el
Pe-ale sale aripi el purta
Soarele și ploaia,
Florile ca un umbrar
S-au închis de-atât amar
Prietenul meu, fluturaș,
S-a dus într-o grădină
Mult prea departe de noi
Și chiar din această dimineață
Ochii mei plin de lacrimi…
…amintirea-i au în cuget
În fața a două flăcări
Aprinse ca să-i repet
Că mi-a lăsat în suflet
Un zâmbet ce va dăinui mereu.

www.cartepedia.ro

Julie este emoţionată. El, care abia îl cunoştea…

La cimitir, movila de pământ este enormă. Şi iată micul sicriu albastru trecând pe deasupra golului, sprijinit de două scânduri. Este atât de neobişnuit să vezi sicrie atât de mici.

Unii vin şi o îmbrăţişează pe Julie, alţii preferă să rămână în urmă. Nu se aude decât zgomotul paşilor pe pietricelele albe de pe alei.

În momentul în care cei patru oameni în negru coboară încet cutia micuţă pe fundul acelei gropi atât de mari, Julie simte că e atrasă către fund, ca pe marginea unei faleze. E chemarea hăului. Ea îngenunchează, luptând cu dorinţa de a cădea acolo, cu el. Să fie îngropată. Repede! Repede! Nimeni nu-şi va da seama de nimic. Să meargă după el şi să nu-l mai părăsească. Cât de singur şi de înghesuit se va simţi, la o asemenea adâncime în pământ, în întuneric, el căruia îi era frică de întuneric.

Julie, băiatul tău a murit, el nu mai simte nimic, nu mai este decât o masă de carne fără viaţă, nu-i nicio problemă, puţin îi pasă unde se află, puţin îi pasă de înghesuială şi de întuneric…

Dar, de fapt, cine ştie? Şi-apoi, e mult prea devreme pentru ea... Mult prea devreme pentru a nu avea astfel de gânduri. Cum ar putea ea să cântărească bine lucrurile…?

Paul o ia de după umeri, o ridică şi se îndreaptă cu ea către sala din restaurantul în care a organizat o mică comemorare. Cortegiul format din persoanele apropiate care îl însoţesc pentru un moment de reuniune se însufleţeşte un pic. Schimbă câteva cuvinte, câteva zâmbete.

Julie este senină, aproape zâmbitoare, ca şi cum ce-i mai greu a trecut. E nespus de dureros, dar a trecut. Ce-i

www.cartepedia.ro

mai greu încă n-a trecut. Ea ştie asta. Dar toate la timpul lor.

De câteva săptămâni, Julie începuse să trăiască momentul prezent. Avea de ales? Astăzi nu mai are.

Aşadar, ea merge mai departe. Momentul prezent, viaţa – sunt atât de firave…

Mai ales astăzi.

Carpe diem.

www.cartepedia.ro

Viața nu e un lung fluviu liniștit

Paul îi propune să o însoțească.

Julie a ales să treacă pe la apartamentul ei.

În micul ei apartament, ea înaintează ca o fantomă printre amintirile ce țâșnesc din cele mai mici obiecte. Canapeaua unde îi plăcea să facă tumbe, scaunul lui de la masa din bucătărie, casetele cu desene animate. S-a uitat la ele atât de mult, încât benzile au început să se zgârie la fiecare rotire.

Și-apoi, camera lui…

Julie se prăbușește pe pătuțul lui, ținând în mână jucărioarele preferate, cele care nu au plecat cu el.

Închide ochii și plânge în tăcere, zguduită de tresăriri regulate, fără să știe cât este ceasul, nici ce va face mâine. În orice caz, timpul stă în loc, ce sens are să-ți faci planuri?

În această seară, lui Julie i-ar plăcea să adoarmă repede și pentru mult timp. Poate chiar pentru totdeauna.

Paul nu spune nimic. Un pic mai târziu o ia de mână și o însoțește până la mașină. O ia din nou să doarmă la el.

Paul se descurcă în momentele critice.

În această seară, tânăra are puterea să se dezbrace singură. Nu însă și puterea de a rezista. Ea adoarme instantaneu. Este mai bine.

www.cartepedia.ro

A doua zi de dimineaţă, Julie se trezeşte în acelaşi loc, în aceeaşi poziţie, cu o batistă umedă în mână şi cu ochii umflaţi. Singurătatea o înhaţă, aşa cum înhaţă lupul o oaie. Fără să-i lase nicio şansă.

Este mahmură de la prea multe lacrimi vărsate.

O zi fără obiectiv.

Poate să se plimbe un pic. Să plângă. Să-l ajute pe Paul să gătească. Să plângă. Să cureţe ceapă. Să plângă. Totuşi. Măcar o dată. Să meargă la mormânt. Să plângă. Să o sune pe Manon. Să plângă.

Seara, un scurt mesaj din partea lui Romain îşi face loc în telefonul ei:

„Ştiu că nu-mi stă în putere să fac să dispară sentimentul de singurătate care vă încearcă. Trebuie să-l trăiţi, să-l înfruntaţi, să-l acceptaţi şi este mult prea devreme ca să reuşiţi. Dumneavoastră ştiţi să plângeţi – aveţi această şansă formidabilă pe care o au femeile. Mă gândesc adesea la dumneavoastră. Dacă vreţi să fiţi cu cineva care să vă ţină companie, să mă aveţi în vedere. Sunt alături de dumneavoastră. Vă îmbrăţişez.”

În realitate, Romain se gândeşte neîncetat la Julie şi la Ludovic. Este adevărat, asistenta avea dreptate, el s-a ataşat într-un mod aparte de micuţ şi, probabil, şi de mama lui. În cele din urmă, el îşi spune că poate e mai bine că Ludovic a plecat. Accidentul său era unul grav, iar urmările erau nesigure. A văzut mulţi părinţi ai căror copii aveau astfel de leziuni fizice şi neurologice. Aceşti copii erau ceea ce numim foarte peiorativ „legume”. A văzut de toate. Părinţi care s-au luptat, care s-au mutat, care şi-au schimbat locul de muncă pentru a nu fi foarte departe de centrul

www.cartepedia.ro

de specialitate, cupluri care s-au apropiat trecând printr-o astfel de încercare, unii care au avut curajul să facă un alt copil, alte cupluri care s-au îndepărtat până au ajuns la divorţ. A văzut situaţii contradictorii, în care uneori bucuria apărea şi ea, dar suferinţa era mereu prezentă, mereu, această suferinţă cruntă, de a vedea durerea pe chipul copilului tău.

Aşa că el o înţelege pe Julie. Înţelege că l-a lăsat să plece, dar şi că suferă.

Şi-apoi, Romain este sigur că ea-şi va regăsi dorinţa de a se ridica în picioare şi de a reîncepe drumul cel lung alături de ceilalţi, alături de alţii, alături de unii oameni mai vechi şi de alţii noi, căci, aşa e viaţa cu întâmplările ei, într-o continuă mişcare, în funcţie de evenimente. Mai apoi, după ce părăseşti nesfârşitul fluviu liniştit al existenţei, găseşti nişte căi paralele, sigur, mult mai greu de navigat, dar mai interesante, mai bogate decât cele ale fluxului comun, pe care-l adopţi din comoditate.

Romain ştie că Julie s-a aşezat pe marginea drumului, că ei i-ar plăcea să ia o pauză, că i-ar plăcea ca „pământul să se oprească pentru a se da jos", vorba cântecului, şi că doar ea se va putea ridica, însă lui i-ar plăcea să o poată însoţi un pic, acum că este departe de nesfârşitul fluviu liniştit.

În zilele de după înmormântare, sentimentul de gol este teribil. Nu-l mai poate atinge, nu-l mai poate vedea şi simte cât de grea este absenţa lui în viaţa de zi cu zi. Merge să-l vadă la cimitir şi vede cum florile se ofilesc uşor, semn că timpul trece şi fără el, că un alt drum se conturează şi că ea însăşi este cea care trebuie să-l marcheze. Fără să ştie prea bine încotro se îndreaptă. Dar, în calea ei, ea încă se

www.cartepedia.ro

întoarce adesea la viaţa de dinainte, asemenea oamenilor care se iubesc şi care nu reuşesc să se despartă, făcându-şi cu mâna unul altuia până la capătul orizontului.

De altfel, Julie nici măcar nu ştie dacă are chef să se îndrepte către noi orizonturi, în zările îndepărtate. Ea este pe şine şi priveşte cum trenul vieţii reporneşte cu toţi oamenii la bord şi nu este prea sigură că are chef să urce în el. Ar fi foarte tentată să mai rămână pe peron cu Ludovic, încă un pic, doar un pic.

Mergeţi fără mine, o să vă ajung din urmă.
Poate…
Nu se ştie…
Nu vreau…

www.cartepedia.ro

În caz de forță majoră

Câteva zile mai târziu.

— Bună ziua, Julie. Vă deranjez?

— Stau în fotoliu, cu o carte bună în mână.

— E o idee minunată. V-am sunat să știu dacă sunteți liberă în seara asta, ca să mergem să mâncăm ceva.

— Am deja o întâlnire. Îmi pare rău.

— Ah…

În vocea lui Romain se simte o urmă de dezamăgire, urmă ce nu-i scapă lui Julie.

— Iau masa cu prietena mea din copilărie, ca în fiecare sâmbătă de la începutul lunii. E o întâlnire la care merg mereu și care nu poate fi ratată decât în caz de forță majoră.

— Nu trebuie să vă cereți scuze, e în regulă.

— Sunteți foarte dezamăgit?

— Sunt dezamăgit că sunteți deja ocupată, însă sunt mai degrabă liniștit să constat că nu mă considerați un „caz de forță majoră".

Julie zâmbește.

— Și dacă v-aș propune să facem o plimbare la munte în fiecare primă duminică a lunii ca să dați jos ce ați mâncat în prima sâmbătă a lunii? Ar putea să devină o întâlnire la care să mergem mereu?

www.cartepedia.ro

— De ce nu?

— Încercăm mâine?

— Ăăă, da, hai! răspunde Julie, surprinsă.

— Trec să vă iau la ora zece şi mă ocup eu de picnic, e bine aşa?

— Un picnic pe vremea asta?

— Au anunţat că va fi o vreme însorită şi minunată. Luaţi-vă o bluză groasă. De restul mă ocup eu.

— E foarte bine aşa!

— Atunci pe mâine, Julie, seară frumoasă.

Ce eleganţă din partea lui să nu întrebe cum îi merge. El ştie prea bine că-i merge prost şi că Julie nu prea are chef să vorbească despre asta la telefon.

Pentru a o face să se gândească la altceva, Romain preferă să aibă parte de acţiune şi de multe lucruri frumoase. El ştie că, pentru toate astea, muntele este magic. Şi e magic şi pentru Julie. Ea a menţionat într-o zi muntele, în timp ce-i făcea masaj lui Ludovic.

www.cartepedia.ro

Dă-i o șansă barajului

E ora opt. Julie se trezește odată cu soarele care mângâie perna. Așa cum era prevăzut, cerul va fi îngăduitor pe durata plimbării. E deja mare lucru.

Ea se lungește în pat, așază jucărioara lui Lulu – una dintre cele pe care le-a păstrat – și merge să mănânce ceva în bucătărie. Ar încăpea ceva, cât de mic, printre aricii de mare pitiți în stomacul ei. Nu vrea să stea prea mult în pat, ca să aibă timp să-și împrospăteze și să-și destindă fața. A venit timpul ca pleoapele ei să se dezumfle.

E ora 9 și 58 de minute. Julie aude o mașină pe pietrișul din curte. Nu poate fi un pacient venit la cabinetul medical. E duminică. Trebuie să fie Triumph-ul*. Romain parchează în fața casei și coboară din mașină. Ea bate în geam și-i face un mic semn cu mâna, zâmbind, apoi își ia rucsacul. Nu și-a luat multe lucruri în el, deoarece el se ocupă de picnic, dar a luat un pic de apă, o bluză, o geacă impermeabilă, șosete de schimb.

Cei doi se îmbrățișează.

— E impresionant cât de punctual sunteți!

— Sunt doar prevăzător. Nu-mi place să fiu așteptat. Și-n plus, ziua este atât de frumoasă.

---

*Triumph este o marcă de automobile înființată în anul 1885 de Siegfried Bettmann. Astăzi, marca de automobile nu mai există. (n.tr.)

www.cartepedia.ro

— Unde mergem?

— Surpriză! La munte. Nu vă spun nimic altceva. Sunteţi în formă? O să trebuiască să mergem pe jos!

— Ba chiar o să-mi prindă bine. Nu aveţi centură de siguranţă? întreabă Julie încercând să o pună după ce s-a urcat în maşină.

— Într-o şaretă atât de veche, nu prea ai ce face cu ea. Dacă maşina se rostogoleşte, cu sau fără centură, nu e bine deloc.

— Putem să o luăm pe a mea?

— Aveţi încredere în mine. Nu am chef să distrug maşina, cu atât mai puţin pe dumneavoastră ...

Julie îl priveşte pe Romain cum bagă în viteză. Când el îi spune să lase în jos frâna de mână aflată lângă pasager, ea face întocmai.

Are impresia că este într-un clip din anii'60, cu Johnny Hallyday.

Mirosul de imitaţie de piele este plăcut. Maşina are patina timpului, ca o mobilă veche. Când te afli în ea, simţi că e un obiectiv istoric. În plus, mai este şi acest miros de ulei de motor.

— Şi face faţă la drum? Chiar şi în curbele de la munte?

— Face faţă oricărui tip de drum.

— Oricărui tip de drum?

— Bine, fie, mărturisesc. Face faţă destul de bine la drum, dar e la ani lumină distanţă de maşinile de astăzi care îţi iartă aproape toate greşelile. Poate în afară de prostia absolută a câtorva dintre conducătorii lor.

— Nu păreţi a fi unul dintre ei.

— Mulţumesc, Julie.

— Deci, ea nu rezistă prea bine la drum?

www.cartepedia.ro

— Să spunem că este echipată cu o punte din spate rigidă care face ca cele două roți din spate să fie foarte solide. Mașinile moderne au patru roți independente. Dacă uneia dintre ele îi apare o umflătură, celelalte trei își văd mai departe de treaba lor. În cazul de față, dacă apare o umflătură sau o groapă, mașina riscă să se dezmembreze. Și dacă în plus mergi un pic mai repede sau dacă drumul este umed…

— Chiar nu vreți să o luăm pe a mea?

— Nu-ți oferă liniștea și siguranța unei mașini moderne, dar nu e periculoasă. La nevoie, în curbe, veți îndrepta dumneavoastră direcția cu mâna, ca la sanie…

— E adevărat că aproape poți atinge pământul.

— Poți. Mă rog, nu știu dacă dumneavoastră puteți, dar eu reușesc.

— Ba da! Priviți! spune Julie după ce a adunat câteva pietricele din curte, trecându-și pur și simplu brațul peste portieră.

— S-ar putea să fie nevoie să împingeți dacă face pană.

— Riscă să facă pană?

— Nu! O bibilesc de ani buni. Este mai fiabilă decât majoritatea modelelor actuale, în care totul este electronic.

— O aveți de mult timp?

— Este din 1959. A fost a tatălui meu. Prima lui mașină! Mi-a dat-o când am obținut diploma de kinetoterapeut.

— Ce viteză prinde?

— 160? Dar la 130, ai deja impresia că viteza este amețitoare pentru că atingi pământul.

— Aveți de gând să faceți o demonstrație?

— Nu astăzi. Astăzi, mergem pe jos.

— Și oglinzile retrovizoare nu sunt la o distanță un pic prea mare față de capotă? se miră Julie.

www.cartepedia.ro

— Nu, din contră, vizibilitatea este mai bună.
— Dar cum le reglați?
— Am mâinile lungi, răspunde Romain zâmbind.

Parcurg restul drumului în tăcere, ascultând un CD de Tracy Chapman. Au aceleași gusturi, cum s-ar spune. Julie scoate totuși în evidență anacronismul dintre o mașină veche și un radio CD auto.

— Îmi place să meșteresc. E mașina pe care o folosesc zi de zi. Îmi place să ascult știrile în drum spre muncă. Astea fiind spuse, atunci când depășesc 50 km/h, trebuie să dau volumul tare dacă ascult muzică.

Julie nu cunoaște foarte bine locul în care el parchează. Însă împrejurimile sunt drăguțe. Urcușul se anunță a fi destul de lung. Geanta lui Romain pare grea, însă el are o musculatură pe măsură și pentru el asta nu e mare lucru. El o ia înaintea ei și începe să meargă în ritmul lui, întorcându-se din când în când ca să vadă dacă Julie vine din urmă.

Ea vine din urmă.

Trec două ore de când tot merg, sunt două ore de tăcere, e doar tăcere. Doar munții sunt cei care vorbesc, râurile sunt purtătorii lor de cuvânt, și foșnetele frunzelor, emisarii lor.

Atunci când Julie se distanța prea mult, Romain se oprea de mai multe ori pentru a o întreba dacă e în regulă, pentru a face o pauză, pentru a bea un pic de apă și pentru a porni din nou.

Ajung la un mic lac de munte, într-o mică depresiune. Locul este mirific.

Romain s-a așezat pe o stâncă pentru a o aștepta pe Julie. A scos două batoane de cereale.

www.cartepedia.ro

— O să facem o mică pauză. Vedeţi vârful acela, acolo sus? Acolo mergem. În ritmul nostru, cred că mai avem încă o oră. E în regulă dacă mâncăm acolo sus?

— Da, e în regulă. Dacă o să am hipoglicemie, o să mă căraţi dumneavoastră!

— De ce credeţi că vă dau un baton de cereale?

Au făcut mai mult de o oră. Romain nu a luat în calcul scurtul moment de tristeţe al partenerei lui. A făcut o pauză, pe o stâncă, pentru a mai scăpa de lacrimile care deveniseră prea apăsătoare. Lui Julie i se întâmplă mereu să aibă nevoie de asta – să aibă nevoie să se golească. Apa sărată se acumulează încontinuu, bazinul devine prea plin – e nevoie să deschizi vanele pentru ca barajul fisurat să reziste.

Aceste momente devin tot mai rare. Însă ea încă nu rezistă o zi întreagă. Asta este.

Romain respectă lucrul ăsta. El era un pic mai în faţă; nu a coborât spre ea. A fost însă îndeajuns un schimb de priviri. Ea ştie că îi înţelege suferinţa. Că aşteaptă. Că înţelege. Că empatizează. Fără însă a sări după ea în groapă…

Când ajung acolo sus, priveliştea este superbă. Bucuria simplă din ochii lui Julie îl încântă pe cel care o dirijează. Misiunea a fost îndeplinită.

— Vă este foame?

— Aş mânca până şi nişte viermi!

— Staţi liniştită, am ceva mai bun.

Julie s-a aşezat în iarbă, peste geaca ei impermeabilă, şi-l priveşte pe Romain cum desface conţinutul rucsacului său.

Scoate din el o mică faţă de masă cu pătrăţele, o desface şi o întinde pe iarbă. Cât e de atent! Aşază pe ea câteva

www.cartepedia.ro

senvișuri împachetate cu grijă, îi aruncă lui Julie un ou bine fiert, apoi, imediat după, îi aruncă al doilea ou. Ea este îndemânatică și reacționează repede, așa că le prinde pe amândouă cu dexteritate. Romain îi face cu ochiul, ca răspuns la zâmbetul ei triumfător.

Picnicul e revigorant: priveliștea este frumoasă, compania este plăcută, masa e bine meritată și stomacul e plin. Vorbesc despre una, despre alta, despre Charlotte, despre serviciul fiecăruia dintre ei.

Apoi trece un înger. Ochii umezi ai lui Julie scrutează orizontul.

— Julie, cum vă simțiți?

Alt înger…

— Goală pe dinăuntru. Mă simt goală pe dinăuntru și fără viață. Am impresia că am murit și eu un pic. Că sunt un câmp de bătălie. A ars totul, pământul este neregulat, are gropi deschise și ruine cât vezi cu ochii. S-a așternut tăcerea ca urmare a ororilor, dar nu liniștea de după furtună, ca atunci când te liniștești. Am… am impresia că am sărit pe o mină, că am fost spartă în mii de bucăți și că nu știu cum voi face ca să adun la un loc toate aceste bucăți, nici măcar nu știu dacă le voi găsi pe toate.

Romain așteaptă pentru un scurt moment. E momentul de care Julie are nevoie ca să-și caute o batistă în rucsac. Se uită și el către orizont, cu privirea pierdută.

— Știți, într-un joc Lego poți să faci diferite tipuri de construcții, chiar dacă ai pierdut câteva piese, imaginația continuă să lucreze, spune el în cele din urmă.

— La ce-ți servește să-ți imaginezi o construcție, atunci când ai pierdut piesa principală, cea care dădea casei tot farmecul ei?

www.cartepedia.ro

— Pentru a bricola și a căuta alte piese în viață, dar în altă parte. Julie, e prea devreme. Lăsați durerea să iasă la suprafață. Există un timp pentru toate. Pe un câmp de bătălie sau după o catastrofă naturală, mai întâi locuitorii care constată pagubele sunt devastați, se vaită, se plâng, sunt revoltați. Și, abia după aceea, ei pot să-și suflece mânecile și să înceapă să reconstruiască. Abia după aceea. Ceea ce tocmai ați trăit probabil că este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, așa că fiți îngăduitoare cu stările dumneavoastră sufletești. Niciun câmp de bătălie nu rămâne sterp. Câteodată, e nevoie de ani și ani, dar natura își reintră în drepturi mereu, mereu și florile răsar din nou din cenușă. Mai devreme sau mai târziu, natura din adâncul ființei își va reintra în drepturi.

Romain se întoarce către Julie, ai cărei ochi nu se mai opresc din plâns. El îi zâmbește pur și simplu și-i mângâie obrazul umezit cu dosul palmei. La fel cum îi făcea lui Ludovic. Julie îi zâmbește. Apoi, privirile lor se îndreaptă din nou către orizont. Tăcerea și imensitatea sunt liniștitoare.

— Ați reînceput munca? întreabă Romain.

— Nu, încă nu. Cunosc un medic de treabă care mi-a dat un concediu medical. Oare cei de la asigurările sociale cum au putut să creadă că trei zile sunt suficiente atunci când îți moare propriul copil?

Julie își caută o altă batistă în rucsac, iar Romain scoate o tabletă mică de ciocolată neagră cu bucățele de caramel. Rupe câteva pătrățele prin folia de aluminiu și așază tableta pe jos, între ei.

— Grăbiți-vă, furnicile sunt gata să ne-o ia înainte! Și la munte, sunt rele!

— Cum știți că sunt înnebunită după ciocolata asta?

www.cartepedia.ro

— Nu doar femeile își folosesc intuiția!...

Romain nu e intuitiv, ci atent. I-a fost de-ajuns să-și aducă aminte că într-o zi a zărit un ambalaj în camera lui Ludovic.

— Cântați? continuă el.

— Nu, am cântat un pic când eram mică, dar acum nu mai cânt. Dumneavoastră?

— Am reînceput să cânt la vioară. Cântam la vioară când eram mic. Apoi vioara mi-a fost furată. Când soția mea m-a părăsit, ăsta a fost punctul culminant. Trebuia să-mi ocup serile cu ceva. Așa că mi-am cumpărat o vioară și urmez niște cursuri. Atunci când cânt, nu mă gândesc la nimic. În afară de plăcerea de a cânta.

— Probabil că îți golești mintea de gânduri.

— Aveți un instrument care vă atrage mai mult decât altele?

— Da, pianul.

— Atunci, puneți-vă pe treabă. Mergeți la magazinul de muzică, luați-vă unul și găsiți un profesor de muzică.

— O să mă gândesc la asta.

Julie nu îndrăznește să-i spună că nu își permite sub nicio formă să aibă un pian în sufrageria ei. Mai întâi de toate, asta ar presupune să aibă o sufragerie a ei.

— Coborâm?

— Da, coborâm. Romain, voiam să vă mulțumesc. Îmi sunteți de mare ajutor, serios. În viața mea sunt câteva persoane care, asemenea unor lanterne, mă ajută să văd mai clar dincolo de toată ceața asta a mea, iar dumneavoastră sunteți una dintre ele.

— Sper că nu sunt lanterna roșie.

— Poate doar astăzi, fie, ca să încheiem plimbarea.

www.cartepedia.ro

Crăciun fericit

Iată că au trecut cincisprezece zile de când Julie suportă cu greu toate animaţia de Crăciun, vitrinele care strălucesc şi difuzoarele de la fiecare colţ de stradă, din care răsună colinde pe bandă rulantă, unele mai idioate decât celelalte, scoţându-i din sărite pe locuitori.

Încă de câţiva ani încoace, Julie considera deja că era prea mult. Erau tot mai multe ghirlande pe străzi, tot mai mulţi Moş Crăciuni la geamuri, cataloage din ce în ce mai groase cu jucării şi raioanele din supermarketuri erau supraaglomerate din ce în ce mai devreme. Ştie despre ce vorbeşte.

Este un semn ruşinos al unei societăţi de consum bolnave şi bulimice.

Pentru Julie, anul acesta, totul este mult prea mult. Se gândeşte iar la străbunica ei care, atunci când era mică, îi povestea că, pe vremea ei, copiii primeau o portocală în seara de Ajun. O portocală, pentru că era un produs scump şi care se găsea rar.

O portocală!

Astăzi, găseşti portocale tot timpul anului, la doi euro kilogramul!

Şi mai sunt toţi aceşti oameni, cu mâinile doldora de pachete, care se bucură că le vor aşeza în curând sub brad şi care dau impresia că, de Crăciun, toţi oamenii sunt

www.cartepedia.ro

bucuroşi din cale-afară. În această zi de sărbătoare, trebuie să fii bucuros, conform tradiţiei. Crăciunul e o sărbătoare de familie, prin excelenţă.

Însă, pentru Julie, toată această bucurie afişată pretutindeni pare atât de falsă! Deoarece în adâncul ei, ea este sfâşiată. Când se gândeşte că nu este niciun cadou sub brad pentru Lulu!

Anul acesta, i-ar oferi doar o portocală, dac-ar putea… În schimb, a găsit un omuleţ de zăpadă din ceramică, pe care îl va aşeza pe mormânt. Minunat!

Ea ţine morţiş la simbolurile astea, poate că Ludovic le vede… cine ştie?! Dar, când iei puţină distanţă, aproape că-i ceva demn de milă.

www.cartepedia.ro

O căciuliță pentru Popi

Ei nu fac mare lucru în seara din Ajun. Petrec seara de ajun la Paul, împreună cu Jérôme și Caroline. Încearcă să vorbească despre altceva. Cât mai puțin posibil despre Lulu. Le lipsește foarte mult. Se abțin atât de greu să nu plângă, încât nu mai lipsește mult ca toată lumea să izbucnească în plâns.

Își oferă mici cadouri, mici atenții. Cadourile îți aduc mereu o bucurie, mai ales dacă sunt din partea oamenilor pe care îi iubești.

Jérôme îi oferă lui Julie un Popi din pluș. Ea îi zâmbește. Acest cadou o emoționează. El îi face cu ochiul, arătându-i motănașii pe care îi are în buzunarul de la blugi.

Chiar înainte de încheierea acestei scurte ceremonii, Paul scoate un pachețel ascuns în spatele bradului.

— Romain Forestier a venit să-l lase aici săptămâna trecută. Mi-a spus să ți-l dau de Crăciun.

Julie se arată surprinsă. E un pachețel moale. Pe funda din rafie este o etichetă de la magazinul „Meșteșugarii lumii". Având în vedere că e din partea lui Romain, asta nu o miră.

Îl deschide, puțin agitată, și scoate din el o minunată căciuliță peruană, foarte colorată, cu două clape pentru

www.cartepedia.ro

urechi şi cu un ciucure, la capătul unui fir de lână prins de vârful capului. Când îl deschide, cade din el un bileţel.

"Ca să vă coloraţi viaţa cu multe nuanţe noi şi ca să înfruntaţi bruma celorlalte duminici ale lunii. Crăciun fericit, Julie!"

Julie o probează, mândră ca un soare. Toată lumea zâmbeşte. Forma aceea şi culorile... e ceva neobişnuit!

— Cel puţin, nu există niciun risc să te piardă prin zăpadă, spune Paul râzând. Şi-n plus, nu te mai poţi scuza că e frig, ca să nu mergi cu el!

— În orice caz, nu mă gândeam să mă eschivez.

Cu atât mai puţin în această seară, fiind atât de emoţionată de cadoul lui Romain.

Crăciun fericit…

Totuşi.

www.cartepedia.ro

Fetița și secretul cel mare

Câteva săptămâni mai târziu.

„Bună, Paul,

Sper că ești bine. Pun tăcerea ta pe seama faptului că muncești prea mult… Sau poate că te gândești prea mult la Manon?!

Apelez astăzi la tine cu o rugăminte aparte. Am decis să iau lecții de pian. Un prieten m-a sfătuit să fac asta. E muzică terapeutică. Am mers la magazinul de muzică și am găsit acolo un pian care e într-adevăr foarte frumos. Este din lemn deschis la culoare, așa cum îmi place mie, și cu un sunet minunat. Costă însă 4500 de euro, iar eu nu am acești bani acum. Așa că voiam să știu dacă n-ai putea să-mi împrumuți această sumă pe care ți-o voi înapoia câte un pic în fiecare lună… Aștept vești de la tine. Pe curând.

Te îmbrățișez.

Julie

PS: dacă muncești prea mult, mai ia o pauză din când în când.

PS 2: dacă te gândești prea mult la Manon, mai ia o pauză din când în când.

PS 3: sper că e vorba de al doilea motiv…”

www.cartepedia.ro

„Draga mea Julie,

Îmi cer scuze pentru că am fost atât de tăcut. În acest moment, am într-adevăr foarte mult de muncă, merg adesea în deplasări. Cu toate acestea, nu am nicio scuză, aș fi putut să te sun, să-ți las niște mesaje scurte. Cred că mi-e frică. Mi-e frică să-ți vorbesc despre nimicuri, sau efectiv nu știu ce să-ți spun. Mi-e frică să nu te deranjez sau să nimeresc într-un moment nepotrivit. Știu că este ridicol, însă nu știu cum să reacționez. Poate că am putea să luăm masa împreună săptămâna viitoare, ca să vorbim despre toate astea. Mâine plec în străinătate, dar mă întorc în weekend. Ce spui?

Te îmbrățișez.

Paul.

PS: bineînțeles că o să găsim o soluție în privința banilor. Nu-ți face griji. O să mai vorbim despre asta.

PS 2: cât despre Manon, mai iau o pauză din când în când…"

Câteva zile mai târziu...

Julie a plecat la supermarket. Și-a reînceput munca, din cauză că cei de la asigurările sociale nu acceptă concediile medicale pe termen nelimitat. Și pentru că, în pofida a toate, are nevoie să-și schimbe gândurile, cu toate că un post de casieră nu are nimic extraordinar care te-ar putea ajuta să atingi un astfel de obiectiv. Astăzi s-a decis să compare datele de naștere din buletine cu vârsta pe care le-o atribuie ea clienților. Sunt foarte multe surprize. Sunt femei care au operații estetice și care par cu zece ani mai tinere, bărbați distruși de alcool și de fumat, care par cu zece ani mai bătrâni.

www.cartepedia.ro

La întoarcere, Caroline o primeşte cu un zâmbet larg. Îi face plăcere să o vadă aşa, pe ea, cea care nu este niciodată prea volubilă, i se pare însă suprinzător, aproape suspect. Se poartă ca o fetiţă căreia i-a fost încredinţat un mare secret şi căreia îi este greu să îl păstreze doar pentru ea. Aproape că şi-ar pune mâinile la gură ca nu cumva să-i scape. Julie ar vrea să ştie de ce e Caroline atât de zburdalnică.

Cu un râs nervos, Caroline dispare undeva în fundul cabinetului medical. Nu mai rezistă. Cu cât Julie va afla mai repede secretul, cu atât mai repede se va simţi eliberată.

Ce primire misterioasă în acest sfârşit de zi!

Julie urcă scările şi intră în apartamentul de deasupra, unde încă mai locuieşte, împreună cu Jérôme şi Caroline. Cu un gest maşinal, îşi pune geanta şi cheile pe comoda micuţă de la intrare, îşi umple un pahar cu apă şi se aşază la masa din bucătărie ca să răsfoiască ziarul.

În acel moment, ea zăreşte o legătură de chei şi un bileţel pe care era scrisă o adresă şi un comentariu : „Te aşteaptă o surpriză aici. Du-te repede!" Când era în clasele mici, Julie se bucura de jocurile cu comori de la sfârşit de an. Zâmbeşte. Textul este scris cu litere mari. Nici măcar nu ştie cine se joacă astfel cu ea, însă Caroline trebuie să aibă ceva de-a face cu asta.

Ea pleacă din nou, de această dată la adresa indicată.

E un bloc mic şi nou, într-un cartier liniştit. Pe soneria de la intrare, este scris numele ei. Încearcă mai multe chei până o găseşte pe cea care deschide uşa de la intrare. Urcă la primul etaj şi se uită la numele scrise pe sonerii. Din nou, numele ei. Alte două chei. O alege pe cea mai groasă şi nimereşte din prima încercare.

Când intră în apartament, Julie nu înţelege prea bine unde a ajuns. Valiza ei cea roşie, cea pe care Paul i-a

www.cartepedia.ro

cumpărat-o în Bretania, tronează la intrare. Toate lucrurile ei sunt aici. Caroline sigur a avut ceva de-a face cu asta.

Totul este nou. Apartamentul şi mobilierul sunt într-un stil simplu şi modern. Bucătărioara este echipată şi funcţională, are un cuptor minunat, un robot modern demn de un mare bucătar-şef. Chiar lângă ea se află o piramidă din ceapă. Cineva a fost complice.

Abia când intră în sufragerie, îl zăreşte. Este acolo, instalat, silenţios, la fel de frumos ca în ziua în care a rămas mută de uimire în faţa lui.

Pianul din lemn deschis la culoare pe care l-a văzut în magazin, de care s-a îndrăgostit într-o clipită. Taburetul aşezat în faţa lui este în aceleaşi nuanţe. Găseşte un bileţel pe claviatură.

„Uită de împrumut. Mă bucur să ştiu că o să-ţi facă bine. Mi-aş dori atât de mult să-ţi alin durerea… iată, asta e o bună ocazie. Te îmbrăţişez. Paul

PS: ah, da, de fapt, în privinţa apartamentului mobilat, trebuie să vorbim despre chirie. Cred că nu o să găseşti pe piaţă un raport calitate-preţ mai bun decât acesta, altfel nu văd de ce tipa de la agenţie ar fi putut crede că am luat-o razna… Mai e nevoie doar de câteva semnături.”

— Paul? spune Julie la telefon, cu o voce stinsă.

— Ah, bună ziua, Julie! Ai ajuns acasă?

— Ai luat-o razna!

— Ah, bun, serios… şi tu începi? O să încep să cred că aveţi dreptate! Da, devin nebun. Cum ai fi vrut să nu profit de ocazie?

— Paul, dar e un cadou prea mare. E prea mult!

— Nu-ţi ofer apartamentul!

www.cartepedia.ro

— Mă refer la pian.

— Dar am și eu ceva de câștigat din asta! Sper că o să-mi cânți mereu câte-o partitură când voi veni să te văd.

— Dar de unde știai că era acesta?

— Datorită faptului că mă plimb cu fotografia ta în portofel. Vânzătorul și-a amintit de chipul tău și de expresia plină de beatitudine pe care ai avut-o la vederea acestui pian. Iată cum! Își amintește și de negocierile la sânge pe care le-ai purtat și de argumentele pe care le-ai folosit ca să mai coboare prețul. O să te angajez ca agent de vânzări!

— Ești incredibil! Mă bucur tare mult, Paul, tare, tare mult. De-ai ști cât de mult mă bucur!

— Julie, folosește-l sănătoasă și bucură-te de el. Și în șase luni, vreau să aud un preludiu de Bach!!!

— Și vânzătorul ți-a făcut o ofertă specială?

— Știi prea bine că eu cumpăr tot ce-i mai scump; și nu fac asta ca mai apoi să pot negocia prețul.

— Nu era cel mai scump.

— Știu, dar era al tău.

După ce închide, Paul oftează ușurat. Ea nu a mai refuzat aceste cadouri oferite la pachet. Era și timpul. Lui puțin îi pasă de valoarea lor. Tot ce își dorește este să o facă fericită, să încerce să-i aline măcar a mia parte din suferința pe care i-a provocat-o moartea lui Lulu. Ea, cea care era balsamul lor fără parabeni când au plecat în Bretania, s-a transformat într-o rană deschisă, iar Paul simte că nu are în adâncul său aceeași căldură ca să o poată consola. Înainte de toate, Paul se simte responsabil pentru tragedie. La urma urmei, ar fi putut alege o altă casă de marcat sau ar fi putut rămâne indiferent în fața casierei. Mai ales, ar fi putut să nu o invite să ia prânzul împreună și cu atât mai puțin, ar fi putut să nu plece în Bretania. Toate astea nu s-ar fi

www.cartepedia.ro

întâmplat. Paul se simte responsabil şi are la dispoziţie doar un card pentru a o consola, pentru a pune puţin balsam pe cicatricea lui Julie.

Sunt nişte resurse insuficiente deoarece Julie are nevoie de lucruri pe care nu le poţi cumpăra. Deşi, pentru a ajunge la ceea ce este esenţial, partea materială te ajută. Chiar ea însăşi a spus asta. Să o poată suna pe prietena ei, să mănânce lucruri bune şi să nu se mai îmbrace de la second-hand-ul din colţul străzii.

Şi să cânte la pian.

În cele din urmă, ea acceptă.
Şi chiar începuse să-l tutuiască.
Lucrurile se întâmplă atunci când trebuie…

www.cartepedia.ro

Gâdilături

Julie s-a dus până la fântâna din capătul străzii. Ea i-a dat noua ei adresă. El nu cunoaște prea bine cartierul.

Romain, poate încă un pic adormit, aproape că trece fără să o vadă, dar o zărește în ultimul moment și parchează repede la marginea drumului. E bucuros că-și petrece ziua cu ea. Sentimentul este reciproc.

Îi spune care este destinația lor, ca să-i lase timp lui Julie să se pregătească. Obiectivul este unul ambițios.

În cele din urmă, după mai multe ore de mers, au acceptat adevărul: nu vor putea ajunge în vârf astăzi. Julie nu face față, o dor picioarele, o doare spatele, o doare sufletul, viața e dureroasă. Când mergi plângând, nu prea reușești să respiri.

Romain simte că astăzi nu e o zi bună. Îi promite așadar că, în zece minute, vor ajunge la un lac mic și drăguț unde se vor putea opri să facă o pauză lungă, înainte să coboare. Este o zi de iarnă frumoasă, nu ar trebui să le fie foarte frig, chiar dacă ar sta pe loc.

Cei doi ajung la apă la ora unsprezece. Este un pic prea devreme pentru a lua masa.

Julie se întinde pe iarbă și închide ochii pentru o clipă.

www.cartepedia.ro

Când îi redeschide, nu-l mai vede pe Romain, îl caută imediat cu privirea şi-l zăreşte pe celălalt mal al lacului. El îi face un mic semn cu mâna şi revine câteva zeci de minute mai târziu.

— E mai bine să nu faci baie în lacul ăsta. Sunt nişte gângănii ciudate peste tot, spune el, plin de vitalitate.

— În orice caz, cred că apa e rece ca gheaţa.

— Cu siguranţă. Dar ar fi fost revigorant. E frumos aici, aşa-i? Acum, nivelul apei lacului nu e foarte ridicat, însă primăvara, este cu adevărat superb.

Julie rămîne cu privirea în gol, ascultându-l pe Romain doar pe jumătate. Atunci el se apropie şi se aşază în spatele ei, cu picioarele de o parte şi de cealaltă. Apoi îşi lipeşte mâinile de partea de sus a spatelui ei şi începe să o maseze uşor.

Julie începe să plângă aproape instantaneu. E atât de fragilă încât, cum o atingi, cum îşi se revarsă emoţiile. Îşi scoate bluza polar. Masajul îi face bine, însă ţesutul gros îi reduce un pic din eficacitate. Soarele e sus pe cer şi afară e cald. Ea a rămas în tricou. Romain îşi reia masajul cu mai multă uşurinţă.

— Voiam să încep să fac un album foto cu el, însă nu reuşesc.

— Şi asta vă miră?

— Nu, ştiu. Oare durerea va dispărea vreodată? Pentru că am impresia că-mi petrec timpul luptându-mă ca să nu fiu înghiţită cu totul. Nu avem mereu chef să continuăm lupta.

— De ce să luptăm?

— Pentru că totuşi trebuie să mergem mai departe, viaţa nu ne aşteaptă!

www.cartepedia.ro

— Cine spune asta, că ea nu vă așteaptă? Ea merge mai departe, desigur, însă nu sunteți obligată să-i urmați ritmul. Aveți tot dreptul să vă luați o pauză, ca să fiți în doliu. Sunteți tânără, aveți toată viața înainte, acordați-vă timp.

— Vă aduceți aminte de prietenul meu, Paul?

— Desigur, îmi vorbiți adesea despre el. V-a împrumutat bani pentru pian?

— Mi l-a oferit. Și, pe lângă asta, mi-a oferit un apartament, cu o chirie modică.

— Minunat!

— Totuși, asta mă face să fiu un pic stânjenită, e un cadou enorm. Mă simt îndatorată.

— Dați-le voie celorlalți să vă aducă bucurie. Eu nu cred că a făcut asta din obligație. Din contră. Dacă își permite, e un mod ca oricare altul de a vă fi alături. Din câte mi-ați spus despre el, nu cred că încearcă să vă cumpere prietenia.

— Nu.

— Cu atât mai puțin favorurile?!

— Nici asta.

— Atunci este, într-adevăr, un cadou semnificativ, dar sincer. Luați-l ca atare.

Julie zâmbește. După ce i-a masat spatele, Romain a ținut-o în brațe, legănând-o încet, încet de tot, aproape imperceptibil. Ăsta e un alt motiv pentru care nu părăsim niciodată cu totul tărâmul copilăriei. Gâdilăturile ne fac să ne simțim bine. Este un lucru de netăgăduit, indiscutabil, dar atât de des dat uitării…

www.cartepedia.ro

Şi Romain dăduse uitării acest suflet de copil. Îl pierduse, aşa cum se întâmplă cu marea majoritate a oamenilor. Şi-a regăsit sufletul de copil abia când soţia lui a plecat, atunci când a trebuit să fie în armonie cu fiica sa. Să fie în armonie, şi-atât. Pentru că viaţa este mai puţin dureroasă atunci când te joci ca şi cum ai fi în curtea şcolii, când te agăţi de lucrurile simple care îţi aduc alinare.

A trecut mai bine de un an de când a devenit într-adevăr conştient de asta, de când a înţeles că a părăsit pentru totdeauna fluviul cel lung şi liniştit – atât de sfâşiat îi era sufletul.

www.cartepedia.ro

Oprirea scurgerilor

— Bună, Julie, ce mai faci? o întreabă Jérôme în timp ce o îmbrăţişează.

— Destul de bine. Adică, nu foarte bine. Altfel nu aş fi venit să mă consult cu tine. Caroline nu-i aici?

— Nu, a plecat la părinţii ei pentru câteva zile. Ce s-a întâmplat?

— Mă piş pe mine, îi răspunde Julie, aruncându-se pe scaunul din faţa biroului.

— Julie, eu şi Paul ţi-am explicat deja că trebuie să-ţi pui la punct limbajul… încearcă din nou!

— Fac pipi pe mine?

— E un pic mai bine, dar poţi mai mult…

— Mă scap pe mine?

— Mai mult…?

— Jérôme, mă scoţi din pepeni!

— O.K., O.K. ! Bine, suferi de incontinenţă urinară.

— Dacă spui tu.

— De mult?

— De când a murit Lulu.

— Şi asta îţi creează probleme în viaţa de zi cu zi?

— Tu ce crezi?! Doar un bărbat ar putea pune astfel de întrebări.

— Îmi cer scuze. Aşa-i, sunt un prost. Bine. Te trimit la o moaşă. Ea te va ajuta mai mult decât mine.

www.cartepedia.ro

— Dacă mă trimiţi ca să-mi bage o sondă electrică acolo unde cred eu, mai bine nu.

— Te trimit la ea pentru altceva. O să vezi.

— De ce?

— O să-ţi explice ea. Sylvie Petitjean. În plus, nu locuieşte foarte departe de tine. Spune-i că o suni din partea mea, îi zice el, întinzându-i o trimitere.

Julie o sună imediat după ce iese din cabinetul lui Jérôme. Moaşa răspunde după ce telefonul sună de câteva ori. Are o voce plăcută. Îţi poţi da seama că zâmbeşte la celălalt capăt al firului.

Pură întâmplare sau coincidenţă, dar tocmai a avut un client care şi-a anulat programarea pentru după-amiază. Julie acceptă să meargă. Nu prea ştie la ce să se aştepte.

Se întoarce acasă şi-şi face ceva de mâncare. Nu-i este foarte foame, însă remarca lui Jérôme de mai devreme în legătură cu greutatea ei încă o chinuie. „Ţine-o tot aşa şi data viitoare când mergem în Bretania va trebui să-ţi umplem buzunarele cu nisip ca să nu te sufle vântul…”

În regulă. Ea începe să mănânce.

Julie tocmai a pus o bucată de lemn în micul şemineu din sufragerie. Paul s-a gândit că un pic de căldură care să-i amintească de pădure o să-i facă bine, aşa că a instalat şemineul acesta. Ea ar putea să-i trimită lui Romain un mesaj, ca să completeze micile bucurii ale vieţii de zi cu zi. Una dintre ele este să privească cum trosnesc lemnele în foc. Ea profită de acel moment, cu privirea pierdută în gol şi cu ochii scânteietori ca două oglinzi ce reflectă flăcările galbene şi albastre.

www.cartepedia.ro

Moașa este primitoare. Ia trimiterea pe care i-o dă Julie și o întreabă motivul pentru care a venit. După câteva explicații, femeia ia un dosar și începe să completeze în el. Pune întrebările una după cealaltă. Nume, prenume, data nașterii, adresă, numărul de înregistrare la asigurările sociale, profesie, vârsta la care a avut prima menstruație și multe alte întrebări. Antecedente medicale, dacă a fost supusă violențelor…

— La ce fel de violențe? întreabă Julie, mirată de această întrebare.

— Tot ceea ce, de-a lungul vieții, ați putut simți ca fiind o agresiune.

— Nu m-a întrebat nimeni asta niciodată.

— Eu întreb asta de fiecare dată. Femeile au libertatea de a răspunde, de a vorbi sau nu despre asta. E important să poți deschide zăvorul unei uși închise cu yală dublă.

— Atunci da, spune Julie după câteva clipe de ezitări.

Moașa înțelege dintr-o privire că poate trece la întrebarea următoare. Julie nu spune nimic mai mult. În orice caz, nu astăzi.

Partea următoare este mai tehnică. Are legătură cu viața ei de femeie, cu stilul ei de viață, cu incontinența ei. O întreabă despre naștere. Despre anestezia epidurală, despre greutatea copilului, dacă nașterea a decurs bine, dacă l-a alăptat. Despre cum se simte copilul astăzi. Julie, care reușise să-și usuce lacrimile de dimineață, izbucnește din nou. Are nevoie de mult timp ca să poată spune că a murit acum o lună. Trebuie să-i spună. Femeia din fața ei nu poate să ghicească asta. După ce i-a ascultat povestea spusă în câteva fraze, moașa ia mâna lui Julie și i-o strânge, în timp ce aceasta din urmă plânge.

www.cartepedia.ro

— Curge de peste tot, nu-i aşa? începe ea să-i spună lui Julie, zâmbind. De sus, de jos. O să încercăm să oprim scurgerile.

— Da, spune Julie, cu un zâmbet plin de lacrimi. Avem ceva de muncă!

— Dumneavoastră sunteţi cea care veţi munci. O să vă dau nişte exerciţii pe care va trebui să le faceţi acasă.

— Ce fel de exerciţii?

— Vizualizări. Vă veţi imagina lucruri frumoase, o grotă mică, valuri înalte, fluturi şi uşi care se închid.

— Şi asta o să-mi oprească scurgerile?

— Pentru cele din ochi, nu ştiu, dar pentru cele de jos, ar trebui să aibă efect.

— De ce am aceste pierderi de la moartea lui Ludovic?

— Perineul femeilor este corul lor. E un loc sacru din interiorul catedralei. Moartea lui a ajuns tocmai la acest cor. Acordaţi-i şi lui dreptul de a suferi, dar îşi va reveni.

— …

— La fel şi dumneavoastră. Ne vedem săptămâna viitoare?

— Nu mă examinaţi?

— Nu fac niciodată asta la prima întâlnire, îi răspunde moaşa zâmbind.

Julie apreciază asta. Mai ales că nu-i place ca cineva să cotrobăie prin „corul" ei, şi mai ales nu de la prima întâlnire…

www.cartepedia.ro

Pe zăpadă

Întâlnirile care fuseseră stabilite o dată pe lună au devenit un pic mai dese. Romain vine să o vadă o dată la două săptămâni.

Astăzi, vremea este minunată. Săptămâna trecută a nins, iar gerul a făcut ca zăpada să rămână neschimbată. Soarele sclipește deasupra acestui mantou gros de zăpadă, asemenea unei ghirlande de Crăciun nesfârșite, care se aprinde în toiul zilei. Și, atunci când bagi degetele în zăpadă, un strat subțirel de gheață se sfărâmă la suprafață, ca o imensă cremă de zahăr ars. Lui Julie îi place să observe acest fenomen.

— Știți să conduceți pe un drum plin de zăpadă?

— Păi, am făcut asta în câteva dimineți când am mers la muncă, dar... de ce opriți?

— Pentru că niciodată nu este prea târziu ca să învățați. Acest drum este tot timpul pustiu, mașinile se văd de la depărtare și nu există deloc pericolul să aluneci pe marginea drumului.

— Dar eu nu vreau să fac raliuri!

— Cine a vorbit de raliuri? Doar că trebuie să înveți să te descurci pe zăpadă, nu se știe niciodată. Triumph-ul este o mașină numai bună pentru așa ceva. Se ține bine pe drum.

www.cartepedia.ro

— Nu de mult, mi-aţi spus tocmai contrariul.

— Eu… eu v-am spus asta?

— Nu am condus niciodată tipul ăsta de maşină!...

— Tot maşină e şi asta. Are volan, cutie de viteze, trei pedale: ambreiaj, frână şi acceleraţie. Aici aveţi oglinda retrovizoare, adaugă el, arătând-o cu degetul.

— Nu vă mai bateţi joc de mine!

— Atunci arătaţi-mi de ce sunteţi în stare. Nu-i mare lucru. Trebuie doar să îndrăzneşti. Ce riscaţi?

— Risc să vă stric maşina.

— Îmi asum asta.

— Aveţi al naibii de multă încredere în mine…

— Greşesc?

— Nu ştiu.

Julie porneşte, prudentă. Conduce încet. Nu prea e în largul ei.

— În ritmul ăsta, nu o să apucăm să urcăm pe munte, mai sunt încă doisprezece kilometri, puteţi să acceleraţi un pic!

Julie accelerează. Un pic. Trece de la 15 la 20 km/oră. Se pregăteşte să intre într-o curbă, încet, cu prudenţă, când Romain apucă de frâna de mână şi trage dintr-odată de ea. Spatele vehiculului o ia imediat spre stânga, iar Julie, din reflex, face un contrabracaj ca să readucă maşina pe traiectoria ei, ceea ce reuşeşte cu succes.

— Să nu mai faceţi asta niciodată! urlă ea.

— Dar v-aţi descurcat de minune, care este problema? răspunde Romain privind-o.

— Totuşi, să nu mai faceţi asta niciodată, mi-a fost frică! spune ea, fără să-şi poată reţine un mic zâmbet.

www.cartepedia.ro

— Haideți! Recunoașteți! A fost plăcut să simțiți puțină adrenalină, nu-i așa? Am văzut asta în ochii dumneavoastră.

— E-adevărat. Dar să nu mai faceți asta niciodată, repetă ea, zâmbind mereu.

— Promit, dar atunci accelerați un pic, altfel nu o să mai avem timp să facem ocolul pe care l-am plănuit.

— Lăsați-mă să mă obișnuiesc cu mașina. Poate că dumneavoastră vă place să conduceți pe zăpadă; mie nu.

— Nu, eu prefer să conduc vara, pe-nserat, în sudul Franței, pe drumeagurile sălbatice și pustii care miros atât de frumos a lavandă și a rozmarin! Aerul este atât de proaspăt! Motorul mașinii respiră mai bine și-apoi mai e acea incertitudine a nopții, când mergi cu capota deschisă, care îți trezește toate simțurile. Te simți atât de bine. E atât de bine.

Înaintarea în zăpadă le dă bătăi de cap întrucât picioarele se afundă în ea până la jumătatea pulpei. Sub bluza ei polar, Julie transpiră, însă peisajul este mirific. Cei doi ajung la o cascadă. Apa curge prin mijlocul unei sculpturi din gheață, cu reflexii albăstrii. Ca și cum timpul ar fi împietrit dintr-odată mișcarea acestor picături de apă surprinse de gerul aprig din toiul iernii. Ei îl privesc o clipă în tăcere. Se mai aude doar zgomotul discret al râului.

Julie s-a apropiat de cascadă și prinde un căpețel de țurțure care s-a desprins. Fiecare cu Legoul lui…

— De ce vă petreceți timpul cu mine?

— Pentru că îmi face plăcere. Pentru că știu că, în astfel de situații, anturajul dumneavoastră poate da dovadă de foarte multă discreție și că e bine să-ți schimbi un pic gândurile din când în când. Pentru că știu că vă place muntele și mai știu că nu ați merge singură la munte. Mă înșel cumva?

www.cartepedia.ro

— E greu cu dumneavoastră, aveţi întotdeauna dreptate, spune ea zâmbind.

— Nu este ceva intenţionat din partea oamenilor, însă pentru mulţi, dumneavoastră reprezentaţi moartea şi tristeţea, iar moartea este înfricoşătoare. Este ceva uman, este normal. Nu putem conta decât pe noi înşine ca să ne revenim. Asta nu vă împiedică să aveţi prieteni. Iar cei care rămân sunt cei care merită să rămână.

Romain se uită la Julie, amuzându-se de felul în care suge din ţurţurele de mai devreme. Când era mic, la fel făcea şi el. Apucă şi el unul şi-l duce la gură.

— V-aţi regăsit deja zâmbetul, va veni şi restul. Şi o să reuşiţi singură-singurică. Doar că este mai uşor atunci când ai pe cineva alături. Şi ce dacă mai derapaţi uneori? Să te împotmoleşti e ceva ce face parte din viaţă.

— Atunci când tristeţea este cea care te face să te împotmoleşti, asta nu e neapărat ceva vizibil.

— Da. Dacă rămâneţi fără un picior, asta e vizibil, oamenii sunt împăciuitori. Şi nici atunci nu sunt toţi aşa. Însă când vi s-a smuls o bucată din suflet, asta nu se vede din exterior şi este pe puţin la fel de dureros. Pentru că, fără un picior, înveţi să mergi altfel, te descurci, disimulezi. Atunci când îţi pierzi copilul, cred că nu mai poţi disimula nimic; înduri totul pe viu.

— Aş fi preferat să rămân fără picioare, dar să nu-mi pierd băiatul. Dar aşa e, nu scrie pe fruntea mea că trăiesc cu sufletul sfâşiat în bucăţi.

— Nu e vina oamenilor. Ei cred doar în aparenţe. Trebuie să treci de ele ca să vezi ce e dincolo. Dacă aruncăm o piatră mare într-o baltă, ea creează unde la suprafaţă. Mai întâi sunt nişte unde mari care se vor sparge de maluri, apoi nişte unde mai mici, care vor dispărea puţin

www.cartepedia.ro

câte puțin. Încetul cu încetul, suprafața apei redevine netedă și liniștită. Însă piatra cea mare se află totuși pe fundul apei.

Piatra cea mare se află totuși pe fundul apei.

www.cartepedia.ro

Masculi care nu domină

Julie stă aşezată în faţa biroului moaşei. Aceasta din urmă trage un scaun şi vine să se aşeze lângă ea. Ea o pune să aleagă una dintre cariocile ei.

Aleg albastrul.

Apoi ea o întreabă care e starea vremii înlăuntrul ei. Dacă e soare, dacă e înnorat, dacă e ceaţă, dacă e ploaie, dacă e soare şi ploaie, dacă e înnourat şi senin pe alocuri. După ce a privit-o un pic mirată, Julie îi spune cum este vremea.

E ceaţă şi ploaie.

Apoi, femeia îi spune că, în această dimineaţă, vor începe să lucreze cu muşchii de la intrarea în peşteră. Că va trebui să-şi imagineze poduri mobile şi grilaje din fier la intrarea în castel, care se vor închide ca să o protejeze pe prinţesă.

Va fi surprinzător.

În cele din urmă, după ce s-a dezbrăcat în partea de jos, îi spune să se instaleze confortabil pe masa de consultaţii, să-şi ridice picioarele până aproape de fese şi să lase genunchii în jos, sprijinindu-şi unul dintre ele pe coapsa moaşei care s-a aşezat lângă ea.

Va fi greu.

— O să-mi pun degetele la intrarea în vaginul dumneavoastră. Destindeţi-vă şi spuneţi-mi când sunteţi pregătită.

www.cartepedia.ro

— Puteți începe, spune Julie grăbită.

— „Puteți începe" nu înseamnă că sunteți pregătită.

— Este prima dată când cineva mă întreabă dacă sunt pregătită, înainte de a mă examina.

— Fără doar și poate, văd că sunt multe astfel de „premiere" când lucrăm împreună, evidențiază femeia zâmbind. Aștept să fiți pregătită.

Julie respiră profund, închide ochii și trage aer în piept, zgomotos.

— Și dacă nu sunt pregătită? întreabă ea, îngrijorată.

— Dacă nu sunteți pregătită, nu vă examinez.

Julie închide iar ochii, inspiră din nou profund, încearcă să se destindă. Moașa o privește cu coada ochiului. Buzele tremură și-o lacrimă de mărgăritar își face apariția. Apoi, o alta apare la celălalt ochi. Ele se scurg către urechi.

— Cred că nu sunt pregătită, spune Julie, ștergându-și lacrimile.

— E în regulă. O să așteptăm să fiți pregătită. Dacă aveți nevoie să vă ajut ca să vă pregătiți, mă găsiți aici.

Julie se îmbracă și se așază pe marginea mesei de examinări. Moașa este așezată lângă ea. Își pune încet materialul în ordine, în timp ce o ascultă pe tânăra ei pacientă care-i povestește despre iubiții ei care s-au bucurat în repetate rânduri de corpul ei de adolescentă în floarea vârstei, încercând să reproducă – fără însă a reuși – ceea ce văzuseră în filmele porno, fără să se preocupe prea mult de ceea ce ar putea să simtă ea.

A fost și cel din seara chefului, care și-a răspândit o mică parte din sămânța lui fertilă înainte să o ia la fugă, fiind prea fricos ca să-și asume o astfel de consecință.

Mai e și dobitocul ăsta de Chasson care face presiuni asupra ei, știind foarte bine că ea nu se poate apăra.

www.cartepedia.ro

Aşadar, prinţesa e-al naibii de deziluzionată. Prinţesa… are chef să înjure această jumătate de omenire care crede că testosteronul îţi dă dreptul să dispui de cealaltă jumătate de omenire.

Prinţesa… şi-a pierdut speranţa că-l va întâlni pe Făt-Frumos. Ea încearcă să apeleze la un dragon care să o protejeze de lupi. Pentru o clipă, se gândeşte la Paul. El ar putea fi un bun dragon. Problema e că el plânge în hohote atunci când curăţă ceapă. Asta poate stinge flăcările.

— Nimeni nu are dreptul să nu ţină cont de părerea dumneavoastră, adaugă calm moaşa.

— Mi s-a întâmplat să spun da pentru că nu aveam de ales.

— Julie, apăraţi-vă. Este corpul dumneavoastră. Vă aparţine. E important. Pentru reabilitarea perineului dumneavoastră e nevoie să conştientizaţi şi acest lucru. Dacă doriţi să vă închideţi, trebuie să nu mai acceptaţi să vă forţaţi.

— Şi să nu mai forţez corul?

— Exact. Julie, protejaţi-vă cripta. Borfaşii nu trebuie să fie lăsaţi să intre în locurile sacre. Şi nu vă pierdeţi speranţa – o să-l găsiţi pe Făt-Frumos. Testosteronul are efecte pozitive asupra anumitor masculi. În orice caz, asupra celor mai puţin dominanţi. Asupra celor care au înţeles că cealaltă jumătate a umanităţii este şi ea la fel de importantă.

www.cartepedia.ro

Reeducarea

În acea duminică, Julie ia prânzul la Jérôme. Caroline a făcut o prăjitură, pentru a sărbători scoaterea tijelor metalice. Chiar dacă a trecut de perioada Crăciunului, a făcut o tartă tradiţională, căci îi place să fie atemporală. De data asta, nu a uitat să introducă micul obiect de porţelan înainte de a o băga la cuptor. Devine mai pricepută. Faptul că are tot mai multă încredere în ea îşi spune cuvântul.

După câteva zile petrecute la spital ca să evite să mai sune în cazul în care este controlat la aeroport, Jérôme a ieşit de acolo pe la mijlocul săptămânii trecute. Reeducarea s-a desfăşurat cu bine înainte de operaţie. Mai rămâne ambulatoriul, şedinţele la prietenul lui kinetoterapeut, iubitorul de whisky care arată ca Apollo. Lui Jérôme puţin îi pasă de cum arată. În schimb, când vine vorba de un whisky bun…

El îşi revine, având uneori o urmă de vinovăţie pentru că vede cum Julie suferă tot mai mult, în timp ce el scăpase doar cu un picior zdrobit.

Trei dintre cei care au fost în maşină regretă că nu au fost ei în locul celui care a murit.

Însă Julie îşi revine încet. Pas cu pas. Cu paşi mici, dar care, totuşi, o ajută să avanseze.

— Şi cum rămâne cu reeducarea ta? o întreabă Jérôme. Faci progrese?

— Da. Moaşa ta medievală e foarte amabilă.

www.cartepedia.ro

— Medievală? De ce medievală?

— Păi vorbim despre castele fortificate, despre poduri mobile, despre prinţese, depre valuri mari şi blânde.

— E o moaşă care e şi salvamar?

— Cred că are mai multe competenţe.

— Te ajută să te faci bine?

— Oprim scurgerile. Curge mai puţin. Pentru partea de sus, încă mai e de lucru, dar în partea de jos e mai bine... În plus, are răbdare. Nu e ca restul medicilor care îţi zâmbesc larg prefăcându-se că te ascultă, dar care, în timp ce tu le explici că te pişi pe tine, se gândesc la viitoarea lor vacanţă la schi pe care vor reuşi să o plătească cu ajutorul efortului financiar colosal pe care tu îl aloci şi care, mai mult decât atât, îţi dau de înţeles că e de preferat să-ţi pui încălţările pe hol, ca ei să poată continua imediat cu pacientul următor. Trebuie să aibă profit, vezi tu, pentru că mersul la schi costă o avere, ţinând cont de staţiunile în care obişnuiesc să meargă...

— Mă bagi şi pe mine în aceeaşi oală?

— Ce crezi?

— Sper că nu.

— Pacientele tale îşi lasă încălţările în sala de aşteptare?

— Nu...

— Termini consultaţiile pe hol, în timp ce le spui la revedere?

— Păi... nu.

— Atunci, nu te bag în aceeaşi oală cu ei...

www.cartepedia.ro

Peștera Uitării

— Bună, Julie. Aveți o umbrelă?

— E asortată cu cizmele! Mergem să strângem ciuperci sau broaște?

— Vreți să anulăm?

— Pentru nimic în lume, acum că sunt deja echipată.

— Nu e nevoie să purtați căciulița asta de fiecare dată.

— O iau pentru că îmi place, ține tare cald! Îmi încălzește capul și sufletul. Culorile îmi plac la nebunie!

— Cu atât mai bine. În orice caz, vă prinde de minune. Știți Peștera Uitării?

— Oh, nu, probabil că am uitat-o.

— Vreți să fiți amuzantă? Dacă nu o știți, vă duc eu. O să fim la adăpost acolo.

În mașină, Romain îi povestește lui Julie legenda acestei peșteri. Călugării de la mănăstirea învecinată obișnuiau să se adăpostească aici, atunci când se retrăgeau în contemplare. Ajungeau cu greu la ea, dar le oferea accesul la un peisaj minunat, care te face să uiți de restul lumii.

— Nu e prea periculos pe vremea asta?

— Nu, drumul a fost lărgit între timp, iar noi avem încălțări cu crampoane.

— Unde o să mai mergem după ce-o să-mi arătați toate locurile din regiune?

www.cartepedia.ro

— Viaţa-ntreagă tot nu n-ar fi de-ajuns ca să le descoperim pe toate. Şi sunt sigur că sunt unele pe care încă nu le cunosc. În cel mai rău caz, o să mergem un pic mai departe.

Într-adevăr, era greu de ajuns la această peşteră, dar priveliştea era incredibil de frumoasă. Are chiar şi o băncuţă cioplită în piatră şi rotunjită de atâtea dosuri obosite ce s-au aşezat pe ea, timp de atâtea secole.

Romain s-a apropiat de margine ca să se uite în josul peşterii, în râpa prăpăstioasă. Stă chiar pe margine. Cu un picior în spate, ca să-şi menţină echilibrul, el se înclină înainte. Julie este neliniştită. Îşi ţine respiraţia, cu o suflare mai puţin în aerul înconjurător, dacă din întâmplare s-ar pierde în hău.

— Cum merge serviciul? întreabă Romain.

— Sunt scârbită de tot. Sunt scârbită de colegii mei, sunt scârbită de patronul meu, sunt scârbită de clienţii mei, sunt scârbită de baxurile cu apă care-mi omoară spatele. Am chef să plec pe o insulă pustie şi să fiu lăsată în pace. Să mă retrag încetişor pentru ca nimănui să nu-i treacă prin cap să vină să mă caute. Cel puţin, aş fi liniştită.

— Viaţa se înrudeşte cu marea. Există acel zgomot al valurilor, atunci când se lovesc de plajă, apoi, când se retrag, urmează tăcerea de după. Sunt două mişcări care se intersectează şi care se ciocnesc fără încetare. Una este rapidă, violentă, cealaltă este lină, înceată. V-ar plăcea să vă retrageţi, în aceeaşi tăcere a valurilor, să plecaţi încet, să uitaţi de viaţă. Însă sunt alte valuri care sosesc şi care vor sosi mereu. Pentru că aşa e viaţa… Implică mişcare, ritm, uneori chiar vacarmul din timpul furtunii, dar ea mai înseamnă şi clipocitul dulce al apei, atunci când totul este

www.cartepedia.ro

calm. Însă există totuși un clipocit. Țărmul mării nu este niciodată liniștit, niciodată. La fel, nici viața noastră nu e liniștită, nici a dumneavoastră, nici a mea. Sunt fire de nisip expuse tumultului mării și cele protejate de el, din susul plajei. Pe care dintre ele să le invidiezi? Castelele de nisip nu sunt construite cu nisipul uscat și fin din partea de sus a plajei, ci cu cel care este șters de valuri, întrucât particulele lui sunt coalescente. Dumneavoastră o să reușiți să vă construiți castelul vieții întrucât furtuna v-a făcut mai puternică. Iar acest castel, o să-l construiți cu firele de nisip care vă seamănă, care au cunoscut și ele, la rândul lor, tumultul vieții, pentru că numai cu acestea, cimentul este mai solid.

Julie se gândește la Bretania…

www.cartepedia.ro

El te așteaptă

Acest sfârşit de februarie este deosebit de rece. Afară plouă. Înăuntru plouă. E un amestec de lacrimi şi de zăpadă care se lipeşte de haine şi care-ţi face sângele să îngheţe-n vine. Şi cât de cenuşiu e totul, cât de cenuşiu!

Au trecut zile întregi de când ea nu a mai văzut lumina soarelui.

În astfel de zile, Julie a vrut să plece; nu doar o dată. A vrut să lase totul de izbelişte, să sară din trenul aflat în mişcare şi să ajungă pe peron. Acolo unde l-a lăsat pe Lulu.

A vrut să se dea bătută şi să sfideze proverbul.

În orice caz, la ce bun? La ce bun să mai aştepţi o minune? De altfel, ce minune?

Singura minune în adevăratul sens al cuvântului ar fi să se poată întoarce în urmă, să deruleze înapoi filmul propriei vieţi, să plece mai târziu din acea căsuţă din Bretania şi să ajungă la scurt timp după, să fie prinşi într-un convoi interminabil de maşini, dar să nu facă parte din acel accident îngrozitor.

Vai, din păcate viaţa nu merge aşa. Bobina este blocată pe poziţia „înainte", fără tăieturi la montaj. Fără niciun montaj. Totul este înregistrat în direct şi în mod ireversibil.

Să-şi taie venele?

www.cartepedia.ro

Să intre cu mașina într-un copac de pe marginea drumului, un pic mai mare decât ceilalți?

Să înghită cinci cutii de paracetamol? De ce nu șapte?... ca să fie sigură.

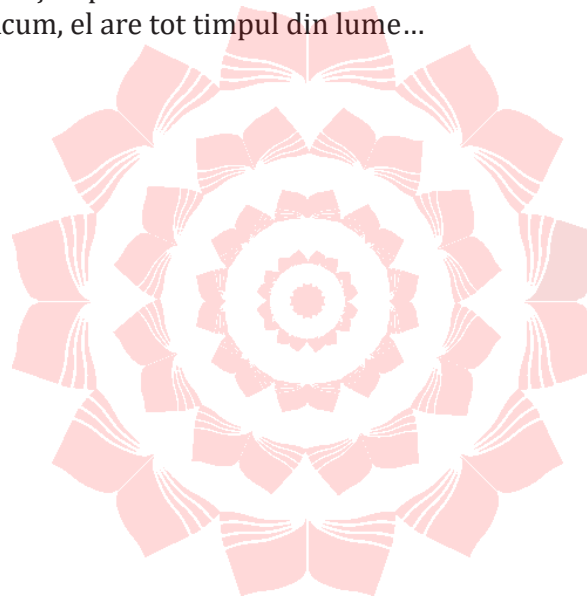
Se gândește.

Hai, Julie, gândește-te la cei care te iubesc!

În plus, el te așteaptă! Știi asta, nu?

Te așteaptă!

Acum, el are tot timpul din lume…

www.cartepedia.ro

Liftul (2)

Şi-au dat întâlnire în holul hotelului. Se pare că propunerea de a merge să ia cina la restaurantul panoramic cu priveliște asupra întregului oraș a atras-o.

După ce s-au ciocnit de nenumărate ori în secţia în care se afla Lulu, au făcut schimb de numere de telefon şi de adrese de e-mail. Apoi, a început să li se pară că, în afara vizitelor la spital, timpul este lung. Au început să-şi scrie regulat, să-și dea de veste, uneori pentru nimic special, au început să se aştepte unul pe altul nerăbdători, ca niște puşti. Aşadar, trebuiau să se revadă!

Este prima dată când se întâlnesc de când Lulu a murit.

Paul s-a instalat într-unul din acele fotolii moi care se află în holul de la intrare. Îi place să fie primul, ca să poate cerceta intrarea şi ca să vadă cum intră persoana pe care o aşteaptă şi cum începe să caute cu privirea. Şi asta pentru că există acea licărire mică care se aprinde atunci când îl zăreşti pe cel cu care trebuie să te întâlneşti. Bineînţeles, Paul speră că, în această seară, va putea vedea acea licărire şi în privirea lui Manon, atunci când ea va da de el. De ce să mai aibă îndoieli după toate câte şi-au spus?

Privirea lui e fixată către intrare. Chiar şi atunci când ospătarul a venit să-l întrebe dacă vrea să bea ceva, el a

www.cartepedia.ro

refuzat în md elegant, sub pretext că-şi aşteaptă invitata. Ah, cu siguranţă că ospătarul şi-a dat seama de asta…

El nu doar că o aşteaptă, ci o şi doreşte deja …

Paul se uită la dansul clienţilor care intră şi ies pe uşa rotativă din sticlă. Ea trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta – aşa presimte el.

Îi recunoaşte silueta neclară prin geamurile din sticlă care dau înspre parcare. Uşa se pune în mişcare şi o aduce pe Manon în hol. Aceasta face câţiva paşi, apoi se opreşte, aruncând o privire prin încăpere. Neliniște și concentrare.

Sper că e aici.

Îl reperează în cele din urmă, iar Paul savurează această clipă, ochii tinerei care scânteiază şi zâmbetul care se aprinde pe chipul ei, săpând două găurele mici în mijlocul obrajilor. Poate o roşeaţă abia perceptibilă pe pomeţi. Ridică mâna ca să-i facă un mic semn discret şi se apropie de el.

— Aţi sosit de mult timp? îl întreabă ea, îmbrăţişându-l.

— Nu, de zece minute, minte el, ca să nu se dea de gol că a trecut deja o jumătate de oră, dar că nu voia să rateze pentru nimic în lume acest moment. Am putea totuşi să ne tutuim, nu?

— Dacă vrei.

— Uau…!

— Ce-i?

— Lui Julie i-a luat o groază ca să reuşească.

— Julie are câteva principii greu de dezrădăcinat.

— Dar tu? Tu nu ai principii?

— Ba da, dar nu aceleaşi… Eu tutuiesc lumea cu uşurinţă. Pentru mine, e acelaşi lucru. Am stat un an în Danemarca, lucrând ca dădacă. Acolo nu există formule de politeţe. Toată lumea se tutuieşte, de la student şi până la ministru.

www.cartepedia.ro

— Cu atât mai bine. Vrei să bei ceva aici sau vrei să urcăm direct în restaurant?

— Soarele apune, așa-i? O să ne bucurăm mai mult de spectacol de acolo, de sus!

— Să mergem! Va trebui să luăm liftul, sunt cincisprezece etaje.

— Știu.

— Va fi în regulă?

— Nu știu.

— Încercăm?

— Ți-ai luat tot arsenalul?

— Ce arsenal?

— Cel plin cu lucruri pe care să mi le propui în caz de pană!

— Îl am mereu la mine.

Paul a apăsat pe butonul liftului. Așteptarea este lungă, probabil că liftul este la ultimul etaj. În acel moment, Manon apasă din nou pe buton, deși acesta este aprins. Paul o privește, amuzat.

— Doar știi că asta nu ajută la nimic, nu?

— Ba sigur că da!

— La ce?

— Ca să verific dacă într-adevăr s-a înregistrat cererea…

— Lumina era aprinsă.

— Chiar dacă!

— Dar tu apeși tot atât de tare și pe butoanele de la telecomandă, atunci când nu merg?

— Da, de ce?

— Așa. Și-atunci când stai și te gândești cu dulapul de haine deschis în față, îți miști cele zece degete de parcă ar fi picioarele unui păianjen?

— De unde știi?

www.cartepedia.ro

— Știu.

— Știi și că mi se întâmplă să-i spun „scuze” măsuței din sufragerie, atunci când mă lovesc de ea?

— Ah, nu, imaginația mea nu a îndrăznit să ajungă până-ntr-acolo!

— În schimb, la telefon, tu spui: „Bună, eu sunt.” Și iată că, de fiecare dată, ești chiar tu!

Liftul a venit și ușile culisante s-au închis în urma lor. Sunt singuri. Paul apasă pe butonul destinat restaurantului panoramic. Manon privește cu teamă cum se schimbă etajele de pe ecranul digital. Liftul se oprește dintr-odată la etajul șase, proiectându-i într-un semiîntuneric.

— Dar o faceți intenționat?

— Manon, nu am făcut nimic, îți jur. Iar îmi vorbești cu dumneavoastră?

— Atunci suntem blestemați? Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

— Nici mie. Înseamnă că noi nu trebuie să luăm liftul împreună.

— De ce ni se întâmplă asta?

— Amestecul undelor?

— Gata! S-a terminat! Nu mai intru cu tine în lift! afirmă Manon, care simte cum teama ei e tot mai mare.

— Poate că de data asta n-o să-ți ia atât de mult timp să vii să te refugiezi în brațele mele.

Atunci Manon s-a cuibărit instantaneu în scobitura umărului lui. Strângerea e mult mai fermă decât prima dată și Manon aproape că simte chiar și dorința ca pana să se prelungească.

— Nu sunăm? întreabă ea însă.

www.cartepedia.ro

— De ce să sunăm? răspunde Paul, luându-i bărbia între degetul cel mare şi arătător, ca să-i ridice uşor capul şi s-o privească în faţă.

— Aşa! spune ea, tocmai înainte ca el să o sărute.

O sărută pe furiş pentru că habitaclul se smuceşte şi-şi reia urcarea, fără a ţine cont de părerea lor.

S-au aşezat la una dintre mesele dispuse de-a lungul geamului mare de sticlă. Soarele s-a ascuns în spatele Vosgilor, dându-le pe alocuri celor câtorva nori plutitori o tentă portocalie care, încetul cu încetul, se transformă în roşu.

— Spune-mi cum stau exact lucrurile cu Julie. Ea-mi zice că se simte bine, dar nu ştiu dacă o face doar ca să mă liniştească. Tu eşti cea mai bună prietenă a ei, cred că ţie îţi spune tot.

— E bine. Are suişuri şi coborâşuri. Sunt momente în care se simte foarte bine şi momente în care se simte foarte descumpănită, însă face faţă.

— E puternică, din fericire.

— „Nu ştii niciodată cât eşti de puternic, până în ziua în care singura soluţie care îţi rămâne e să fii puternic.” Bob Marley este cel care a spus asta.

— Ah, atunci… dacă a zis-o Bob Marley...

— Ea nu prea are alte opţiuni.

— Ar fi cea de a i se alătura. Vorbeşte uneori despre asta?

— Se mai întâmplă. Îi dau repede câte-un şut în fund.

— Mă simt foarte vinovat.

— De ce?

— Pentru cele întâmplate.

— E din vina ta?

www.cartepedia.ro

— Nu prea am avut ce să fac. Totul a atârnat de un fir de aţă. Dacă am fi plecat cu cinci minute mai târziu sau dacă ne-am fi oprit la o benzinărie pe autostradă!

— Viaţa depinde de foarte puţine lucruri. Este chiar o minune că rămâi în viaţă. Poate că toate astea au sens.

— Ce sens are ca un copil să moară din cauza unui şofer beat?

— Să găseşti un sens pentru toate astea, ar trebui să ajute.

— Dacă-l găseşti, să mă anunţi şi pe mine.

— Încă mai caut.

— Pentru moment, încearcă să găseşti ce vrei să mănânci…

Manon nu închide meniul trântindu-l. Ea nu simte nevoia ca el să-i citească meniul ca să nu vadă preţul şi puţin îi pasă că fiecare înghiţitură face cinci euro. Manon se bucură de viaţă. Ea acceptă invitaţia cu simplitate. Ea susţine femeile, fără a fi însă o feministă acerbă şi nici măcar nu i-ar trece prin gând să-şi plătească porţia ei. Mai întâi, pentru că ştie că Paul s-ar simţi ofensat, apoi, pentru că îi plac aceste mici gesturi de galanterie şi îi pare rău că ele dispar odată cu evoluţia unei societăţi care-şi pierde reperele.

Paul a ales deja de mult timp. Va lua acelaşi lucru ca Manon. Nu contează ce. El nu e pretenţios. Are pur şi simplu chef să o urmeze atunci când alege felul de mâncare, în discuţia care va avea loc şi, dacă trebuie, să o urmeze până la capătul lumii.

El o analizează în timp ce ea citeşte îndelung meniul. În cele din urmă îl trânteşte, privind spre el, victorioasă. A ales. În sfârşit.

— Ştii că nu doar Bob Marley spune adevăruri?

www.cartepedia.ro

— Serios? răspunde ea, amuzată.

— Mai e şi Albert Einstein.

— O să vorbim despre relativitate?

— Exact. Dar nu despre cea pe care o cunoşti tu. *„Puneţi-vă mâna pe sobă timp de un minut, şi o să vi se pară că a trecut o oră. Aşezaţi-vă lângă o fată drăguţă timp de o oră, şi o să vă pară că a trecut un minut. Asta-i relativitatea.”*

— Totul depinde de cât de încinsă e soba.

— Şi de cât de drăguţă e fata.

— Şi-acum? Cât de relativ e timpul pe care-l petreceţi cu mine?

— E o secundă.

— O să mă înroşesc ca o sobă incandescentă.

— Cu toate acestea, o să pun mâna pe ea.

— Doar pentru o secundă?

— O să opresc timpul în loc…

Ceea ce se întâmplă acum între Paul şi Manon o va unge la suflet pe Julie.

Fără parabeni.

În orice rău e şi un bine.

S-a întâmplat ceva foarte, foarte rău, şi acum se întâmplă ceva drăguţ. Nu contează dezechilibrul. Faptul că ştie cum s-au căutat, cum s-au sedus unul pe celălalt timp de câteva săptămâni şi că s-au întâlnit în această seară – asta o face fericită. Pentru că viaţa merge mai departe. Şi pentru că ei se numără printre cei la care ţine. Şi în plus, dacă ei sunt fericiţi, asta face ca piesele ei de Lego să fie mai trainice.

www.cartepedia.ro

O furtună primăvăratică

— Julie, sunt mândru de dumneavoastră. Vârful pe care-l escaladăm astăzi este foarte înalt.

— Lulu este la afeliul meu. Trebuie să urc cât mai sus cu putinţă ca să-l ating cu vârful degetelor.

— Cunoaşteţi cuvântul ăsta?

— Care cuvânt? Deget?

— Afeliu, spune el zâmbind.

— Şi de ce nu l-aş cunoaşte?

— Aşa-i, de ce nu.

— Este punctul cel mai îndepărtat de soare de pe orbita unei planete.

— Nu e nevoie să veniţi cu explicaţii!

— V-am spus doar ca să vă scot din încurcătură în cazul în care nu aţi fi ştiut ce înseamnă.

— Ştiam ce înseamnă.

Julie s-a aşezat cu picioarele încrucişate, pe o piatră pe care a pus-o pe moviliţa din vârful muntelui, ca cele făcute de oameni în prelungirea muntelui şi care par a fi un fir de nisip în faţa imensităţii ce li se aşterne la picioare, dar care sunt reprezentarea unui gest simbolic puternic. Măsoară orizontul din priviri. Cerul este senin, dar atmosfera este apăsătoare. La fel ca starea ei. După câteva luni. Şi-a golit mintea, dar are o greutate pe suflet.

www.cartepedia.ro

Romain s-a aşezat un pic mai în spate şi o priveşte atent pe această tânără pe care o cunoaşte de mai puţin de un an. Această femeie pe care a întâlnit-o în calitate de mamă plină de speranţă şi pe care a văzut-o pierzându-şi copilul – nici măcar nu există cuvânt pentru starea asta. Această femeie pe care a văzut-o prăbuşindu-se, apoi renăscând încet. Degeaba spune ea că el a ajutat-o enorm, Romain ştie că ei îi revine tot meritul pentru asta. Ea este cea care a adunat toate piesele de puzzle împrăştiate, cea care a învăţat din nou să se joace cu Lego. El i-a dat cel mult nişte indicaţii, dar nici măcar atât.

Nici măcar.

Acum, Romain nu o mai vede ca pe mama lui Ludovic, micuţul lui pacient, pe care îl îngrijiea şi îl alina. Relaţia dintre ei s-a transformat puţin câte puţin într-o prietenie sinceră şi bogată. Însă astăzi, privind-o pe Julie din profil, cu părul ei fluturând uşor în bătaia vântului, cu nasul un pic cârn, cu sânii ei mici care se odihnesc pe genunchi şi cele două mâini încrucişate peste picioare, astăzi, Romain nu mai ştie dacă ceea ce simte pentru ea se mai cheamă tot prietenie. Deşi, de fapt, ştie. S-a îndrăgostit. Poate că s-a întâmplat pe parcurs, poate că s-a întâmplat în prima zi, fără să ştie. Dar ce mai contează? Astăzi el o priveşte pe această femeie, iar inima lui bate un pic mai tare. Oare ceea ce simte pentru ea este indecent sau nu? Simte asta în sufletul lui şi e atât de plăcut! El simte că e pregătit să trăiască o nouă poveste. Aşa e viaţa, e făcută din lucruri efemere şi are un caracter efemer. Trecutul lasă o urmă, asemenea paşilor în nisip, însă ne îndreptăm către viitor.

— V-aţi gândit deja la piatra pe care o veţi pune pe mormântul lui?

www.cartepedia.ro

— E o gresie adusă din Vosgi, în formă de fluture, pe care o voi putea cumpăra cu banii lui Paul. Avea dreptate, sunt importanţi.

— Da, sunt importanţi.

— Mă gândesc mereu la Lulu. Toată lumea îmi spune că sigur va fi greu la toamnă, când va veni ziua lui de naştere. Însă eu nu am nevoie să fie ziua lui de naştere ca să-mi aduc aminte de el. Încă nu am ajuns în acel punct. Şi mă îndoiesc că voi ajunge vreodată. Ludovic este în sufletul meu, este cu mine, va fi mereu acolo, în fiecare zi.

— Timpul nu te ajută să uiţi, ci să te acomodezi. Aşa cum ochii se acomodează cu întunericul.

— Cu toate acestea, am impresia că becul meu s-a ars acum câteva luni.

— Un foc strașnic poate să pară stins după o furtună mare, dar dedesubtul lui, este mereu jar. La suprafață el este gri, rece, e doar cenușă, dar nucleul lui este cald încă. Ațâțați-l, puneți câteva vreascuri, suflați în el și veți vedea cum se aprinde din nou.

— Eu am mai degrabă impresia că sunt un măr printre nenumărate alte mere care trec prin sită. Doar că eu am devenit prea mare, nu mai trec prin găurile standard, așadar voi ateriza într-o altă ladă, voi fi dată la o parte.

— Inima dumneavoastră este cea care a devenit foarte mare. Dar să ai inima mare poate de asemenea să însemne că ai sufletul mare.

Romain face o scurtă pauză, continuând să deseneze cu vârful bățului în pământul afânat dintre tălpile lui, apoi începe să zâmbească provocator.

— De ce râdeţi?

www.cartepedia.ro

— De ce spuneţi! Până la urmă, dumneavoastră aţi schimbat lădiţa pentru că acum sunteţi un măr glazurat, foarte strălucitor, roşu şi dulce.

Julie zâmbeşte şi ea la rândul ei. Iar cu acele două gropiţe în obrajii ce s-au înroşit, ea e pur şi simplu delicioasă!

— Nu vi se pare că cerul se întunecă prea mult? se neliniştește Julie.

— La asta mă gândesc şi eu. Însă m-am uitat la meteo, nu anunţau furtună. Să ne grăbim, e mai bine să nu rămânem pe munte în caz de furtună, avem două ore de mers până la maşină.

Cei doi coboară cu paşi repezi. Romain merge înaintea lui Julie, ca să-i deschidă calea. Ea oboseşte repede, se împiedică, dar ţine pasul. În atmosferă pluteşte acea tensiune de dinaintea furtunii şi Romain simte asta. Iar lumina scade subtil. Se întoarce des ca să vadă cum a evoluat. Furtuna se apropie cu rapiditate, iar vântul s-a înteţit. Nu vor reuşi să ajungă la maşină, este imposibil, iar pe drum nu se găseşte niciun refugiu unde să aştepte în siguranţă ca furtuna să treacă.

— O să o luăm pe aici, ţipă Romain, nu suntem departe de Peştera Uitării. Pe-aici, accesul e un pic mai dificil, însă vom fi la adăpost acolo.

— Faceţi cum credeţi că e mai bine, spune Julie respirând greu, eu vă urmez…

Mai au peste un kilometru până să ajungă la peşteră. Când Romain se întoarce din nou, norul de ploaie tocmai ce a înghiţit vârful de pe care au coborât cei doi şi înaintează către ei, în plină viteză. Tunetele sunt încă îndepărtate, însă ele se resimt în aer, nici fulgerele nu se lasă aşteptate. Fenomenul este impresionant. Viteza cu care evoluează nu le lasă nici cea mai mică şansă ca să ajungă la timp la peşteră.

www.cartepedia.ro

Julie nu spune nimic. Pe chipul ei, nu se citește decât spaima. Se străduiește să înainteze cât mai repede cu putință fără să se rănească – asta ar fi încă și mai rău. Se străduiește să nu se panicheze. Însă nu-i place furtuna. Chiar deloc. Mică fiind, văzuse cum fulgerul trăsnise un grajd nu departe de casa părinților ei, cu o lovitură teribilă care zguduise toată casa. Grajdul luase foc, iar proprietarii reușiseră să salveze animalele în ultima clipă, însă astfel de impacturi întâmplătoare o fac pe Julie să se teamă. Desigur, nu poți să faci nimic în astfel de situații, însă ea ar prefera să nu servească drept conductor electric între cer și pământ, nu chiar aici, nu chiar acum.

La urma urmei, ea ține totuși la viața ei…

Nu au făcut nici măcar douăzeci de metri, că primele picături încep deja să cadă. Foarte repede, o ploaie deasă se abate asupra lor, cu picături enorme care le lovesc chipul. În câteva secunde, cei doi sunt uzi leoarcă, iar pământul a devenit instabil. Tunetul se apropie cu și mai multă putere. Asta face ca lui Julie să-i înghețe sângele-n vine.

Din fericire, ei sunt aproape de scara stâncoasă care duce la peșteră. Romain se vâră primul și o ia de mijloc pe Julie ca să o ajute să coboare treptele imense cioplite în stâncă. Sunt deosebit de alunecoase. Însă Romain știe că vor ajunge în curând. O liniștește pe Julie.

Intrând în peșteră, el o conduce până în mijloc, scoate toate lucrurile din rucsacurile lor și le așază pe jos ca să poate sta pe ele și să se ferească de undele electrice.

— Trebuie să rămânem în mijloc, doar aici o să fim în siguranță. E totul în regulă, Julie?

— …

— Julie?

www.cartepedia.ro

Julie nu răspunde. Are o senzaţie foarte puternică de nod în gât. Rămâne tăcută pentru câteva clipe.

Apoi, totul iese la suprafaţă, sub forma unui urlet de animal. Se eliberează, asemenea unui fulger, de toată tensiunea pe care o acumulase în interior. Furtuna e deasupra lor, iar tunetele se amplifică, însoţite de lovituri de explozie. La fiecare lovitură, Julie ţipă un pic mai tare. Romain a înţeles că ea nu-şi manifestă astfel doar teama de furtună. Aceasta nu este decât declanşatorul furiei pe care o păstrează în adâncul ei de la moartea lui Lulu şi pe care nu a reuşit niciodată să o scoată la suprafaţă.

Cu atât mai bine…

El a luat-o în braţe şi o leagănă aşa cum poate, încercând să o ajute să nu mai fie atât de agitată. Îngheţată până în măduva oaselor, Julie dârdâie de frig. Nimic nu o ajută. Hohotele acestea enorme continuă de minute bune. El o lasă să le trăiască pe deplin ca să se debaraseze odată de ele! O îndepărtează un pic de el ca să o privească drept în ochi. Părul ud îi înconjoară chipul, buzele-i tremură, iar ochii ei albaştri caută un pic de siguranţă, la fel cum o barcă îşi aruncă ancora ca să se oprească.

Romain îi cuprinde chipul lui Julie între mâinile lui mari, o priveşte intens pentru câteva clipe, apoi se apropie de ea. Mai întâi, buzele lui simt buzele tremurânde ale lui Julie, dar când Romain începe să o sărute, el simte că, încetul cu încetul, ea se destinde, se linişteşte.

Ea se lasă condusă pentru început, apoi, încetul cu încetul, participă activ la acel schimb.

Împrejurul lor nu mai există nimic altceva. Sunt învăluiţi de penumbra binevoitoare a peşterii. Ar putea să se prăbuşească totul în jur! Ei sunt aici, uniţi, într-un vârtej care îi face să uite de hainele lor ude, de frig, de furtună, de

www.cartepedia.ro

suferință, de pierdere. În sărutările și-n îmbrățișările lor, este viața însăși pe care cei doi o fac să circule, o esență a vieții mai puternică decât orice altceva.

Și-apoi lumina…

Furtuna se îndepărtează, soarele luminează din nou natura înconjurătoare care strălucește de la stropii de ploaie ce-au acoperit-o.

— Julie, trebuie să plecăm. N-avem haine de schimb și ne rămâne ceva drum de făcut! La munte, răcoarea vine devreme.

— O să faceți un duș acasă.

— Poate am putea să ne tutuim, ce zici?

— Poate, spune Julie zâmbind, la fel de senină ca natura spălată de furtună.

Furtuna ei.

Romain o ia de mână și o conduce pe drumul de întoarcere. Nu-și vorbesc aproape deloc, dar se privesc adesea, își zâmbesc, se sorb din priviri și se doresc.

După duș, Julie aprinde focul în șemineu. Romain s-a dus și el la baie. Intrând în apartament, singurul lucru cu adevărat urgent era să se încălzească. Hainele lui Romain se vor încălzi în fața flăcărilor. Ca să meargă să facă un ceai la bucătărie, Julie pășește cu atenție, pentru a evita o incursiune nefericită. La urma urmelor, ei încă nu au trecut de pragul intimității.

Romain a lăsat ușa de la baie întredeschisă și-și usucă părul, frecându-l energic. Și-a prins un prosop în jurul taliei. E frumos. Având în vedere aburii care au pus stăpânire pe încăpere, probabil că el a exagerat cu apa fierbinte ca să se încălzească, la fel cum a făcut și Julie.

— Ai găsit prosoapele? îl întreabă ea în treacăt.

www.cartepedia.ro

După ce a pornit fierbătorul electirc, Julie merge în camera ei să se schimbe. Îşi caută câteva haine în dulap când, dintr-odată, simte cum mâinile lui Romain îi cuprind talia. O sărută pe ceafă şi o întoarce cu faţa la el, mângâindu-i obrajii, dându-i la o parte şuviţa care tocmai i-a căzut peste frunte. O priveşte aşa cum nu a făcut-o niciodată până atunci, cu privirea plină de dorinţă a unui amant. I se pare frumoasă, mai frumoasă ca niciodată. Apoi o sărută din nou cu tandreţe. Mai devreme, în Peştera Uitării, era acea ardoare a descoperirii, a depăşirii pragului prestabilit. Însă, acum, ei au timp să se descopere, să se mângâie, apoi să se depărteze, să revină şi să plece din nou ezitând.

Când Romain o aşază pe Julie pe pat, aceasta închide ochii şi se abandonează în braţele lui.

Prinţesa a deschis podul mobil ca să-i dea voie lui Făt-Frumos să intre cu tot cu valurile lui uriaşe şi domoale.

Lumina strălucitoare a acestui sfârşit de zi se propagă printre jaluzele şi trasează linii de iubire pe cele două corpuri care s-au contopit într-unul singur. E totuşi o mică parte din fluviul nesfârşit şi liniştit.

Când se trezeşte, Julie constată că s-a lăsat noaptea şi că numai lumina de la baie a rămas aprinsă. Ridică încetişor mâna lui Romain ca să se poată ridica la rându-i. Acesta abia deschide ochii. Ea se aşază pe marginea patului, luând un cearşaf din haosul rămas după înflăcărarea de mai devreme, se înfăşoară cu el şi merge la baie. În mişcarea pe care o face, Romain zăreşte cele două mici adâncituri de la baza spatelui. Rombul de vis al lui Michaelis, cu gropiţele făcute de oasele bazinului. Este partea lui preferată a corpului, mai ales la o femeie. Îşi aminteşte de imaginea soţiei sale, de formele corpului ei pe care l-a iubit atât de mult. Deşi închisă, cicatricea rămâne dureroasă. Se întoarce cu

www.cartepedia.ro

fața la fereastră, închide ochii. Atunci când Julie revine și se întinde lângă el, ea vede acea mică lacrimă care s-a oprit la mijlocul obrazului. Ea știe că această clipă de intimitate profundă face ca fantomele trecutului să reapară. Se aștepta la asta și o acceptă. Ea însăși s-a întors puțin în timp, se gândește la Lulu.

Nu este prea normal să-și dea voie să simtă din nou plăcerea trupească.

Julie îi mângâie umărul lui Romain, îi sărută această lacrimă cu un sărut la fel de ușor ca un fluture care se așază pe o floare plăpândă și-i șoptește la ureche „mulțumesc”…

El face parte dintre acei masculi care nu domină și care înțeleg cealaltă jumătate a umanității.

Romain nu răspunde, nu deschide ochii, dar îi ia mîna lui Julie și o strânge tare, foarte tare, schițând un zâmbet șters.

www.cartepedia.ro

Vârfuri care erau, de fapt, dealuri

„Draga mea Julie,

Oare ne vom întâlni înainte ca această scrisoare să ajungă în cutia ta poştală? N-are importanţă. Azi am chef să-ţi scriu. Poate pentru că nu am ştiut niciodată cum să dau glas inimii, iar ea m-a îndemnat să iau un stilou şi îmi spune ce să scriu. Dincolo de faptul că-mi organizează viaţa. Dar mă supun ei, mi-am dat seama că inima mea avea mereu dreptate. Raţiunea este cea care se înşală uneori.

Ziua de ieri a fost minunată şi intensă. Nu mă gândesc cel mai mult la corpul tău, la faptul că am făcut dragoste, chiar dacă încă mai simt urmele. Nişte urme atât de frumoase! Atunci când mă gândesc la rotunjimile tale, la umerii tăi, la mâinile tale fine şi la sânii tăi albi, inima îmi sare din piept şi am fluturi în stomac. Dar îmi amintesc mai ales de ochii tăi. Îmi amintesc de privirea ta pierdută, din peşteră, de privirea ta jucăuşă, când ne întoarceam în vale şi de privirea ta din cameră, calmă şi senină.

Nu ştiu din ce moment ai început să fii mai mult decât mama pacientului meu micuţ. Încă din prima zi? De-atunci când ai terminat propoziţia mea, încheind proverbul arab? Din ziua în care te-am trezit din somn pentru că trebuia să mă ocup de Ludovic şi în care mi s-a părut că eşti atât de

www.cartepedia.ro

înduioșătoare? Sau poate de când am citit scrisoarea pe care mi-ai scris-o ca să-mi vorbești despre el. Am privit îndelung poza care o însoțea. Apoi, după ce-a murit, am pus-o pe noptieră. Aveam nevoie să vă văd în continuare, în fiecare zi. Charlotte m-a întrebat într-o zi cine sunteți. I-am răspuns: „Doi îngeri, iepuraș, sunt doi îngeri." Cred că m-a crezut pe cuvânt. Și a avut dreptate.

Am admirat modul în care te-ai ocupat de el la spital și faptul că, mai apoi, ai preferat să-l lași să plece. Am admirat puterea de care ai dat dovadă pe parcursul urcușurilor pe care ți le impuneam ca să ajungem în vârfurile care nu erau, de fapt, decât niște dealuri în comparație cu toată suferința ta. Aș fi vrut să strig lumii întregi cât de mult sufereai tu, de fapt, poate pentru că eu eram atât de conștient de asta.

În fiecare dintre duminicile în care ne-am văzut, mă trezeam cu speranța că tu te simți un pic mai bine decât data trecută, deși știam că nu putea fi mereu așa. Oamenii obișnuiți își imaginează că, odată cu trecerea timpului, te simți din ce în ce mai bine, însă aceste sentimente nu urmează o linie dreaptă ascendentă, ci una sinusoidală, cu piscuri și văi.

Pe această linie sinusoidală, momentul de ieri a fost cel mai sus de până acum și sunt fericit să știu că vom fi împreună și atunci când unul dintre noi va fi într-un moment de tristețe maximă.

Ce mi-o fi venit să-ți vorbesc despre geometrie? Oricum, și tu mi-ai vorbit despre astronomie.

Abia aștept… Abia aștept zilele și săptămânile următoare, cele în care o să te descopăr, în care o să descopăr intimitatea ta și dulceața pielii tale. Abia aștept să ne continuăm plimbările la munte, pe parcursul cărora vom vorbi

www.cartepedia.ro

şi vom tăcea. Vom tăcea şi ne vom ţine de mână. Abia aştept să te cuprind în braţe când suntem acolo sus şi să privim împreună cum viaţa mişună jos.

Dar o s-o luăm încet. O să trăim în prezent. Nu e nicio grabă. Doar faptul că ne dorim să fim fericiţi.

Îţi aminteşti ce ţi-am spus la cantină? Atunci când te refugiai în spatele beţişorului tău din plastic, când amestecai în cafea în căutarea unui fir de zahăr ipotetic care nu s-ar fi topit. Ce drăguţ a fost!... Vorbeam despre cât de mari sunt aşteptările tale… Eu am un metru şi optzeci şi doi şi sper că mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale…

Ţi-am mai spus şi că „atunci când iubeşti, nu te înşeli niciodată” şi, Julie, astăzi ştiu că nu mă înşel.

Nu mă înşel. Înţelegi?

Nu mă înşel. Te sărut.

Romain”

www.cartepedia.ro

TREI ANI MAI TÂRZIU…

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Coalescență

Timpul trece și vindecă.

Viața leagă și dezleagă.

Jarul arde încet sub mormanul gros de cenușă rece și gri. Apoi, într-o zi, cineva suflă, pune peste el câteva vreascuri și focul se aprinde din nou.

Flăcările s-au reaprins pentru Paul. Manon s-a lăsat cucerită, fără să-i reziste câtuși de puțin. Ca și cum ar fi fost evident că așa avea să se întâmple. Și reciproca e valabilă. Într-o zi, ea mi-a vorbit despre suflete pereche. S-au întâlnit la spital, în sala de așteptare a secției în care era internat Lulu și de-atunci, nu s-au mai despărțit niciodată de-adevăratelea. Atracția a fost imediată. S-au recunoscut de îndată, din prima clipă. Uneori cauți o frecvență la radio, crezi că ai găsit programul pe care îl căutai, însă te zgârie la urechi, nu captează bine. Între ei, sunetul era clar, așa a fost de la bun început. Apoi a mai fost acel gol insuportabil și inevitabil, pe care îl simțeau de îndată ce viața îi ținea la distanță. Și Paul, la rândul lui, mi-a vorbit despre suflete pereche. El a avut pentru prima dată puterea de a înceta să privească la scumpa lui cometă plecată prea devreme în neant. În același timp, îi era teamă. Îi era teamă de faptul că Manon era atât de tânără. Îi era teamă că-i va

www.cartepedia.ro

distruge viitorul. Îi era teamă să se îndepărteze de Pauline. Însă nu a putut face nimic. Era prea nefericit când se împotrivea. A capitulat, a predat armele la picioarele ei şi, de-atunci, are impresia că şi-a regăsit energia pe care o avea la douăzeci de ani. Şi lui Manon îi este frică să-şi construiască viaţa cu el. Între ei este o diferenţă de peste treizeci de ani. Vine o zi în care determinarea biologică a speranţei de viaţă îşi va spune cuvântul în povestea lor de dragoste. Aşa că mai bine nu se gândeşte la asta. Au predat armele împreună şi au luat-o de la capăt cu florile care erau la capătul ţevii.

Doar că evită să ia liftul…

Îşi schimbă farfuriile în toiul mesei atunci când mergem la restaurant. Asta se întâmplă şi la desert. Paul îşi doreşte atât de mult să fie aproape de ea, încât are mai puţine deplasări. Şi totuşi, îşi dau spaţiu unul altuia. Niciunul nu-l sufocă pe celălalt.

Suflete pereche…

Sunt fericită pentru ea. Pentru el. Uneori îmi spun că probabil ei nu s-ar fi întâlnit dacă Lulu nu ar fi fost la acea secţie… A fost o întâmplare sau o coincidenţă? La urma urmei, rezultatul este cel care contează.

Rezultatul e unul frumos.

Lulu, dacă-ai şti…

Ce proastă sunt, ştii doar…!

Flăcările s-au reaprins şi pentru Jérôme. Vreascul se numeşte Caroline. Mi-a mărturisit într-o zi că atunci când s-au întâlnit pentru prima oară, s-a întrebat dacă făcuse bine să o ia ca înlocuitoare, atât de neîndemânatică şi de nesigură părea să fie. Apoi, i s-a părut că-i merge drept la

www.cartepedia.ro

suflet. El avea impresia că o însoţeşte în calea ei, în căutarea încrederii în sine. Era instinctul lui de salvator care nu-l părăseşte niciodată. Cred chiar că-i va fi greu să admită că poate ea e cea care i-a venit în ajutor. Singura diferenţă între ea şi Irène e că Caroline se simte bine. Ea este echilibrată. E stângace, dar echilibrată. Înfruntă viaţa. Trebuie să fii aşa şi mai trebuie să fii şi curajos ca să poţi avea grijă doar cu vârful degetelor de o făptură micuţă aflată încă în pântecele mamei. Şi apoi modul în care a acţionat ca să-şi facă loc treptat în viaţa lui Jérôme, începând uşor cu scărpinatul picioarelor ca mai apoi să-i devină indispensabilă, puţin câte puţin. Caroline este complet diferită faţă de Irène. Este un pic dezordonată, un pic dezorganizată, neglijează lucrurile care nu i se par importante, iar curăţenia din bucătărie sau aranjarea puloverelor în dulap i se par mai puţin vitale decât să petreacă timp cu pacienţii, cu prietenii, cu bărbatul cu care îşi împarte viaţa. El a apărut în viaţa ei într-un moment în care ea avea multe îndoieli şi, cu toate astea, i-a fost de mare ajutor. A fost un sprijin pentru ea, deşi era într-un scaun cu rotile pe care ea l-a împins, sprijinindu-se în acelaşi timp pe el. Uneori, viaţa e ciudată.

Însă, probabil că flăcările mele s-au reaprins cel mai tare.

Cu mai bine de trei ani în urmă, credeam că am stins luminile plecând, aşa cum am făcut în căsuţa din Bretania, fără ştiu dacă mă voi mai întoarce vreodată.

Cu mai bine de trei ani în urmă, credeam că am părăsit barca pentru totdeauna, fiind condamnată să plutesc prin ape reci. Apoi, am reuşit să mă urc din nou în ea ca să-mi

www.cartepedia.ro

continui călătoria. Romain, care se afla în barcă, mi-a întins mâna, mi-a uscat hainele la soare ca să nu-mi mai fie frig, mi-a arătat orizontul și m-a făcut să-mi doresc să văd ce e acolo. Cu plimbările lui la munte, el a urcat pânzele sus. Barca, în căutarea planurilor, a luat viteză. De când ne-am pornit, el spune că nu m-a ajutat cu nimic, însă eu știu bine că, fără el, nu aș fi parcurs acest drum. Poate că aș fi găsit alte mâini și au fost destule alte mâini, încă mai sunt aici. Însă ce a contat a fost dragostea lui. Contează mereu.

M-am mutat în căsuța lui. Ne simțim bine acolo. Charlotte m-a adoptat cu simplitatea unui copil de vârsta ei. Trebuie să admit că eu cunoșteam destul de bine mai toate jocurile pe care le juca ea. Jocurile de Lego nu mai au niciun secret pentru mine. Nici la propriu, nici la figurat. Mă simt ca o puștoaică când vine vorba să-și pună în ordine căsuța cu păpuși și am rămas la fel de imbatabilă la *Memory*. Poate că am reușit să mă împrietenesc cu ea pentru că am fost pe aceeași lungime de undă, ca o soră mai mare. Adesea, ne strângem în brațe, îndelung, tare tare. Pentru că ei îi lipsește mama ei, pentru că mie îmi lipsește copilul meu. Recuperăm tandrețea pierdută, umplem golurile, oprim scurgerile, astupăm găurile ca să oprim curentul de aer cauzat de absența tuturor acestor lucruri. Putem să petrecem și o oră întreagă stând una în brațele celeilalte. Simt cum mânuța ei mă mângâie pe spate și-mi bag nasul lângă gâtul ei. Asemenea acelor copii care se nasc cu reflexul de a se îndrepta către sânul mamei lor.

Să scormonească.

E instinctul de supraviețuire.

Fără asta, ei mor.

Așa-i și-acum!

www.cartepedia.ro

Uneori, Romain vine de la spital şi ne găseşte aşa pe canapea. Zâmbeşte şi ne spune:

— Încă mai scormoniţi!

Îi deschidem braţele şi scormonim toţi trei împreună. E şi mai bine.

În cele din urmă, am acceptat ajutorul pe care mi l-a propus Paul, ca să-mi reiau studiile şi să renunţ la postul de casieră pe care nu-l mai suportam. Încă nu am devenit cercetător în biologie moleculară, însă diploma de inginer tehnician pe care am luat-o în urmă cu o lună m-a ajutat să obţin un post de asistentă din septembrie. Paul mi-a spus că sunt capabilă să avansez treptat ca să-mi îndeplinesc visurile.

Tatăl meu a murit la şase luni după Lulu. A făcut cancer la plămâni. Nu am ştiut asta decât după moartea lui. Mama nu a avut puterea să mă anunţe mai din timp. E o epavă! O epavă distrusă de alcool, care a rătăcit printr-o viaţă fără realizări. Aşa se face că am moştenit câteva bunuri materiale şi o bărcuţă abandonată chiar în mijlocul oceanului, lovită de valurile prea puternice şi îngrozită de rechinii care se învârteau în jurul ei. Am remorcat-o cum am putut şi am reuşit să ajungem la ţărm împreună. Am vândut casa, pe care mi-ar fi fost oricum greu s-o păstrez. Cu banii obţinuţi, i-am plătit mamei tratamentul de dezintoxicare la o clinică renumită, ca să se pună pe picioare. Şi-a revenit încet. Astăzi, s-a mutat într-un apartament mic şi cred că-i merge bine. Reluăm treptat legătura. Îţi trebuie timp şi pentru un astfel de Lego. Însă ea zâmbeşte din nou. E un zâmbet discret, o face să forţeze un pic obrajii ei deveniţi prea rigizi din cauza acelui om rece şi dur care o dispreţuia

www.cartepedia.ro

şi care a fost tatăl meu. Însă pielea este elastică, o să se obişnuiască. Şi sentimentele noastre sunt schimbătoare. Ele se vor obişnui.

Aşadar.

A fost odată viaţa mea de dinainte.

A fost un kinetoterapeut care îşi revenea încet în urma unei despărţiri ce aproape i-a ucis sufletul. A fost un medic de la ţară care tocmai suferise o pierdere şi mai dureroasă. A fost tatăl lui care îşi aducea aminte de ceea ce trăise în urmă cu treizeci de ani, fără să se poată detaşa de asta. A fost cea mai bună prietenă a mea care nu-şi punea întrebări asupra viitorului. A fost o tânără doctoriţă care ţinea locul unui medic şi care credea că nu valorează nimic. A fost o casieră care se descurca cum putea în viaţa ei de mamă singură. Şi-apoi, a fost un băieţel plin de viaţă, care muşca din ea cu poftă.

Şi apoi este ceea ce trăiesc acum…

Acum îl am pe Romain care mi-a repus piciorul pe scăriţă şi care a profitat ca să se urce cu mine pe cal. O avem pe fetiţa lui care se leagă de gâtul nostru ca să călărească împreună cu noi. Mai este Jérôme care şi-a redobândit pe deplin capacităţile fizice, în ciuda unui picior uşor şchiop. Nu va mai putea alerga niciodată pe plajă, însă a învăţat să cureţe câteva coji atunci când durerea şi grijile sunt prea grele de dus pe umeri. Se lasă mai mult în voia sorţii, de când Caroline face parte din ea. Aceasta din urmă a învăţat să pună un diagnostic, spre marea bucurie a sistemului de asigurări sociale şi a căpătat mai multă încredere în ea, având printre altele şi o strângere de mână mai fermă. Mai

www.cartepedia.ro

este și Paul, care încă mai plânge atunci când curăță ceapă, dar care, în sfârșit, privește spre viitor. Și, în fața lui, este Manon care a început de-acum să-și pună întrebări serioase referitoare la viitor. Și-a închis borcanul cu dulceață când a ajuns la un trântor bătrân care-i face inima să-i tresalte. Este și o fostă casieră care și-a îndeplinit visul de a deveni cercetător în biologie moleculară. Ea a reușit să astupe breșele de sus și de jos, datorită unei moașe medievale care a însoțit-o o bucată de vreme ca să o facă din nou să se simtă bine în corpul ei de femeie și datorită unui bărbat asupra căruia testosteronul are un efect de „Făt-Frumos".

Nu mai este Lulu, băiețelul care se bucura din plin de viață, pentru că moartea este cea care s-a bucurat de el. Lulu e într-o altă dimensiune. El nu mai este aici ca să vadă toate astea, ca să le trăiască cu noi. Dar eu știu că el asistă la toate astea poate chiar mai mult decât am crede noi. Poate că el deține chiar controlul asupra situației. Altfel, cum se explică faptul că am rămas însărcinate toate trei aproape în aceeași lună?

E o întâmplare sau o coincidență?

Pe scurt, rezultatul este cel care contează.

Frumos rezultat!

Între înainte și astăzi, a fost acea întâlnire accidentală, la casa de marcat a unui supermarket, în jurul unei povești cu pizza și bere. El ar fi putut să aleagă o altă casă, eu aș fi putut să nu muncesc în acea zi. Aș fi putut să zâmbesc și să nu las acea lacrimă să-mi curgă pe obraz. Dar eu eram acolo, cu acea lacrimă, iar el a ales casa mea de marcat, poate tocmai datorită lacrimii. Ar fi putut, la fel de bine, să nu vină săptămâna următoare, să nu mă invite să mâncăm

www.cartepedia.ro

împreună. Am fi putut să nu mergem în Bretania, să nu ne atașăm unii de ceilalți. Am fi putut să nu avem acest accident.

Dar toate astea s-au întâmplat, iar noi a trebuit să ne descurcăm. Romain avea dreptate. Ne descurcăm pentru că nu avem de ales. Viața își urmează cursul, iar noi nu suntem decât niște mici bucăți de lemn care plutesc în voia curenților. Noi toți am fost prinși în vârtejul șuvoaielor, uneori răsturnați sau izbiți, alteori înecați, însă plutim în continuare. În plus, uneori, în anumite colțișoare ale râului, protejate de o piatră mare, vreascurile care au fost purtate de șuvoi s-au întâlnit să ia o pauză și să țopăie împreună, formând astfel un mic conglomerat de supraviețuitori, în ciuda curenților puternici. Moartea lui Lulu este barajul care s-a rupt și care a șters totul din calea lui, dar noi nu ne-am înecat pentru că ne-am ținut unii de ceilalți. Cei mai puternici dintre noi i-au sprijinit pe cei mai slabi dintre noi.

Și-atunci când rezișți în fața unui astfel de puhoi, te simți mai puternic.

Și mai sensibil.

În mod paradoxal, asta îți face rău, dar te descurci. Știi cum să rezișți.

Faci față.

Până când te poți pune la adăpost în colțișorul protejat din spatele pietrei cele mari, ca să iei o pauză.

Înainte de alte vârtejuri.

Pentru că așa e viața.

Viața reală.

www.cartepedia.ro

A venit vara. Am plecat toţi şase în Bretania, la casa lui Paul. Charlotte a rămas în vacanţă la bunicii din partea mamei. Nu suntem şase. Suntem nouă. Trei mici minuni îşi fac loc în pântecele celor trei femei.

În fiecare seară, mă duc să duc soarele la culcare, la orizont. Acolo-l regăsesc pe Ludovic, care pluteşte deasupra mării. Şi-atunci când amândoi au adormit, mă întorc acasă, cu o melancolie dulce care atârnă de mine, care nu mă părăseşte niciodată într-adevăr, dar pe care de-acum am îmblânzit-o.

Luna nu e pe cer. Sunt doar câţiva nori rari care se încălzesc la lumina oraşului. Aşadar, în această seară, am scos barca şi păturile. Am dansat pe punte dansul lui Baloo pentru că, după câteva luni, el a ieşit, în sfârşit, din hibernare. Era slăbit, dar l-am hrănit bine şi şi-a regăsit pofta de râs.

Ne-am oprit în noaptea întunecată, în acelaşi loc ca prima dată, cu Jérôme. Când a stins luminile, nu mi-a fost teamă. Nu de data asta.

Moby Dick, ducă-se pe pustiu.

După ce viaţa mi-a arătat de ce e în stare, doar nu o să mă sperie o balenă vai de capul ei…

Nici măcar un pic !

Ne-am aşezat toţi pe jos, pe punte, cu câteva pături atent aşezate peste noi şi cu trei mici deluşoare care sunt nişte umflături asemeni dunelor din deşert.

Cerul este splendid. Este noaptea de 10 august. Iar noi ne pregătim să ne uităm la Perseide, la această ploaie magică de stele căzătoare care, în realitate, nu corespund decât unei încrucişări dintre rămăşiţele unei comete la fel de mari ca un fir de nisip. O asemenea lumină pe cer se

www.cartepedia.ro

datorează câtorva particule! Mi-aduc aminte de ce-mi spusese Romain într-o zi, în legătură cu firele de nisip de la malul mării, cele cu care putem construi cele mai frumoase castele de nisip.

În această noapte, o să urmărim construcţia fortăreţei noastre. Ea e trainică. E construită pe o fundaţie frumoasă. Iar aceste fire de nisip sunt reunite de un ciment indestructibil. E un sentiment profund de ataşament. E o coalescenţă. Privim stelele ştiind că unele dintre ele strălucesc mai mult decât altele, pentru că mai au ceva în compoziţie, în afară de gaz şi de materie. Poate că sunt câteva suflete care s-au pus pe orbita lor şi care le dau o altă lumină.

Mă gândesc adesea la Lulu. Mă gândesc la el în fiecare zi. La fiecare răsărit şi la fiecare apus de soare. Îl regăsesc într-o adiere de vânt, într-o rază de soare, în zborul unui fluture. Este mereu cu mine. Uneori mă gândesc la el cu veselie, alteori cu inima strânsă. El stă mereu ascuns între gândurile mele şi restul lumii, pentru totdeauna. În adâncul meu, în adâncul meu cel mai profund, e protejat bine, orice s-ar întâmpla. Aşa cum o femeie însărcinată îşi poartă micuţul, fiind încă singura care ştie că el este acolo, când pântecul său încă nu este rotunjit ca să vestească lumii minunea ce va să vină. Atunci când ea se desfată cu această intimitate secretă pe care nimeni nu poate să vină să o spulbere, nici chiar grijile dimprejur pentru că ea are în ea viaţă. Pentru că ea poartă cu sine dragostea…

L-am purtat nouă luni ca să-i construiesc un viitor şi el s-a întors în mine ca să termine de construit propria mea viaţă. Desigur, e o viaţă în care am fost rănită, e o viaţă dificilă uneori, dar fascinantă.

www.cartepedia.ro

Lulu a trecut prin viaţă, ca răsuflarea unui înger, şi va rămâne de-acum înainte în amintirea celor pe care i-a atins cu aripile lui uşoare.

Braţele mele s-au ridicat încetişor şi-mi poartă destinul către această minune ce îmi aparţine, cea de a supravieţui, chiar cea de a trăi şi de a fi fericită.

De a fi fericită.

Pentru că Lulu e mereu cu mine…

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Mulțumiri

Le mulţumesc:

Lui Pauline, pentru termenii medicali…

Lui Apolline, pentru micile prostioare de puştoaică…

Lui Frédéric, pentru termenii din mecanică…

Lui Hervé, pentru Calea Lactee…

Tatălui meu, pentru că verifică greşelile de ortografie şi de gramatică…

Lui Mickael, pentru această poezie atât de frumoasă…

Corectorilor mei, care mă citesc şi mă recitesc cu dragă inimă…(un gând deosebit lui Marie, de sus!)

Şi mai sunt cei care-mi oferă iubirea, gingăşia, mângâierea de care am nevoie ca să pot merge mai departe…

Lui Emmanuel, pentru primăvara mea plină de rândunele…

Lui Benjamin, care mă învaţă să mă gândesc la viitor…

Şi mai ales, îi mulţumesc lui Pierre, pentru sprijinul lui sincer.

www.cartepedia.ro

ap!
act și politon

Editura ACT şi Politon

Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, Bucureşti, C.P. 050202.
Tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.ACTsiPoliton.ro

www.cartepedia.ro